Arşiv Yazılar

İbrahim ÜNAL

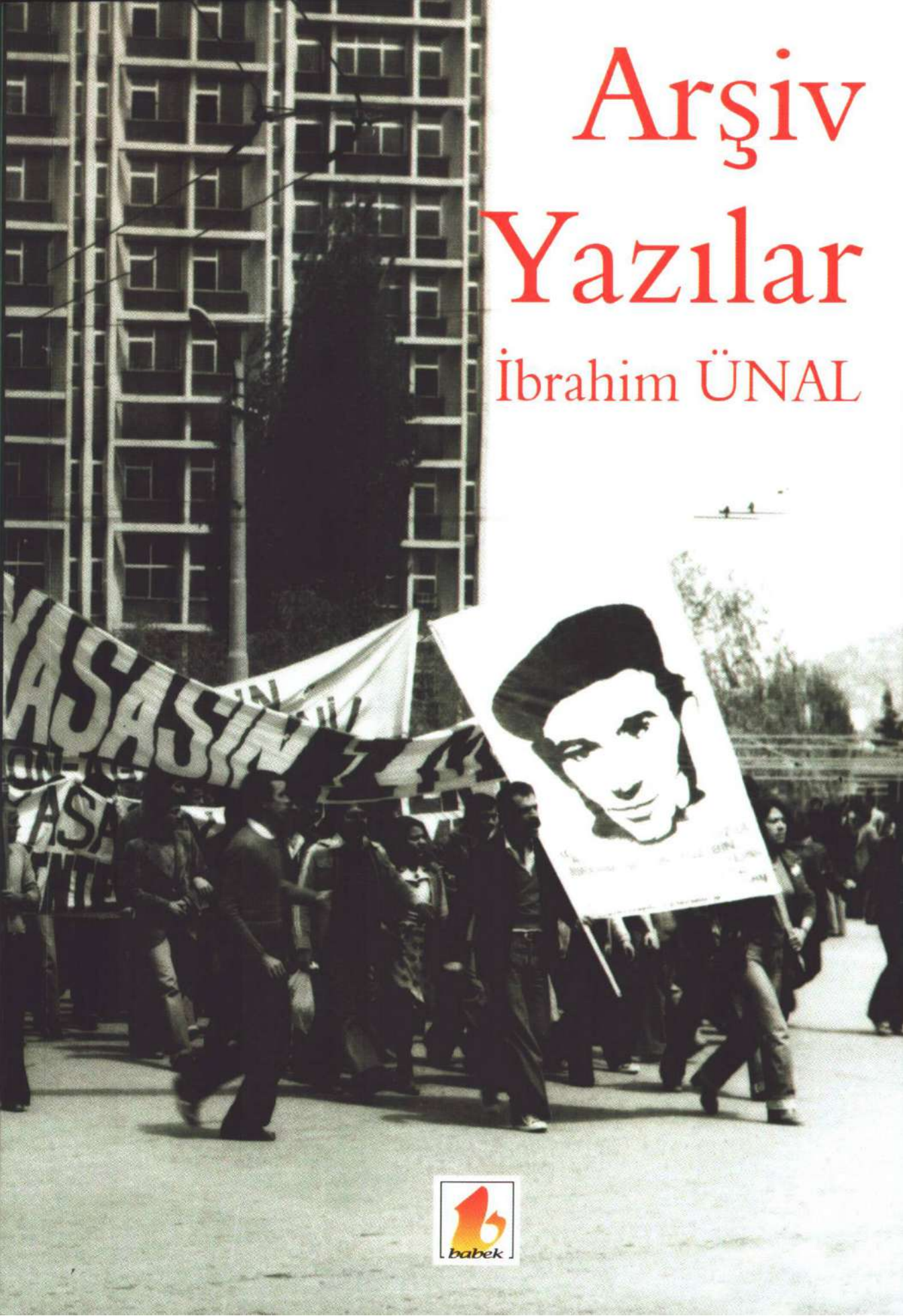

babek

babek

ARŞİV YAZILAR

İbrahim Ünal

babek

Kitabın Adı:
ARŞİV YAZILAR

Yazar:
İbrahim ÜNAL

ISBN:
978-975-6099-59-9

1. Baskı:
Eylül 2015

Editör:
AYHAN ORUÇOĞLU

Mizanpaj:
NURHAN ÖZTÜRK

Kapak:
CEMİL GÜNDOĞAN

Baskı:
KAYHAN MATBAASI
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C blok No: 244 Topkapı/İstanbul

BABEK YAYIN
Cemal Nadir Sok. Büyük Milas Han Kat :3 Cağaloğlu /İSTANBUL
e-mail: ayhanorucoglu@hotmail.com

Biyografi

1950 Ankara Beypazarı Üreğil köyünde doğdu. Beş kardeşten birinin okuma şansı vardı, babası tercihini ondan yana kullandı. Beypazarı Ortaokulu ve Ankara İlk Öğretmen Okulu'ndan sonra kendi ilçesinde dört yıl öğretmenlik yaptı. Ardından İstanbul Eğitim Enstitüsü Eğitim Bölümü'nde okudu. 1974 yılında partiyle ilişki kurdu. 1975 yılı başlarında Devrimci Gençlik Derneği'nin (DGD) kuruculuğunu ve başkanlığını yaptı. Yakalandığı 25 Ağustos 1980 yılına kadar profesyonel devrimcilik ve partinin çeşitli kademelerinde yöneticilik yaptı. 1987 yılında Metris Cezaevindeyken partiden atıldı.

Temmuz 1988 yılında tahliye oldu. Bir süre aktif siyasi mücadele yürütme yolları aradıysa da umduğunu bulamadı. Bireysel yaşamını örgütlerken bile siyasal çevreden uzaklaşmadı; geleneğinden kopmadı, gönül bağı hep diri kaldı. Demokratik mücadele alanlarından eksik olmadı. 78'liler Girişimi, Yaşam Ağacı Derneği ve Onur Vakfı'ndaki çalışmaları devam ediyor. Kitabın önsözünde kendini şöyle ifade etmiş:

> ''...Ben bugüne kadar o büyük güne olan inancımı ve umudumu hep korudum. Kırgınlıklarım olsa da o büyük günde Kaypakkaya'nın resmini ve partisinin bayrağını en önde görmenin hayali ve heyacanı içinde yaşadım…''

İÇİNDEKİLER

Sunu.....9

Gizli Yazılar -1.....13

Gizli Yazılar - 4 - Savunma -2.....69

Gerekçeli Karar - RA Hakkında.....185

Gizli Yazılar - 5 "Gerekçeli Hüküm Üzerine".....207

SUNU

Okuyacağınız yazılar, çeyrek asırdan daha fazla bir süre önce yazıldı. Bu uzun aradan sonra yayınlanan yazıları okumanın ve onları değerlendirmenin nasıl bir yararı olacaktı? Bunu Erhan Gençer'le epeyce tartıştık ve sonuçta tarihsel sorumluluğumuz açısından yapmayı düşündüğümüz bir çalışmanın başlangıcı ve arşiv olması bakımından faydalı olacağı sonucuna vardık. Diğer yandan, parti içi siyasal çalışmanın ve iki çizgi mücadelesinin belli bir sürecinde önemli kırılma noktalarının deneyimini ortaya koymanın gereğine inandık. Hem de sınıf mücadelesinin sürekliliği açısından bir siyasal yapının geçmişinin gerçekliğini doğru bilmesi bakımından da önemsedik.

5 Kasım 1980 cezaevine girdikten sonra partimizin "cezaevleri de sınıf mücadelesinin ve siyasal çalışmanın önemli alanlarıdır" anlayışına uygun davranmayı, bu tezi hayata geçirmek için mücadele etmeyi esas aldık. Cezaevlerindeki sınıf mücadelesi ve siyasal çalışma anlayışı, kişilerin bireysel düşünceleri doğrultusunda onların kişisel tasarrufları değil, partinin ilkesel bir tutumu ve onu temsil eden cezaevi örgütünün, disiplin açısından da kaçınılmaz bir sorumluluğuydu.

Benim açımdan sekiz yıl süren cezaevi sürecinde, akıl almaz politikaların öznesi ve nesnesi oldum. Bu yazılar, esas yanıyla ideolojik sapmaların, bilgisizlik ve cehaletle birleştiğinde; bir yapıyı besleyen ana damarları nasıl tıkadığının, kendini yeniden üretebilecek verimli kaynakları nasıl kuruttuğunun, büyük emeklerle oluşan olumlu gelenekleri yoketmek için nasıl çaba gösterildiğinin de belgeleridir. Sonraki yıllarda ortaya çıkan dramatik sonuçların sebeplerinin belli bir bölümünü de yine bu belgelerde görmek mümkün olacaktır.

Diğer yanıyla, benim partiden atılmam üzerine uzun yıllar çeşitli rivayetler üretildi, fakat cezaevinde yayınlanan, hilkat garibesi bir "hizip" değerlendirmesiyle "gerekçeli hüküm" dışında parti kitlesi yazılı bir metin okumadı. Bu yazıların 90"lı tarihlerde cezaevi dışında parti kitlesi tarafından okunmuş olacağını düşünmüyorum. Kısacası, yaygın spekülatif değerlendirmelere rağmen parti kitlesine kısa da olsa yazılı bir açıklama yapılmamış, hizip oldukları gerekçesiyle onlarca yoldaş partiden atılmış, dolayısıyla cezaevi koşullarında parti tarihinin en yaygın tasfiyesi gerçekleştirilmiştir.

Dışarı çıktıkdan sonra, bu tasfiyeyle ilgili çok düşündürücü, çok vahim bir işleyiş yöntemiyle karşılaştım. O dönem, sözkonusu tasfiyeleri onaylayan üst organın bir üyesiyle yaptığım sohbette, benimle ilgili karara onay verirken savunmalarımı okumadığını, organın diğer üyelerinin de okumadıklarını itiraf etti. Böyle bir olayın ve bu anlayış biçiminin de, parti tarihine not edilmesi bakımından bu belgelerin yayınlanması gerekiyordu. Buradan hareketle iade-i itibar talebinde bulunduğum düşünülmesin, asla böyle bir beklentim olmadı. Sözkonusu etmemin nedeni, yazıların içinde değindiğimiz, doğmatik 'sol'un temel özellikleri yanında pişkin bir ikiyüzlü tutuma sahip olduğunu da vurgulamaktı.

Bu yazılarda ısrarla yönetimin ideolojik sapmalarından ve yöntem sakatlığının sonuçları bakımından yaratacağı tehlikelerden sözediyoruz. Geçen otuz yıla yakın bir zamandan sonra bu tehlikelerin pratik sonuçları oldu mu, görüldü mü bilmiyorum.(Teorik olarak mutlaka mantıki sonuçlarının görülmüş olacağını düşünüyorum.) Ama mutlaka tarihsel sürecin, geçmiş siyasal mücadelelerin ve iki çizgi çatışmalarının değerlendirmeleri yapılmıştır veya yapılacaktır. Yayınladığımız yazılar okunduğunda, gerek bu değerlendirmeler yapılırken, gerekse yazıların içeriğiyle ilgili yorumlar yapılırken sapmaları temsil eden kişi ve organlar üzerinden yürütülecek olan tartışmaların hiç bir şeye faydası olmayacağını düşünüyorum. Asıl olan, bu kişi ve organları üreten doğmatik 'sol' sapmanın temellerini araştırmak ve tartışmaktır. Bunun tek yolu dadoğrudan siyasi çalışmadır ve kitlelerden kitlelere ilkesinin sahici bir şekilde hayata geçirilmesidir.

Yine bu belgeler, parti tarihi açısından da önem taşımaktadır. Her olumsuz sonucun, teoriden ve geçmişteki yanlışlardan kaynaklanan bir temeli ve gelişim süreci vardır. Bugünü değerlendirirken, bu belgeler bugüne nasıl gelindiğinin ipuçlarını da verecektir. Bu belgelerin içeriğinde, komünist ideolojinin ülkemizdeki en etkili temsilcisi olan İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğu TKP/M-L'in geleceğinin akıl almaz bir sorumsuzlukla nasıl tehlikeye atıldığının teori ve pratiğini göreceksiniz. Siyasi çalışmaların ve parti ideolojisinin yetiştirdiği beyinler çok komik gerekçelerle tasfiye edilirken aslında partinin entellektüel gücü zayıflatılıyor hafızası yokediliyordu. Bu travmalar doloyısıyla ağır sonuçları da olacaktı. Bugüne bakıp yarınki politikaları, projeleri üretirken dünün deneyimlerini gözardı etmek büyük eksiklik olacaktır. Tarihsel sürecin diyalektiği geçmişi değerlendirmeden gelecek doğru bir şekilde kurulamaz şeklinde çalışır.

Böyle bir çalışma sistemi hayata geçirilemezse dar deneycilik ve kendiliğindencilik sarmalında kıvranıp duran yapılar, kendilerini yeniden üretecek koşulları asla yaratamıyacaklardır.

Ben bugüne kadar, o büyük güne olan inancımı ve umudumu hep korudum. Kırgınlıklarım olsa bile o büyük günde Kaypakkaya'nın resmini ve partisinin bayrağını en önde görmenin hayali ve heyacanı içinde yaşadım. Bu yüzden birazda bu yazılarda, Kaypakkaya ile cehaletin yanyana duruşuna duyduğum tepki ve öfkeyi bulacaksınız.

Mayıs 2015. İbrahim ÜNAL

GİZLİ YAZILAR -1

Yş.lar, M'e geleli dört aya yakın bir zaman geçti. Bu zaman süresince bizimle sağlıklı herhangi bir ilişki kurulmadı. Bu durumu sevkin yarattığı karışıklıkla açıklamanın imkanı yok. Aynı CE.de ve yanyana bulunduğumuz halde ilişki kurulmuyorsa bunun örgütsel nedenlerle açıklamanın da mümkün olmadığına inanıyoruz. Nedenlerini yüzümüze karşı açıklamadan bizimle olan ilişkiyi en azından soğutmak tutumuna girdiğinizi düşünüyoruz. Böyle düşünmemizin, tabii ki, maddi bir temeli var. S'da iken, son yazdığımız eleştiri yazısına verdiğiniz yazılı cevaptaki yıkıcı ve eleştiri bastırıcı tutumun şimdi de, ilişki kurmayı oyalama ve böylece eleştirilerden kurtulma şeklinde devam ettiği sonucunu çıkarıyoruz. Bu düşüncemizi güçlendiren başka gelişmeler de var. Birincisi, M'de çıkan parti bildirileri ve iç yazılarında, daha önce bizim yanlışlığına dikkat çekip uyardığımız noktalar, özellikle de, partinin geçmişinin değerlendirilmesine ve bugün parti birliğinin nasıl sağlanacağına ilişkin noktalar, daha da kemikleşerek savu-

nulmakta, dogmatik bir idealizme kayış güçlenmektedir. İkincisi, S'da iken size verdiğimiz (dolayısıyla da sizin korumanız altına terk ettiğimiz) bir dizi yazı M'e getirilmeyip yok edilmiştir. Bu bizim emeğimize ne ölçüde önem verdiğinizin ve sizinle yürütmeye çalıştığımız tartışmayı sürdürmedeki isteksizliğinizin diğer bir göstergesi olmaktadır. Üçüncüsü, TD ile örgütsel ilişkinin kesilmesi kararınızın ve bunu gerekçelendiren yazınızın yansıttığı, eleştiriye tahammülsüz ve örgütsel tedbiri ideolojik-siyasi mücadelenin önüne çıkaran tutumunuzda bize karşı, aynı seviyede olmasa da benzer bir tavır içine girmiş olabileceğiniz düşüncesini güçlendirmektedir.

Bu güne kadar bizimle (özellikle RE ile) sağlıklı bir ilişki kurulması ve diyalog kanalının yaratılması için sürdürdüğümüz sözlü çabalar sonuçsuz kaldığından ve yukardaki düşünce giderek kafamızda şekillendiğinden bu yazıyı kaleme almak ihtiyacını duyduk. Bu yazıda kısaca şunları yapmaya çalışacağız: Birinci olarak bugüne kadar size yönelttiğimiz eleştirileri, tartışmaya açmaya çalıştığımız konuları ve bunlar karşısında sizin takındığınız tavrı özetleyerek hatırlatacağız; bu temelde tartışmayı sürdürme çağrısında bulunacağız. İkinci olarak, son dört aydaki gelişmelere ilişkin eleştirilerimizi duyurmaya çalışacağız. Sonuçta da, genel bazı sonuçlar çıkartmaya çalışıp önerilerde bulunacağız.

1./ Yş.lar, size öneri ve eleştirilerimizle yardım etme çabalarımız son üç yıldır devam ediyor. Ondan önce pek bir şey tyapamadık çünkü, bir yandan sizin o yıllarda bize karşı tutumunuz çok açık bir sekterlik taşıyordu, diğer yandan da polisdeki bir kısım olumsuz tavırlarımızın ezikliğini asgari ölçüde de olsa aşmak için zamana ihtiyacımız var-

dı.

Son üç yıldır ilişkilerimizin önemli bir özelliği alış-verişin tek yanlı olmasıdır. Biz çeşitli konularda sözlü ve yazılı öneri, uyarı ve eleştirilerde bulunduk. Bunlara karşı genel tutumunuz muhatap almamak, cevap vermemek ve bizimle tartışmaktan kaçınmak oldu. Bu tutumunuz son derece cesaret kırıcı ve insanı eleştiri yapma görevinden bezdirici bir rol oynadı. Gerçi bu tavrınız bize karşı özel bir tavır olmaktan daha çok, tabana karşı genel tavrınızın bir parçası oldu. Bu yüzdendirki birçok arkadaş, ya size eleştiri yöneltmekten korkar olmuştur, ya da bir kaç eleştiriden sonra bezip(yılıp da denebilir) eleştiri ve alttan üstü denetleme görevini bir yana bırakmış, gününü idare etmeye çalışmaktadır. Biz bu teslimiyetçi eğilime kapılmamak için epey mücadele ettik ve bu iç mücadeleyi halada sürdürüyoruz. Bizimle canlı bir tartışma ve alış-veriş ortamı yaratmama tutumunuz, en sonunda bu kez sekter bir cevapla eleştiri bastırma, yaralama ve tartışmanın önünü kapatma tavrına dönüştü. Biz buna rağmen hala M-L yöntemlerin dışına çıkmayan bir diyalog ortamı yaratabileceğimiz ve hayati önemde gördüğümüz sorunları tartışabileceğimiz umudunu taşıyoruz.

Geçmişte; bizim görüş, öneri ve eleştirilerimiz karşısında takındığınız tavrı örneklemek istiyoruz.

CE. mücadelesine ilişkin olarak 84 başında aramızda görüş ayrılığı belirdi. Biz, Diyarbakır ve Mamak direnişlerinin yarattığı ortamdan yararlanılması (hem de söz konusu direnişlere destek sağlamak anlamına gelecekti bu) ve S'da yükselen saldırının püskürtülmesi için harekete geçilmesi görüşündeydik ve bunu size bildirdik. Fakat o günlerde sağ bir tutumla, kitlelerin böyle bir eyleme hazır olmadığını ve bunun objektif şartlardan biri olduğunu söyleyerek (DS'a özel mektubunuz) eyleme geçme-

ye gönülsüz davrandınız. Ardından DS'un süresiz açlık grevi başladı. Bu eylemin yenilgiye mahkum olduğu açıktı ve parçalanma yaratarak subjektif şartları son derece olumsuzlaştırdı. Süresiz açlık grevinin bir ayı bittiğinde ve (intihardan başka bir anlam taşımayacak olan) ölüm orucu söylentisi başladığında biz hem DS'yi böyle bir intihardan döndürmek, hem de subjektif etkenin durumunu düzeltmek amacıyla şunu önerdik: Bütün siyasetlere şu çağrı yapılsın; DS-TİKB'nin süresiz açlık grevi, süresiz ve koşulsuz olarak (ölüm orucuna dönüştürmedikleri sürece) desteklensin ve bu sayede yaratılacak diyalog ortamında TTE'yi pazarlık konusu eden bir geri çekilme önerilip bunun üzerinde birlik sağlanmaya çalışılsın. Bu önerimiz karşısında, bunu bizimle tartışmayı bir yana bırakalım ''karamsarlıklarını sağa sola yaymasınlar" diye karşılık, dolayısıyla uyarı aldık. Bu, ''mavi kefen" şeklindeki ''sol" tutumun bir yansımasıydı. Üstü kapalı bir şekilde yılgınlıkla suçlanıyorduk. Ne varki sosyal pratik dayattı ve utangaç ve müteredditadımlarla (önce M'de geri çekilmenin kabul edilmesi), doğru taktik kabul edildi. Bu taktiği önerdiğimizde bize atfedilen ''karamsarlık" suçlamasının geri alınıp alınmadığı noktasında bir açıklama yapılmadı[1].Birde şuna değinmeliyiz: Biz ölüm orucu bittiğinde derhal içimizde bir değerlendirme (partinin 1984 başındaki olayları ve bunu takip eden gelişmelerdeki tavrı üzerine ve geri çekilme taktiği tartışması açılmasını önerdik. Bu tartışmaya önce yanaşılmadı, aradan aylar geçtikten sonra tartışma açıldı. Biz bu tartışmaya kerhen dahil edildik. Bize ''geri çekilme üzerine tartışma açıldı, görüşlerinizi bildirin" denildi. Biz, yalnızca bir görüş bildirme yazısı yazabildik. (Bu yazı daha sonra kitleye yayınlanan broşürün esasını oluşturmuş). Bunun dışında tartışmaya dahil edilmedik. Yani karşı görüşler nelerdir, ''karamsarlıklarını sağa sola yaymasınlar" diyenler bu görüşlerinden vaz mı geçti ya da nasıl

temellendirdiler vs. bunlardan hiç haberdar edilmedik. Nihayet aradan aylar geçtikten sonra, bize tartışmanın sonuçlandığı söylendi, hepsi bu kadar. Açıktırki buna tartışmaya katılmak denilemez. CE. mücadelesine ilişkin konuların, parti disiplinine uyan ve mücadele çizgisindeki konumunu sürdüren tüm tabanla tartışılması tek doğru yöntemdir. Çünkü bu, tabanın mücadele azmini artırır, onlarda siyasi canlılık yaratır ve parti ile olan ilişkisini, burjuva ordularındaki komutan-asker veya amir-memur ilişkisine dönüşmekten alıkoyar, parti önderliğine sevgi ve güvenle bakılmasını sağlar ve de en sağlam disiplinin temelini oluşturan gönüllü birlik ögesini yaratır. (Tabana güvensizlik, farklı görüşleri bastırma yöntemleri, sekterizm, siyasi çalışmayı küçümseme dogmatik sol oportinist sapmanın ürünleridir) Sizin önderlik-taban diyalektiğini sakat kavrayışınız ve pratiğinizin temeli de bu sapmadır. Bunun üzerinde ilerde tekrar duracağımız için geçiyoruz. Geri çekilme kararını kitleye açıklayan broşürde, yetersiz bir ÖE. yapıyordunuz. Buna dikkatinizi çektik ve tekrar tartışma önerdik. Yalnızca son dönemin hatalarını değil, bir bütün olarak CE. pratiğimizin tartışılarak değerlendirilmesini, kollektif çalışmayla doğru dersler çıkarılmasını ve geleceğe bunlar temelinde yürünmesini önerdik. (Çünkü parti adına yapılan ÖE.lerde hep aynı şeyler söyleniyordu: kendiliğindencilik, subjektivizm ve küçük burjuva etkilerden arınamama! Bu kökenler üzerine 4-5 kez ÖE. verildiyse, bunlar bir türlü düzeltilemiyor ve ÖE. artık günah çıkarma derecesine düşüyor demektir. O zaman partinin CE.deki örgütünün yapması gereken tek şey vardır; kitlelere açık rektivikasyon hareketi! Bu önerimize açıktan karşı çıkılmadı fakat kabul de edilmedi. Gerekçe olarak şunu öne sürdünüz: ''Yakında genel bir ÖE. çalışması başlayacak (parti ÖE'si) buradaki parti örgütünün zaaf ve eksiklikleri parti genelindekilerden farklı ve bağımsız değildir.

O nedenle partinin genel mücadelesini ve bizim CE.deki pratiğimizi birlikte değerlendirmek daha doğru olur." Bu gerekçe bizim açımızdan da haklıydı ve CE: pratiğiyle ilgili özel bir tartışma düzeltme hareketi başlatılması önerimiz üzerinde ısrar etmedik. Ne varki daha sonra siz, parti ÖE. çalışmasının partinin bir iç sorunu olduğunu söyleyerek örgütlü ve örgütsüz tabanı bu çalışmadan dıştalayacaktınız. Bunun üzerinde çok durduk, tekrar duracağız, ama burada şuna dikkatinizi çekelim: böylece buradaki tabanı doğrudan içine alan CE. pratiğiniz üzerine bir ÖE. çalışması da güme götürülmüş oldu.

Bu noktada parti içi iki çizgi mücadelesine ilişkin öneri ve eleştirilerimiz üzerinde durmak istiyoruz. İlke meselesi olarak ele alınması gereken bu konu, çok yönlü bir konudur. Ve bugüne kadar önderlik tarafından doğru bir tarzda ele alınmamıştır.

Bu konuya ilişkin sözlü çabalarımızı bir yana bırakıp yazılı çabalarımız üzerinde duracağız.

Daha 1985 yılında, geniş bir yazıyla konuyu gündeme getirdik (yazı RE tarafından hazırlanmıştı). Bu yazının hazırlanmasındaki temel amaçlar nelerdi? Birincisi, yazıda partinin önündeki temel meselenin (hem genel hem de CE.deki örgüt açısından) partinin ideolojik, siyasi ve örgütsel çizgisindeki zaaf, eksik ve hataların aşılması olduğu belirtiliyor fakat CE. önderliğinin bu siyasi tespiti yapmadığı vurgulanıyordu. Bu, neden partinin önündeki temel görevdi? Çünkü parti çok yönlü bir yenilgi almıştı ve bu yenilgiyi mekanik ve toptancı bir mantıkla bir takım organlara veya kişilere bağlamak olanaksızdı. Çünkü partinin kuruluşundan bu yana gelen ve yeniden merkezileşme sonrasında giderek kökleşen ideolojik zaafları (kendiliğindencilik ve Troçkizmden etkilenme, bu iki ideolojik tutumun yönteme yansıması olan doğmatizm) ve siyasi hatalar vardı (bu yazıda siyasi hatalar açılmamıştı ama aşağıda kısaca açacağız); bu

zaaf ve hatalar partinin örgütlenmesine ve çalışma tarzına da yansımıştı. Çünkü 12 Eylül'le birlikte Türkiye yeni bir yönelime girmişti ve sınıf mücadelesi (ulusal mücadele de bu kapsamda ele alınırsa) yeni tespitlere ihtiyaç gösteriyor; partinin 71 çizgisi de bu ihtiyaçların gerisinde kalıyordu. Ve nihayet, çünkü 12 Eylül öncesi ve ilk döneminde partinin içinde de yoğun iki çizgi mücadelesi yaşanmıştı ve bu mücadeleler (ne "sol" çizgi ne sağ çizgi ile olan mücadeleler) sona erdirilememişti, parti içinde her ikisinin de kökleri sağlam olarak duruyordu. Partinin sağlam bir birliğe kavuşturulabilmesi, bu iki çizgi mücadelesinin sağlıklı bir şekilde sonuçlandırılmasına bağlıydı. Kısaca partinin merkezi görevi ideolojik, siyasi ve örgütsel bir düzeltme olmalıydı ve bu kaçınılmaz olarak parti içinde iki çizgi mücadelesini kızıştıracaktı. Bu ortamda önderliğin görevi, sorun yokmuş gibi davranmak değil iki çizgi mücadelesinin ilkeli bir şekilde yürümesini sağlamak ve doğru fikirlere önderlik etmek olmalıydı. Bunun yanında, kapsamlı bir ÖE. çalışmasının yürütülmesiydi. CE.deki özel bir durum da, ideolojik siyasi sorunlarımızın açılması ve tüm tabanla birlikte tartışılmasını zorunlu kılıyordu. Gördüğümüz kadarıyla, bir çok yoldaşın kafası ideolojik-siyasi sorunlarla allak bullaktı. Bu sorunlar açıkça tartışılıp kafaları temizlenemezse, beyinlerdeki soru işaretlerinin giderek büyüyeceği, insanları içten çürüteceği, onları karamsarlığa ve yılgınlığa iteceği açıktı. (Bu tespitimizin ne denli doğru olduğunu zaman gösterdi: CE.deki saflarımızda aslında kerhen kalan arkadaşlar tahliye olduklarında örgütlü mücadeleyi bırakmış ve bırakıyorlar, hem de en az yüzde doksan oranında. Partiden böylesi bir kitlesel uzaklaşmayı "sınıf mücadelesinden döküldüler" diyerek açıklamak mümkün değildir. Yazıda CE.de görülen siyasi ölülüğe karşı önderliği uyarıyor ve bunun biran önce aşılması için de ÖE. merkezi görevinin yanı sıra, ideolojik-siyasi sorunları içeren

bir genel tartışma açılmasını öneriyorduk.

Yazıda ikinci olarak, parti içi demokrasi ve disiplin konularının kendi geçmişimizden de dersler çıkartarak geniş bir sunumu yapılmıştı. Üçüncü olarak ele alınan konu da önderlik taban ve parti kitle ilişkileri idi. Son olarak da iki çizgi mücadelesinde temel yöntemler SBKP(B) ve ÇKP tarihinden örneklenerek açıklanıyordu. Yazının ağırlıklı bölümünü oluşturan bu açıklamaları, teorik bilgilerimizi ve tecrübelerimizi size aktarmak, eğitici olmak amacıyla yapmıştık.(Nitekim yazının eleştiri ve öneri bölümleri kırpılarak CE. yayın organında bir bölümünü yayınladınız-RE'nin bu kırpılmaya karşı çıkmasına rağmen)

Bu yazıda dile getirilen eleştiri ve görüşler karşısında tavrınız''genel olarak olumlu ama bazı noktalara katılmıyoruz'' oldu. Bu ''bazı noktalar''ın neler olduğunu sorup tartışmak istediğimizde oyaladınız ve tartışmadınız.

Aslında bu yazıda dile getirilen tespit, uyarı ve açıklamalardan hiç bir şekilde yararlanmadınız, sonraki pratiğiniz, bunları kaale bile almadığınızı ortaya koydu. (Bu kaale almama ve değer vermeme, milli meseleyle ilgili RE.nin yazısını tartışmaya yanaşmamanız, parti içinde dağıtılması isteğini de geri çevirmenizde tekrarlandı)

Siyasi çalışmanın, bütün çalışmaların can damarı haline getirilmesi ve siyasi canlılığın yaratılması için elimizden geleni yapmamıza rağmen, bir sonuç elde edemedik. 1985 başında, dışardan parti ÖE. çalışmasına paralel olarak içerde de ÖE. çalışması yapılacağını sizden öğrenince gerekli siyasi canlılığı bu vasıtayla gerçekleştirebiliriz (parti olarak) umuduna kapıldık. Nitekim başlangıçta sizin(daha doğrusu H.yş.ın) eğilimi de, ÖE. çalışmasının örgütlü tabanı (bu arada bizi de) içerecek biçimde yürütüleceği idi. (Hatta RE.den ÖE. çalışmasının nasıl yürütül-

mesi gerektiği hakkında görüş de sorulmuştu). Bundan sonra biz aylar süren bir zaman içinde ÖE. programının hazırlanmasını ve çalışmalarının başlatılmasını bekledik. Neler oluyor diye sorduğumuzda, "hazırlıklar devam ediyor" şeklinde cevap alıyorduk. 1985 yaz sonunda ise ÖE. çalışmasının yalnızca PÜ. ve AÜ.ler arasında yürütüleceği söylendi. Biz bu yöntemin yanlışlığını, sözlü olarak kavratmaya ve değiştirilmesi için ikna etmeye çalıştık. Sözlü çabalarımız fayda vermeyince, etraflı bir yazıyla eleştirme yoluna gittik. Bu yazıda öz olarak şunları söylüyorduk: Birinci olarak parti-kitle diyalektiği üzerinde duruyorduk. Bir komünist partisinin amacı, yalnızca kitlelere ideolojik-siyasi mücadelelerle önderlik etmek değildir. O'nun nihai amacı, kitleleri bu mücadele içinde eğiterek kendi seviyesine çıkarmak ve kendisini gereksiz kılmaktır. Bu nihai amaç uğrunda verilen mücadele ancak tam komünizme varıldığında tamamlanmış olacaktır. Parti-kitle zıtların birliğinde parti yönetici yöndür. Bu uzlaşır bir çelişkidir ve burada tarihte ilk kez bir zıtlığın içindeki yönetici yön, tutucu değil yıkıcı davranabilmektedir; yani egemen yön olan parti, kendi kendisini yadsımak üzere hareket etmektedir. Parti kitlelerin ideolojik ve siyasi seviyesini (bilincini) kendi seviyesine çıkarma görevini, iktidarı ele geçirdikten sonraya erteleyemez, kurulduğu andan itibaren bu görevini göz önüne alır. Kitleleri eğitmenin yolu, onlara, sınıfsal gerçekleri ve öğretiyi kendi deneyimleri yoluyla kazandırmaktır. Bu, Leninist bir ilkedir. Nitekim Lenin ve Mao, yalnızca siyasi mücadeleyi değil, ideolojik mücadeleyi de kitleler nezdinde ve onların da katılımıyla yürütmeye büyük özen göstermişlerdir. Mesela Mao, daha 1941 yılında, partiyi düzeltme kampanyasını (ki bu kapsamlı bir ÖE. çalışmasıydı) tüm kitlelerin katılımıyla yürütmüştür. Lenin de parti içi çizgi çatışmalarını tüm kitlenin önünde yürütmüştür. İdeolojik mücadele, sınıf mücadelesinin

esas alanlarından birisidir ve en önemli duraklarından biri de, iki çizgi mücadelesidir. Her ÖE. açık ya da gizli bir iki çizgi mücadelesini içerir; parti içinde herkes ÖE. konusunda hemfikir olsa bile, en azından eski hatalı anlayışlara karşı mücadele söz konusudur. Ve kitleleri bu mücadelelerde eğitmenin yolu da, onların mümkün olan en geniş ve aktif katılımını sağlamaktır.. Bugün partimiz de önemli bir ÖE. çalışması içine girmiştir. Ve yöntem, objektif şartların (illegalite şartlarının) elverdiği ölçüde kitlelere açık olarak yürütülmesi olmalıdır. Biz CE'deki şartları değerlendirdiğimizde, örgütlü ve örgütsüz parti tabanının bu çalışmaya aktif alarak katılmasının önünde herhangi bir engel görmüyoruz. Tersine, katılmalarının objektif koşulları tam olarak vardır ve bu şartlara rağmen ÖE. çalışmalarına tabanı katmamak, parti-kitle diyalektiğini anlamamaktır. İkinci olarak Mao, her zaman kitlelerin öğretmeni olmadan önce öğrencisi olun demiştir. Partinin bırakalım kendi tabanını, onun dışındaki kişilerin eleştiri ve önerilerinden de öğreneceği çok şey vardır. Kaldıki biz, sadece CE.deki koşullar ve yöntem üzerinde duruyoruz ve tartışmaların genel kitleye açılmasını da talep etmiyoruz. Üçüncüsü; ÖE. çalışmasının tabanla birlikte yürütülmesi, tabanın parti önderliği etrafında kenetlenmesini, ona güveninin artmasını sağlayacak ve tabanın ideolojik-siyasi eğitiminde, inancında bir ileri adım yaratacaktır. Ve kitle, ÖE. parti konf'ı tarafından yapılıp açıklandığında, taban, konulara yabancı olmayacaktır. Sonuncu olarak CE.deki parti kitlesi, şu anda sıradan bir kitle değildir. Hepsi ÖE.si yapılacak dönemin parti çalışmasına şu yada bu oranda katılmışlardır. Parti ÖE.si, aynı zamanda kendi geçmişlerinin eleştirisi ve özeleştirisidir.Taban olarak bizim kendi geçmişimizle ilgili bir çalışmaya katılmamız aynı zamanda doğal bir hakkımızdır da.

Bu yazıda, yukardaki gerekçeler çerçevesinde, mevcut yön-

temi M-L'e aykırı bulduğumuzu bildiriyor ve değiştirilmesini talep ediyorduk. Tabanın ÖE. çalışmasına katılması, ÖE.nin resmi karar haline getiriliş sürecine katılma anlamına gelmez. Resmi ve nihai görüş, partinin kendi iç işleyişi içinde oluşturulur.

Bu eleştiri yazımıza iki-üç ay sonra (ve ilk kez olarak) bir yazılı cevap verildi. Bu cevap yazısı yalnızca ÖE. yöntemine ilişkin eleştirimizi ele almakla kalmıyor bunu, bu arada yürüttüğümüz diğer yazılı eleştirilere de bağlıyordu. Bu nedenle, önce, iki önemli konudaki eleştirimizi de açıklamamız gerekiyor.

Bunlardan birincisi, SC. yş.ın ölüm yıldönümü münasebetiyle çıkarılan broşüre ilişkin eleştirilerimizdir. Bu broşürde, çok önemli gördüğümüz ve birbirine bağlı üç eğilim ortaya çıkıyordu. Birincisi; SC.yş. açıkça putlaştırılmıştı. Yoldaş'a gerçek olmayan bir dizi özellik atfedilmiş ve onun adı etrafında bir mit yaratılmaya çalışılmıştı. En önemlileri şöyleydi: Broşürde SC.nın parti içindeki iki çizgi mücadelesinde, bu çizgilerin açığa çıkarılmasında ve mahkum edilmesinde önderlik görevi gördüğü söyleniyordu. Bu doğru değildi. Özellikle GKK. çizgisinin oluşmasında ve O'nunla ideolojik mücadelede yoldaş tamamen duyarsız davranmıştı. Yoldaş o sırada söz konusu bölgenin sekreteriydi ve bu çizginin temelini oluşturan anlayışlar ve siyasi eğilimler konusunda MK. içinde uyarıldığı halde, üzerine hiç gitmedi. Örgütsel ayrılıktan sonra da, çizginin mahkum edilmesi yönünde kayda değer bir ideolojik mücadelesi olmadı; tersine, parti içinde kalmış olan 'sol' eğilimi koruyucu bir tavır takındı. YD. çizgisine karşı ise, FÜ.lerin uyarısından sonra tavır aldı ama ona karşı ideolojik alanda bir çaba koyamadı. 2.Konf. da "sol" çizginin hakim hale gelmesine göz yumdu. (Daha sonra ise hatasını anlamaya ve "sol"a karşı liberal davrandığını söylemeye başladı.) Broşürde yoldaşın "teorik önder" olduğu da

söyleniyor. Bu da gerçeğe tersdir. Yoldaş teorik olarak ilerleme göstermediği ve dar pratikci olduğu için MK. içinde bir çok kez eleştirilmiş ve o da ÖE. vermişti. Ama yine de teorik seviyesini yükseltmek ve teorik önderliğe katkı yapmak yönünde bir adım atamadı. Üçüncüsü, yoldaşın MK. içinde, halk savaşının inşa edilmesine yönelik çabaların sevabını taşıyan kişi olduğu söyleniyor. Bu da doğru değildir. Yoldaşın bu yöndeki çabaları diğer MK. üyelerinden ileri değildi. Örneğin ordu çalışmasından sorumlu olduğu dönemde, merkezi bir ordu komisyonu bile işlerliğe kavuşturulamadı. Broşürde bu putlaştırma işi, bilgisizlikten veya abartmadan kaynaklanan bir şey değildi; belirli bir amaç dahilinde yapılıyordu. Bu putlaştırma kuru bir "silahlı mücadele" ajitasyonuna bağlanıyordu; siyasetten yoksun bir "silahlı mücadele" propagandasına! O kadar ki, broşürün sonu, Che Guavera'nın silahlı mücadeleyi öven bir alıntısıyla bitiriliyordu. Bu 1980'de gördüğümüz GKK ve OABK çizgisinin eğilimini yansıtmaktaydı. Ve bu nedenle bizim açımızdan alarm vericiydi. Üçüncü önemli noktada şuydu: "Sol" çizginin, tamda partinin ÖE. çalışması içinde olduğu bir dönemde, böyle, SC'nin putlaştırılmış adı arkasına sığınılarak propaganda edilişi, bu ÖE'nin kapalı kapılar ardında yürütülüşü ile de birleşince, bu ÖE çalışmasından (CE. içindeki) ilerletici hiç bir şey çıkmayacağı kuşkusunu yaratıyordu. Bu eleştiri yazımızda, bu konuları sakin bir dille siz yoldaşlara anlatıp uyardık.

İkinci eleştiri konusu ise, merkezi bir kültür-sanat dergisinin çıkarılması üzerine idi. Derginin "çıkarken" yazısında, kültür konusunun çok önemli bir sorun olmasına rağmen partinin gereken dikkatini geçmişte çekmediği söyleniyor(ki bu üstü örtülü bir ÖE.dir ve yarım yamalaktır). Şimdi bu görevin yerine getirileceği belirtiliyor ve tüm yoldaşların şiir, öykü vb. sanatsal faaliyetlere girmesi isteniyordu. Biz, bu derginin siyasi anlamın-

dan başlayıp diline kadar bir dizi yanlış ve eksiğini, yapıcı tarzda eleştiren bir yazı kaleme aldık. Bu yazıdaki tali noktalar üzerinde durmayacağız burada. Sadece temel eleştirimizi hatırlatmakla yetineceğiz. Biz partinin ÖE. çalışması içine girdiği bir dönemde, bir kültür dergisinin çıkarılmasını ve tabanın kültürel faaliyetlere çağrılmasını, tabanı siyasetten uzaklaştırmanın ve onun kafasında bir dizi ideolojik-siyasi sorunun yangını tutuşmuşken onu oyalamanın bir biçimi olarak değerlendirdiğimizi size bildirdik. Geçmişte parti, tabanıyla canlı bir siyasi bağ kurmasını beceremediği ve bunun acısını çok çekmişti. CE.de ise(İstanbul) taban siyasetten daha da koptu ve gizli bir apolitikleşme yaşandı. Bu, son derece tehlikeli bir durumdur. Apolitikleşen taban, yaratıcı olamaz ve memurlaşır; giderek de devrimden soğur. Sizi, bu yazımızda, bu konuda bilmem kaçıncı kez bir daha uyardık ve şu anda temel ihtiyacın, tabanı ÖE. çalışması yürütülen konularda eğiten (teorik ön bilgi anlamında) ve tartışmaya önderlik eden bir tartışma organı olduğunu söyledik. Eğer bir öncelik-sonralık sıralaması yaparsak, bir kültür dergisinin 3. veya 4. sırada yer alacağını, alması gerektiğini belirttik. (Bu yazıyı RE. kaleme almıştı ve derginin giriş yazısındaki çağrıya uyarak bu yazıyı derginin yazı kuruluna göndermişti. Bunun üzerine derhal "disiplini çiğnemek, örgütsel çalışmayı alt-üst etmek vb." şekilde eleştirildi. Bu, bürokratik disiplin anlayışını ve çalışma tarzını yansıtan bir eleştiriydi. Ayrıca disiplin konusunda bu kadar çabuk ve "hassas" olan siz yoldaşlar, yine eleştirinin içeriğine cevap vermediniz!)

Bize verdiğiniz tek yazılı cevaba dönelim. Bu cevapta iki önemli nokta vardı: Bunlardan birincisi, sizin yöntem konusundaki anlayışınızı sergilemekteydi. Siz ÖE. çalışmasını, tabanı ilgilendirmeyen (şimdilik kitleleri ilgilendirmesini dahi bir yana bırakıyoruz), salt parti içi bir sorun olarak gördüğünüzü

açıklıyor ve bizi ''menşevizm'' ve ''faydacılık'' ile suçluyordunuz. Niçin menşevizm? Çünkü ÖE.yapmak partinin işidir ve partinin ideolojik-siyasi çizgisini kitlelerle birlikte tartışmak, komünist partisinin önder rolünü yadsımak; PÜ'lerin haklarıyla kitlelerin haklarını eşitlemek ve bu anlamda da, rastgele her işçinin ve ben ''Marksistim'' diyen her aydının partiye üye olarak görülmesini öğütleyen ''Mártov'dan geriye düşmek''tir. Niçin pragmatizm? Bu soruyu da şöyle cevaplandırıyordunuz: Aslında biz M-L disiplinin ve PÜ.lerin haklarının pekala bilincindeymişiz ama şimdi, bu sıfata layık olmadığımız ve fakat parti siyasetini tartışmaya katılmak istediğimiz için, pragmatik davranarak kitlelere açık ÖE. çalışmasını savunuyormuşuz. Buradan da ikinci önemli noktaya bağlanıyordu yazı: ''Geçmişte anti-ML. tezlerini tutturamayan eski mimarlar (biz kastediliyoruz) şimdi bunları yeniden cilalayıp piyasaya sürmek'' amacıyla ''kitleleri kalkan olarak kullanmaya kalkıyor''...''hep nalıncı keseri gibi kendilerine yontuyor''du. Yazı baştan aşağı siyasi tartışmadan uzak, demagojik ve sekter bir dil ile doluydu. Söylenen özetle şuydu: Biz anti M-L çizgiyi geçmişte partiye hakim kılmaya çalıştık başaramadık, şimdi yeniden bu yönde çaba gösteriyoruz ve bunun için de ilkesiz, faydacı bir yöntem izliyoruz.(İşimize gelince disipline uyuyoruz, gelmeyince kendi özel disiplin anlayışımızı uyguluyoruz. Yine bu amacımıza uygun olarak, SC. yoldaşa saldırıyoruz!) Yazıda, bize açıkça hizipçi ve kariyerist kelimeleri kullanılmadan bu suçlamalar atfedilmekteydi. Ayrıca haddimizi bildirmek(!) için polisteki tavrımızın olumsuz yanları döne döne vurgulanarak, hangi hakla SC.yi eleştiriyor ve ÖE. çalışmasına katılmak istiyorsunuz denilmekteydi.

Bu yazı, eleştiriye tahammül edemeyen, yanlış olduğu apaçık olan bir şeyi M-L yöntem diye, ne pahasına olursa olsun savunmaya çalışan, eleştiri karşısında gittikçe kitleden kopuk

bürokratik anlayışa sarılan, öküz altında buzağı keşfetmeye meraklı bir şekilde her eleştirinin altında bir art niyet arayan, ideolojik mücadelede gösterilen aczin bir ifadesi olarak demagoji ve karalamayı, bu şekilde de eleştiri bastırmayı esas alan, son derece olumsuz bir yazıydı. Bütün iyi niyetimizle aramamıza rağmen yazının içinde M-L ile ilişkilendirebilecek bir kırıntı dahi bulmak mümkün olmamıştır. O güne kadar eleştirilerimize cevap vermeye tenezzül etmemiş olan önderlik, şimdi gökten yıldırımlarını ve şimşeklerini üstümüze yağdırıyordu. [2]

Biz bu yazıyı yanıtlarken sinirlenmemeye ve sizin bize karşı kullandığınız sekter yönteme düşmemeye büyük bir özen gösterdik. Eğer yazıları imha etmeyip buraya getirmiş olsaydınız ve son üç yazıyı (bizim eleştirimizi, sizin cevabınızı ve bizim ona cevabımızı) karşılaştırmak mümkün olsaydı, kimin dostça, yapıcı ve ilkeli eleştiri yapıp kimin yıkıcı, ideolojik mücadeleyi bastırıcı, demagojik ve düşmanca bir tavrı benimsediği açıkça ortaya çıkardı. Biz cevabi yazımızda, sizin yöntemlerinize itibar etmeden, parti-kitle diyalektiği, iki çizgi mücadelesi konularında bir kez daha niye yanıldığınızı anlattık. Yazınızda üç ayrı yerde "hiç bir komünist partisi iktidara gelmeden önce, kitleye açık tartışma ve ÖE. çalışması yürütmemiştir" diye iddia ediyordunuz; bunun bir örneğini ilk yazımızda da vermiştik (ki bunu cevabınızda geçiştirmişsiniz),başka örneklerini de anlattık. Hiç bir zaman kendi özel disiplin anlayışımıza göre hareket etmediğimizi; sizin, M-L disiplinden uzaklaşıp bürokratik disipline düştüğünüz noktalarda da, eleştirmemize rağmen disiplininize uyduğumuzu pratiğimizle ortaya koyduk. SC'a saldırmadığımızı, onun, dogmatik "sol" çizginin kendisine kalkan yapmak amacıyla, putlaştırılmasına ve bunun parti ÖE.si dönemine rastlamasının yarattığı tehlikeye karşı çıktığımızı bir kez daha izah ettik. Son olarak da, kullandığınız yöntemin demagoji ol-

duğunu, yazınızdan örnekler vererek açıkladık. Demagoji ve sekterizmin, ideolojik mücadelenin önünü tıkayacağını, ideolojik mücadele yerine eleştiriyi bastırma, gözdağı verme sonucunu doğuracağını ve eğer bu metot terkedilmezse, örgütsel tedbiri ideolojik mücadelenin yerine geçiren anti-ML anlayışa varacağını açıklayıp uyardık. Ayrıca, ÖE. meselesi nedeniyle açığa çıkan, M-L yönteme ilişkin anlayışların bir ilke meselesi olduğunu belirterek seviyeli bir tartışmayı yürütme istek ve azminde olduğumuzu belirttik.

Bu cevabımıza bugüne kadar (aradan beş ay geçti) herhangi bir sözlü cevap bile alamadık. Bırakalım cevabı, herhangi bir tepki bile gelmedi. Kısacası, muhatap alınmadık. Bu muhatap almama ve yok sayma, bu havalandırmada partiyi temsil eden yoldaşa, bizimle nasıl ilişki yürüteceği hakkında bir türlü gerekli talimatı vermemenizle bütünleşti. Diyebilirsinizki "CE. parti K.si sizi doğrudan muhatap almaz" zaten bu yönde bir görüşünüzü bize, yukarda sözünü ettiğimiz, tek yazılı cevabınızla birlikte iletmiştiniz. Çünkü o yazı P.K. olarak imzalanmamıştı, ama (kuşkusuz onun görüşleri doğrultusunda) bir yoldaş tarafından kaleme alınmıştı. Bize de P.K.ne hitaben eleştiri yazmamamız söylenmişti! Yoldaşlar, bu da bürokratik anlayışın diğer bir tezahürü oluyor. Sıradan bir emekçinin bile (p. disiplini altında davrananları bir yana bırakıyoruz) parti komitesine, bu arada MK'ne de doğrudan yazı gönderme hakkı vardır. Parti organı, önemli ise bunu doğrudan kendisi cevaplar ya da bir yoldaşı görevlendirir. Geçmişte 1.MK. döneminde, buna benzer bir olay olmuş, yazı MK'nde değerlendirilmiş ve bir yoldaş kişiyle görüşüp tartışmak üzere görevlendirilmişti.(ki 1.MK'nın bürokratizmden özgür olduğunu kesinlikle iddia etmiyoruz.) Parti MK'si bile, gökte, erişilmez bir organ değildir. Eğer o hale gelmişse ondan ümidi kesmek gerekir. Önderlik sanatının en

önemli özelliklerinden biri, tabanla ve sınıf kitlesiyle sağlam, canlı bir diyalog içinde olmaktır. Hele, bir dizi eleştirisi olagelmiş yoldaşlarımızla doğrudan muhatap olmamak ne demektir? Hadi diyelimki doğrudan muhatap olmamakta kararlısınız, dört aydır sorunlarımızı tartışacak bir kanal oluşturmamanız ne anlama geliyor? Bu kadar kibirli olmayın yoldaşlar!

2./ Yoldaşlar, son yazımıza beş aydır bir tepki bile gösterilmediği gibi, bu süre zarfında bildiri ve broşürlerle sergilediğiniz anlayışlar, bizim çırpınırcasına üzerinde durduğumuz, eleştirdiğimiz ve tehlikesine dikkat çektiğimiz eğilimlerin gittikçe yerleştiğini ortaya koymaktadır. Şimdi bunlar üzerinde durmak istiyoruz. Bunu yaparken bir dizi tali gördüğümüz hatalar üzerinde durmayacağız; çünkü detaylara inip, meselenin özünü gölgelemek istemiyoruz. Kısaca koyarsak meselenin özü şöyle: CE. deki parti örgütünün, partimiz üzerine düşen çok yönlü ve derinlemesine ÖE. görevinin altından kalkamadığı ve kolay yolu seçip 71' programına dogmatik tarzda ve onun siyasi özünü boşaltarak sahip çıkan, partinin başarısızlıklarını MK'ne ve bazı kişilere yükleyerek sorunlardan kaçan ve bir aysberg gibi yalnızca su üstünde kalan kısmı GKK. olup esas gövdesiyle halen parti içinde duran dogmatik "sol" çizgiye oturan bir hat izlediğini görüyoruz. Bu sapma, bir yandan ÖE. çalışmalarını kapalı kapılar ardında yürüterek, diğer yandan da rahatsız ve sorunlu tabanın dikkatini ideolojik-siyasi sorunlardan uzaklaştırmaya çalışarak, partinin bugün merkezi görevi olan ÖE. çalışmasını güdükleştirmekte, bu görevin M-L tarzda ve hakkıyla yerine getirilmesini engellemektedir. Evet, bilerek veya bilmeyerek, ama mutlaka "sol" sapmanın doğası gereği, sağlıklı bir ÖE. çalışmasının ve ideolojik-siyasi zaaf ve eksiklerin aşılmasının önü tıkanmaktadır. Biz dogmatik "sol" sapmanın sağlıklı bir ÖE. yapmaya yanaşmayacağını (sanki önemli ideolojik-siyasi sorunla-

rımız yokmuş gibi), sorunların üstünü örtmeye çalışacağını; ve bunun yalnızca buraya mahsus bir çizgisel tehlike olmadığını, dışarda da bu çizginin şu yada bu oranda gücü olduğunu ve eğer bununla mücadele edilmez ve üstünkörü bir ÖE. yapılırsa, partinin önündeki sınıf mücadelelerine önderlik etmesinin imkansızlaşacağını bir kez daha vurguluyoruz.*

Şubat ayında, parti şehitlerini anma haftasıyla ilgili çıkartılan broşür (ki genele açıktı) "sol" anlayışın ne kadar yol aldığını bir kez daha ortaya koydu. SC. yoldaşın anmasıyla ilgili broşüre yönelttiğimiz eleştiriler, bu broşür için de geçerlidir. Bu kez biraz daha uygun bir dille olmakla birlikte, yine SC yoldaş mitleştirilip kuru bir silahlı mücadele ajitasyon/propagandasına bağlanmaktadır. Fakat "sol" çizginin tezahürü bu yazıda bir adım daha ileri gitmiş. O da ÖE. döneminde olduğumuz bu dönemde, geçmişin tüm olumsuzluklarını 1.MK'ne yükleyerek işin içinden sıyrılma tutumudur. Böylece, sizin nasıl bir ÖE. yapmayı düşündüğünüz ortaya çıkmaktadır. Eğer iki çizgi mücadelemizdeki tecrübemiz bizi yanıltmıyorsa ve eğer partimizin geçmişini tanıyorsak, bu sizin ÖE. anlayışınızın, GKK'nın ve özellikle İstanbul'da ağırlık sahibi olan ve GKK'nın parti içindeki kökü olan OABK çizgisinin partinin olumsuzluklarına yaklaşımı ile aynı olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu çizginin özelliği 71' programını olduğu gibi kabul etmek görünümü altında, o dönemin "sol" hatalarını kemikleştirmek, 1. Konf'da yapılan parti ÖE'sini (ki bu yetersiz ve yer yer Troçkist eğilimliydi) bile fazla ileri gitmiş bularak reddetmek; 73 yenilgisini tümüyle partinin gençliğine ve taktik hatasına bağlamak, 78' sonrasındaki hatalarını ve 12 Eylül yenilgisini de 1.MK'nın sırtına yıkarak sınıf mücadelesine 15 yıl geriden yeniden başlamayı hayallemek şeklinde özetleyebiliriz.Sanki partinin kurulduğunda taşıdığı ideolojik zaaflar bugüne gelene kadar giderek çoğalmamış,

derinleşmemiş, kemikleşmemiş ve kanserli bir yara haline gelmemiş gibi; ve sanki 71'de oluşturulduğunda tali de olsa dogmatizm ve "sol" abartmalar taşıyan siyasi tespitlerimiz, şu 15 yıllık siyasi-iktisadi gelişme karşısında iyice yetersiz kalmamış gibi! Yoldaşlar, bu broşürde, 1.MK'ne 2.Konf. kararlarından da öte geçerek yüklenilmiş, onu genel kitle önünde yerin dibine batırmışsınız

2. Konf. "sol" çizginin egemenliğinde geçen ve kararlarında da bunu yansıtan bir konf'dı. 2.Konf'ın olumlu yanı, ideolojik-siyasi açıdan yd. çizgisine karşı mücadeleyi ilerletememesine rağmen, ona kesin bir tavır alması ve partinin sarsılmış olan merkezi manevi birliğini, geçici de olsa, yeniden tesis etmiş olmasıdır. Olumsuz yanları ise, 12 Eylül darbesi ile açılan dönemin iktisadi ve siyasi değerlendirmesini yapmaması ve buna dayanarak strateji ve taktikler konusu üzerinde kafa yormaması, dogmatik tarzda "silahlı mücadele esas" kararı alması ve üçüncü olarak da 76-81 döneminin değerlendirmesini M-L bilime dayanarak yapmak yerine kolaycılığı seçip toptan inkarcılığa sapmasıdır. 2.Konf'da "sol"un "herşeyin müsebbibi 1.MK'dir" tezi kabul edildi. Konf., 1. MK'ni "sağ oportünist" ilan etti, fakat bunun nedenlerini koyamadı. 2.Konf. raporu yazılırken, 1.MK'nin "sağ oportünist" olarak nitelemesi, "yd. çizgisinin etkisinde kalmak" ve "parti çizgisini hayata uygulamamak" şeklinde, nedenlerini irdelemeden ve muğlak bir tarzda temellendirildi. 2.MK'dan, bu tespitlerin temellendirmesini istediğimizde, hiç bir üye buna yanaşmadı. Öğrendiğimize göre bugüne kadar da temellendirilmemiştir. [3] 2.Konf'ın 1.MK hakkındaki tespiti, genel bir tespit olmaktan öte gitmezken, siz bu broşürünüzde, 1.MK'ne 2.Konf'ın yüklemediği nitelemeleri de yüklüyorsunuz: Birincisi, partinin 1.MK'ne rağmen anti-faşist mücadeleyi omuzladığını söyleyerek, 1.MK'ni anti-faşist

mücadeleyi de engellemekle suçluyorsunuz. İkincisi; partinin bürokratizm, subjektivizm, kendiliğindencilik gibi bir dizi ideolojik zaafının 1.MK tarafından geliştirildiğini söylüyorsunuz ve bunları da parti adına genel kitleye duyuruyorsunuz. Her şeyden önce parti disiplini açısından buna hakkınız olmadığını belirtmeliyiz. 2.Konf. kararında, 1.MK'nın anti-faşist mücadeleye engel olduğu ve örgütsel çalışmaya ilişkin temel hastalıkların onun döneminde yerleştiği şeklinde bir düşünce yoktur, olamazdı da. 2.Konf partinin problemleri ve 1.MK dönemini değerlendirirken işin kolay yönünü seçmekle beraber bu akılsız iddiaları ortaya atacak kadar da kolaycılığa kapılmamıştı. Ama siz, bu noktada kendinizi 2.Konf. yerine koyarak, partinin siyasi sorunlarını göğüsleyememenin ve partinin geneline ait olan ve sizin de şu beş yıllık CE. pratiğinde bol bol sergilediğiniz ideolojik hastalıkların vebalini 1.MK'nin başına yıkmakta bir sakınca görmüyorsunuz. Partinin ilk kez bir parti işlerliğine kavuştuğu ve bir dizi olumlu gelişmenin sağlandığı bir dönemi, inanılmaz bir sorumsuzlukla ve bilimsel bir tahlilden gittikçe uzaklaşarak böylesine reddetmeniz, GKK. çizgisine ne kadar iltihak ettiğinizi ortaya koymaktadır. Parti organlarının görevi, partinin geçmişine hataları ve sevaplarıyla sahip çıkmaktır. Onu Konf. kararlarını da aşan bir toptancılıkla, genel kitle önünde karalamak ve yok saymak değil! Sizi, parti disiplini ve parti geleneklerine uygun davranmaya; insan emeğine saygılı olmaya davet ediyor ve genel kitleye bir açıklama yapmanızı acilen bekliyoruz.

Birde 1.MK'ne atfettiğiniz "suç"ların doğruluk derecesini irdelemek istiyoruz. Her zaman bizim bu konudaki bakış açımız, partinin geçmişine hataları ve sevaplarıyla sahip çıkmak oldu. 1. MK. dönemine de böyle bakıyoruz. Bu dönemin toptan reddedilmesine karşı olduğumuz gibi, toptan savunulmasına da karşı olduk, halada karşıyız. (Yalnız şunu da belirtmeliyiz ki,

bugün özel olarak 1.MK'ne ve genel olarak da partiye yönelttiğimiz eleştiriler 2.Konf. öncesinde yönelttiğimiz eleştirilerden çok daha köklüdür.). 1.MK'nın anti-faşist mücadeleye engel olduğunu yazmışsınız. Anti-faşist mücadeleden kastettiğiniz de, kentlerde resmi ve sivil faşist güçlere karşı yürütülen silahlı eylemler oluyor. Bu açıdan bakıldığında, tespitiniz tümüyle yanlıştır. 1 MK. silahlı eylemin önünde engel olmadı. Yeterki hedef doğru olsun ve örgütsel çalışmanın önündeki engeli kaldırsın. 1 MK. silahlı propoganda/ajitasyon anlayışına ve bireysel şiddeti esas alan ve rastgele yayan anlayışlara ve bunların getirdikleri önerilere karşı oldu. Geçmişte GKK. ve onunla aynı çizgide olanlar, bu eleştiriyi getirmişler ve iki gerekçeye dayandırmışlardı: Birincisi 1980'e kadar silahlı eylemlerin önderliğin onayı altına alınması, ikincisi de, "barışcıl mücadele esastır" tespiti. Önderliğin eylemlere onay zorunluluğu getirmesi, örgütsel bir tedbir olarak doğruydu. Çünkü tabanda "sol" anlayışlar olduğunun bilincine, pratikte çekilen zararlar sonucu varmıştı. Bu "sol" eğilimler, yalnızca, eylemin amacını tek tek faşist öldürmeye vardıran anlayışta görülmekle kalmıyor, aynı zamanda düşmanı küçümseme şeklinde de kendini gösteriyordu. Bir çok yoldaşımız önderliğin onayı olmayan eylemlerde bu nedenle kaybedildi. 1. MK'nin hatası bu örgütsel tedbiri almış olması değildir, bu tedbire neden olan anlayışların üzerine cesaretle gitmemesi ve ideolojik siyasi açıdan eğitmemesidir. Fakat bunu nasıl yapsındı? Çünkü kendi geçmişi de aynı kökenden gelmişti, ve bu yönde partiyi eğitebilmek için kendi yapısını, sağlam bir ÖE. ile aşması gerekirdi. O dönemde MK. böyle köklü bir ÖE'nin gereğini göremiyordu. İkinci gerekçeye gelince; MK'nin bütün görev dönemi boyunca savunduğu GSHD. içinde olduğumuz idi. Bu dönemi de, silahlı mücadele biçimlerinin ön planda olduğu, silahlı mücadelenin örgütsel çalışmayı geliştiri-

recek ve sürekliliği sağlanmış gerilla savaşına hazırlığı ilerletecek bir yöntem olarak ele aldığı bir dönem olarak niteliyordu. Bu bakış açısı, mücadele biçimini devrimci dalganın kabarıp gerilemesine, kitlelerin durumuna ve hakim sınıfların iç çelişmelerinin şiddetine (yani objektif koşullara) bakmaksızın, iradi olarak yalnızca subjektif gücün durumuna bakarak tespit eden, subjektif bir bakış açısıydı. Bu nedenle de 79'sonu 80'başından itibaren objektif koşullar silahlı mücadeleyi ön plana çıkarttığı halde, partinin durumuna bakarak "barışçıl mücadele esastır" tespitini sürdürerek sağ bir hataya düştü. "Sol" çizgi ise, yine aynı temelden hareket ediyor ve objektif koşullardaki ilerleme-gerilemeleri kaale almadan, silahlı mücadele her zaman esastır, diyordu ve barışçıl mücadelenin esas olabileceği dönemleri tümden reddediyordu. Şunu da belirtmek gerekir ki, 1.MK.de yer alanların çoğu 1970'lerde (1. Konf öncesinde) aynı "sol" subjektivist görüşü savunmuşlardı, çünkü bunun kökü 71' programına kadar dayanmaktadır. 1.MK. 1.konf'ın ertesinde yönetimi ele aldığında, gerçeklerin hiçte lafta savunulana uymadığını gördü. Parti savaşabilecek durumda değildi. Bu nedenle GSHD, subjektif bakış açısıyla kabul edildi. O dönem objektif koşulların zorunlu kıldığı, barışcıl mücadelenin esas alınması, 1.MK'nın subjektif bakış açısıyla aldığı karara uygunluk arzetti. Ve parti hızla gelişti. Ne varki, objektif koşullar değiştiğinde "sol" bakış sağ'a düşmüş buluverdi kendisini. Bu sağa düşüş bireysel eylemleri engelleme anlamına gelmiyor. Tersine MK. sağa düştükden sonra da, o ana kadar olan anlayışına uyan eylemleri destekledi ve teşvik etti. Bu sağa düşmenin anlamı, kitlelerin devrimci şiddetini örgütlememe şeklindedir. Kent emekçileri, fabrika işgallerinde, grevlerde, mahalle barikatlarında silahlı mücadeleye giriştiler ve MK. bunlara önderlik edecek, yönlendirecek ve mücadelenin geleceğini güvenceye alacak politika-

ları üretemedi. Gerçek örgütleyici güç politikadır; doğru politika olmadımı, en iyi militan kadrolar bile hiç bir ilerleme sağlayamazlar. Biz 1.MK'ni, bu politikaları üretememekle, ağır bir biçimde eleştiriyoruz. Fakat bunun suçunu da tek başına MK'ni oluşturan insanların bir kısmına yüklemeye kalkışmıyor, bunu bir parti sorunu olarak görüyoruz. Bu tespitimizi açıklamadan önce, kitlesel devrimci şiddete ilişkin bir konu üzerinde daha duralım. 1.MK. silahlı mücadeleyi, bireysel devrimci şiddet olarak değil, esas olarak feodalizmin baskısı altında ezilen köylülüğün siyasi mücadelesinin en üst biçimi olan gerilla savaşı ve tali olarak da kitlesel devrimci şiddet ve bunun varacağı yerel (kent veya kırda) ayaklanmalar olarak kavradı. En azından 1.MK. içinde hiç kimse, teorik olarak buna karşı bir görüş getirmemiştir. (O dönemde yd'de buna karşı çıkmıyordu. Yd'nin Türkiye devriminin yoluna ilişkin görüşlerini dile getirmesi 12 Eylül'ün hemen sonrasıdır, esas olarak da 2.konf. toplantılarındadır.) MK. 1979'da, şiddetlenen sivil faşist saldırılar karşısında kent emekçilerinin direnişini örgütlemek amacıyla, "savunma komiteleri" kurulması kampanyasını başlattı. Bu konuda etraflı bir genelge çıkarıldı. Genelgede, emekçi mahallelerinde, sivil faşistlere karşı savunmanın esasını kitlenin örgütlenmesi ve kendisini silahlı olarak savunması teşkil etmelidir denilmekte, bunun için parti komitelerine görev verilmekte, kurulacak savunma komitelerinin, demokratik, siyasi mücadele organları olması gerektiği, bunların geçici olacağı, amacın, burada patlak verebilecek silahlı mücadeleyi kırlara çekmek olduğu söylenmekte idi. Bu kampanya, partinin kentlerdeki anti-faşist mücadeleye (o dönem için sivil faşist saldırılara karşı savunma seviyesinde idi) önderlik etmesini sağlayabilecek, bu mücadele içinde "sol" zaaflarını görmesini sağlayabilecek bir sosyal-pratik idi; ne varki uygulanmadı. Parti tabanı kampanyaya sessiz bir karşı-koyma

gösterdi ve görev yerine getirilmedi. Bunun esas nedeni, parti içinde silahlı mücadelenin, siyasi mücadelenin bir üst biçimi olarak kitlelerin mücadelesi olarak değil de, öncü gücün silahlı mücadelesi, bireysel şiddet olarak kavranması yatıyordu. (tali olarak da "sol" muhalefet bunu "ayaklanmaya yönelik örgütlenme hazırlığı" olduğu kuşkusunu yayıyordu.) 1.MK. bu konuda, lafta aksini savunsa da pratikte aynı anlayıştan zaaflı olması nedeniyle, sorunun üstüne gitmemek ve sakat anlayışı açığa çıkartıp aşılmasını sağlamamakla suçludur.

Partimiz 1.MK. döneminde gittikçe şiddetlenen anti-faşist mücadeleye tam bir kendiliğindencilikle katıldı ve 80' yılında da kaçınılmaz olarak, kitle mücadelesinin gerisine düştü. Bunun temel nedeni, parti çizgimizi, Türkiye'nin değişen koşullarına uydurarak sınıf mücadelesine önderlik edecek bir duruma getirmek yerine, kendiliğinden, Troçkist eğilimli, doğmatik bakış açısıyla 71' programına saplanıp kalmaktır.

12 Mart dönemi Türkiye'nin iktisadi ve siyasi gelişmesinde çok önemli bir yere sahiptir. Ne varki partimiz bugüne kadar bu dönemi derinlemesine incelememiştir. İK. 12 Mart darbesinin siyasi özünü ortaya koymakla bunun kapısını açtı; fakat ağır şartlarda mücadele ettiği ve kısa bir süre sonrada darbe yediği için, bu tahlili ilerletemedi, 12 Mart döneminin iktisadi anlamı üzerinde duramadı. Bu görevi yeniden toparlanma ve merkezi dönemdeki önder yoldaşlar da yerine getirmedi; çünkü dogmatizme saplanıp kalmışlardı. 1.MK. için de bu "sol" dogmatizm geçerlidir. MK, çizgi ile sosyal pratiğin uyumsuzluğunun farkında idi ama bunu bir türlü bilince çıkartamadı, tersine bu uyumsuzluk yokmuş gibi davrandı. Neden bilince çıkartamadı? Çünkü KK. tasfiyeciliğine karşı 71' programı etrafında örgütlenmiş olan muhalefetin varlık nedeni bu programın bizzat ken-

disi idi. İK'nın asgari programa ilişkin görüşlerini sorgulamak o denli tabu idiki, kendi kafalarımızda bile buna izin vermiyorduk ve sosyal pratiği çizgimize uydurmaya kalkışıyorduk, bunun hüsranla sonuçlanması da kaçınılmazdı.

Çok kısa olarak söyleyecek olursak, 12 Mart dönemi ile, komprador sermaye emp. ile ortaklık içinde tekel örgütlenmesini sağladı; toprak ağalığına karşı siyasi ağırlığını koydu ve onları kendisine boyun eğdirdi; toprak ağalarına kompradorlaşmaktan başka bir seçenek kalmadığını gösterdi ve bu süreci zorladı; 12 Mart'ın iktisadi ve siyasi zoru sayesinde, gerek toprak ağalığı ve tefecilik ve gerekse küçük meta üreticileri ekonomisi, komprador sermayenin denetimi ve yönlendiriciliği altına girdiler; yalnızca işçilerden değil çeşitli araçlarla, bu iki ekonomik dünyadan da sermaye dünyasına yoğun bir kaynak aktarımı yaratıldı.

12 Mart döneminde komprador tekellerin karları %300'e ulaştı; dış borçlar ödenebilir hale geldi. 12 Mart'ın son yılında, komprador burjuvazi, bir yandan tarımı teşvik eden tedbirlere yöneldi, diğer yandan da işçi sınıfının üzerindeki azgın iktisadi baskıyı birazda olsa gevşetti. Bunların nedeni, daralan iç pazarı genişletmek, yeniden ayağa kaldırmaktı. 12 Mart'ın bu, kır egemenlerini yeniden kazanmaya yarayan politikasını artık 12 Mart kadroları yürütemezdi, bu nedenle bayrağı sivil yönetimlere devrettiler. 12 Mart'ın iktisadi ve siyasi politikaları 1978'e kadar devam etti. Önce CHP, sonrada AP ağırlıklı hükümetlerle 73-78 arasında, tarımda büyük gelişmeler oldu. Özellikle 74-76 yıllarında tarımsal üretim yılda %10'a varan bir büyüme gerçekleştirdi; modern girdiler büyük bir hızla arttı. Bu, komprador sermaye için iç pazarı hızla genişletirken, tarımda kapitalist ilişkilerin de egemen hale gelmesine yol açtı. 12 Mart darbesiyle

açılan ve 78 buhranıyla kapanan dönemin bir diğer etkisi de, iç pazarın darlığı nedeniyle, ister istemez kapitalizmin,Kürdistan tarımına girmeye başlaması oldu. Bu giriş Kuzey Kürdistan'ın feodal, yarı-feodal tarımsal rejimini değiştirecek boyuta varamadı; ama Kürt köylüleri üzerinde yoğun baskı yaratarak onların dirliğini bozdu, sosyal hareketlilik kazandırdı. Kürt milli ve küçük burjuvazileri de Türk nitelikli komprador sermayenin ulusal pazarları üzerinde yoğunlaşan baskısı karşısında, milli hareketeyöneldiler. Bu dönemde komprador sermaye açısından iki önemli gelişme daha var: Bir yandan en iri komprador tekeller, sermaye piyasasına da el attılar ve aile holdingleri banka sahibi oldular. Diğer yandan, sağlıksız bir öz sermaye/kredi oranına dayanarak yoğun yatırımlara girdiler. Bu yatırımları 73-75 bunalımı ile sarsılan emp. ekonomiler, hem mal satabilmek hem de kısa vadeli plasman imkanı arayan petro-dolar kaynaklı Avrupa kredi piyasasının pazar arayışı nedeniyle emp.ler (özellikle de AET.) tarafından teşvik edildi. Üretim kapasitesi, iç pazarın sınırlarını bir kaç kat aştı; finansman sıkıntısı, ekonominin çarklarını durduracak boyuta vardı. 78' bunalımı, emp. bunalımın gecikmeli yansıması oldu. Azgınlaşan enflasyon işçilerin, maaşlıların, küçük üretici köylülerin ve esnaf/zanaatkarların, hatta giderek orta sanayici ve tüccarın nefesini kesti, iç pazar genişleyeceğine daralmaya başladı. Bu durumda komprador sermaye, iç pazara yönelik, koruma altında, düşük kaliteli, olağanüstü karlı, ihracat/ithalat karıyla sanayi karını birleştiren ekonomik düzenlemenin sonuna gelmiş olduğunu gördü. Artık, "ihracata yönelik sanayileşme" adını verdikleri, emp.le entegrasyon biçimine geçmek zorundaydılar. Bu, Türkiye'nin hem iktisadi hem de siyasi hayatında köklü bir değişiklik demek olacaktı.

Partimiz bütün bu sürece gözünü kapadı. Dolayısıyla sınıf mücadelesinin değişen eksenlerini de tahlil edemedi.

Her şeyden önce artık Türkiye genelinde, ifadesini yoksul ve aşağı orta köylülüğün toprak talebinde bulan feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin, başlıca çelişmelerden biri olmaktan çıktığını göremedi. Bu çelişmenin hala başlıca çelişmelerden biri konumunda olan Kuzey Kürdistan'da ise, milli çelişmenin toprak çelişmesinin önüne geçtiğini de göremedi.

12 Mart döneminden sonra, doğrudan askeri terör yerini perde arkası resmi teröre bıraktıktan sonra, Türkiye sınıflar mücadelesi, iki temel eksen üzerinde toplandı. Bir yanda Kürt ulusal sorunlarının, burjuva-küçük burjuva önderlikler altında, Türk egemenlerinin iktisadi ve siyasi zor'una karşı milli hareket e girişmeleri; diğer yanda, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların faşist diktatörlüğe karşı siyasi demokrasi mücadelesi, emekçi halkın yükselen mücadelesi karşısında komprador sermaye-toprak beyleri cephesi MHP. kartını öne sürdü. Amaçları, bir taşla bir-kaç kuş birden vurmaktı: Bir yandan Türkiye'de meydana gelen iktisadi ve toplumsal değişmeler sonucu yıkıma uğrayan kent ve kır küçük mülk sahiplerinin, kentlerin eteklerine yığılmış olan yarı-proleterlerin, topyekün devrimci muhalefete katılmasını önlemek, bir kısmının içinde faşizme kitle taban yaratmak, böylece onları bölmek amacını güdüyordu. İkinci olarak sivil faşist terörden, Türkiye'nin geçtiği aşamaları daha önceden geçmiş bir çok yarı-sömürgede oynadığı rol de bekleniyordu. Devrimci muhalefeti, devlet terörünün dışında gibi görünen bir terörle ezmek; kitlelerin anti-faşist bilincini esas hedefi olan devletten saptırarak mücadeleyi yanlış zemine sokmak, devrimcileşmemiş geniş emekçi yığınlarını hayatından bezdirerek, ordu müdahalesine ve açık resmi teröre meşru zemin yaratmak. 12 Mart'la birlikte komprador sermayenin sağladığı gelişme, her ikisi de burjuva kampında olan fakat iki zıt uç gibi görünen iki siyasi akımın, "sosyal demokrasi"nin ve

sivil faşizmin birer siyasi güç olarak arenaya çıkmalarını mümkün kıldı. Her iki siyasi akımın kökleri aynı ideolojiye dayanır. Komprador sermayenin ciddi alternatifler olarak kullandığı birer sosyal ve siyasi güç haline gelmeleri ancak bu dönem ile mümkün oldu. "Sosyal demokrasi" kitlelerin devrimci muhalefetini reformist bir çizgiyle pasifize etme işini üstlenirken, sivil faşizm, karşı-devrimci şiddeti devletin gizli desteği ile yürütme işini üstlendi. Bu iki akım arasındaki zaman zaman çok şiddetlenen çelişme, devrimci muhalefetin yararlanabileceği bir "hakim sınıflar içindeki çatlak" haline geldi.

Yş.lar, Türkiye genelinde feodalizmin artıkları tasfiye edilmemiştir ve toprak sorunu da ortadan kalkmamıştır; ama belirleyici özelliğini kaybetmiştir. Bunu burada somut verilerle ıspatlamaya kalkışmayacağız. Yalnız, görmesini bilen herkesin teslim edeceği gibi, 12 Mart'dan bu yana komprador sermayenin sosyo-ekonomik yapıya hakim olduğunu ve gerek iktisadi-toplumsal ve gerekse siyasi gelişmelerin, onun ihtiyaçları ve onun yarattığı çelişkiler doğrultusunda olduğunu söyleyeceğiz. Türkiye'de köylülerin toprak sorunu çerçevesindeki hareketi, 1960 ların sonuna doğru güç kazandı ve 12 Mart'la birlikte söndü. Onun yerini, Kürdistan'da ulusal mücadele, Türkiye genelinde de anti-faşist mücadele aldı.

Devrimin kitlelerin eseri olacağını söyleyen ve görevini de devrimci sınıf kitlelerine bu amaçla önderlik etmek olarak gören bir KP'nin emekçi halk kitlelerini giderek artan bir yoğunlukta siyasi eylemin içine atan bu iki başlıca çelişmeye gözünü kapaması, onları hafifsemesi, o KP. açısından siyasi felaketler doğurur, doğuracaktır. Partimiz 76 ayrılığından bu yana yürüttüğü mücadelede tamda bu siyasi felaketin ağına düştü. Giderek kemikleşen, kendiliğindencilik (önce "sol" sonra sağ),

onun ikiz kardeşi Troçkizmden etkilenen toptancı ve keskin anlayışlar ve doğmatizm nedeniyle, olgunun kendi gelişimine arkasını döndü; siyasi çizgisi gün geçtikçe iradeci hale geldi; ve kaçınılmaz başarısızlıkları bilimsel tahlillerle aşamayınca iç bunalımlara sürüklendi. Kısacası şu ki, partimizin örgütsel ve siyasi çizgisi, Türkiye genelinde baş çelişme haline gelen "faşizm ile halk yığınları arasındaki çelişme" ve Kuzey Kürdistan'da baş çelişme haline gelen "Türkiye egemen sınıflar bloku ile Kürt ulusu arasındaki çelişme" eksenleri boyunca gelişen mücadelelere önderlik etmenin önünde engel haline geldi.

1.MK'nın eleştirisi bu çerçeve içinde yürütülmelidir.1.MK'nın temel suçu, partinin genelinde görülen ideolojik zaaflardan bir türlü yakasını kurtaramaması, M-L yöntemi bir türlü benimseyememesi ve partinin kendisini değişen koşullara uyarlamasını sağlayamamasıdır. Bu, bütün partiyi ilgilendiren bir sorunsa da, sorumluluğun paylaşılmasında aslan payı önderliğe düşer. Biz ütopyacı değiliz, ve partinin daha 1.Konf.da gidişatı görmesi mümkündü demiyoruz. Çünkü kadrolar tecrübesiz ve geriydi, ayrıca bölgesel dönemin dar bakış açısı ve henüz krizin kitleleri hareketlendirmemiş olması da yeterli sosyal-pratiği sağlamıyordu. Ama 78-80 krizini yaşayan bir partinin ve onun önderliğinin, siyasi çizgimizin hayatın gerisinde kaldığını görebilmesi mümkündü. Ne varki, başarısızlığın yarattığı bunalım, MK. önderliğinde doğru tarzda aşılamadı ve bu durumda "sol" kolaycılık yeniden hortladı. Partinin kendisini aşması gereken 2.Konf. tam tersine, siyasi açıdan daha da geriye düşen bir konf. oldu. Burada amacımız parti ÖE'si için bir taslak sunmak olmadığı için "1.MK'nın önderliğinde partinin yapması gereken neydi" sorusunu ancak özet tezler halinde koyabileceğiz. Her şeyden önce şunu görmemiz gerekiyordu: Artık Türkiye'de komprador sermaye alt yapıya damgasını vurmuş; toprak ağalarını yarı-burju-

va, yarı-feodal büyük toprak beylerine dönüştürmeyi, tefecileri tüccarları, bankaları vasıtasıyla egemenliği altına almayı, geniş bir bayilik ağı ile ticari sermayeyi denetlemeyi başarmıştı. Kendi içine kapanık küçük üreticilik pazara dönük üretim içine sokulmuş ve kooperatifler aracılığıyla büyük toprak beylerinin ve komprador holdinglerin emrine verilmişti. Emek-hizmeti ve yarı-feodal kiracılık, Türkiye Kürdistanı dışında tarım rejiminin bel kemiği olmaktan çıkmıştı. (Kürdistan'daki durum milli zulmün iktisadi özünden kaynaklanmaktadır.) Kırda geniş bir tarım işçisi sınıfı ortaya çıkarken, dahada büyük bir bölüm kentlere göç etmişti. Artık köylünün temel talebi toprak devrimi değil; emp. uşağı komprador sermayenin ve toprak beylerinin iktisadının yarattığı enflasyon, girdi ve sermaye kıtlığı, yüksek faiz, pazarlamada aracılar, kooperatiflerde devletin ve toprak beylerinin egemenliği vb. sorunlardı. Tarım işçilerinin sorunları ise işçi sınıfının sorunlarıydı. Kürdistan özelinde ise, milli zulmün iktisadi ve siyasi yönlerinin yarattığı baskılar, köylünün toprak isteminin önüne geçmiş, onun, Türk devletiyle işbirliği içinde olmayan küçük toprak ağaları ve Kürt orta ve küçük burjuvazisiyle milli zulme karşı saf tutmasına yol açmıştı. Bu koşullarda partimiz "feodalizmle halk yığınları" arasındaki çelişmenin başlıca çelişmelerin arasından düştüğünü, onun yerini, sınıfsal ifadesini bir yanda komprador sermaye ve onunla belirli oranlarda içiçe girmiş toprak ağaları ve diğer feodal artıklar, diğer yanda da işçi sınıfı, küçük burjuva (kent ve kır) ve milli burjuva (kent ve kır) olmak üzere iki kampta bulan faşizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin aldığını görmeliydi. Ayrıca milli çelişme de, beşinci başlıca çelişme olarak sayılmalıydı. Bu değişiklikler, asgari programın DHD. aşamasını değiştirmez. Ne var ki artık demokrasinin temel sorunu toprak sorunu olmaktan çıkmış ve siyasi demokrasi sorunu haline gelmiştir. Toprak sorunu, Türkiye genelinde

hala halledilecek bir sorundur ama tayin edici değildir. Partinin tarım programı, kaçınılmaz olarak bir tarım (toprak) reformunu içerecek, toprağını yarı-feodal usullerle kiralayan toprak beylerinin ve hazinenin toprakları, yoksul köylülüğün topraklandırılmasında kullanılacaktır. Kapitalist tarzda işlenen büyük toprak beyi mülkleri ise devlet işletmesi haline getirilecek ve bugün büyük sefalet içinde yaşayan tarım proleteryasının durumu düzeltilecektir. Küçük üretici yığını ise kooperatifleşme hareketi ile sosyalizme hazırlanacaktır. Türkiye Kürdistanı'nda ise toprak devrimi hala gündemdedir. Ulusal çelişmenin ön plana çıkmış olması bu durumu değiştirmez. (Ulusal soruna ilişkin RE'nin yazısı şu anda ikimizin de görüşünü yansıttığı için bu konu üzerinde çok kısa duruyoruz.) Kürt ulusal hareketi Kürt milli ve küçük burjuvazisinin eline terk edilmemeli, özel program çerçevesinde ayrı ele alınmalıdır. Türkiye'de sınıf mücadelesinin de ulusal hareketin de asgari programının hedefi, Türk faşist diktatörlüğünün yıkılmasıdır. Bu nedenle iki süreç, ayrı temelde aynı hedefe yürümektedir ve bu şekilde programlanmalıdır. Bunun örgütsel yansıması, seksiyon örgütlenmesi ile, partimizin hem anti-faşist, anti-emperyalist halk devrimine hem de Kürt milli demokratik devrimine önderlik etmesidir.

1. MK. bu gelişmeleri bilince çıkartamadı. Tabandan gelen yoğun eleştirileri de göğüsleyemediği için, bir yandan Kürdistan'da ulusal mücadeleye sırtını dönerek toprak devrimi temelinde silahlı mücadeleyi hazırlama ütopyası peşinde koştu, diğer yandan da kentlerde yoğunlaşan ve değişik aşamalardan geçen anti-faşist mücadeleye önderlik etmek için partiyi sevk edemedi; her iki alanda da büyük başarısızlığa uğradı. Başarısızlığını soyal-pratik ile düşünce sistemi arasındaki uyuşmazlığı yeniden tahlil ederek aşacak yerde, kendiliğindenci ve dogmatik tutumunda ısrar etti ve başarısızlığın bunalımı için-

de, kendi içinde de bölündü; artık 80' yazında partiye önderlik edemez hale geldi. Kısacası, eğer anti-faşist mücadele önünde engel olma açısından sorun ele alınacaksa, 1.MK. partinin genel ideolojik zaaflarını ve sosyal pratiğin gerisine düşmüş siyasi çizgisini aşmada ideolojik-siyasi önderlik görevini yerine getiremediği için eleştirilmelidir.

Broşürünüzde ikinci olarak, partinin kendiliğindencilik, bürokratizm, subjektivizm vb. zaaflarının 1.MK. döneminde ortaya çıkıp yerleştiğini söylüyorsunuz. Bu da gerçeklere aykırıdır. Bunlar, geçmişten beri gelen zaaflardır. İK. çizgisinde tali bir unsur olarak var olan Troçkizm'den etkilenmiş, dogmatik "sol" lekeler; 73' yenilgisi sonrsındaki toparlanma döneminde giderek büyüdü ve kanserleşti. 76-78 bölgesel dönemde bu zaaflar aynen devam etti. 1. MK. bu zaafları taşıyan yapının ürünüydü ve kendisi de bunları üzerinde taşıyordu. 1. MK. bir yandan partiyi yeniden örgütlemek ve merkezi işlerliği sağlamak, diğer yandan da partiyi GSHD içinde sınıf mücadelesine önderlik için sevk etmek görevi ile yüz yüze gelince, partinin ayağına köstek olan bir dizi zaafın farkına vardı. 1978 Ağustos'undaki 4. toplantıda, partinin ideolojik hastalıkları temel meselelerden biri olarak tartışıldı ve bunları genişçe duyuran ve aşılması için çağrı yapan bir rapor yayınladı. (Komünist-4) Ne varki bunlar kağıt üzerinde kaldı. Çünkü MK'nin kendisi, partinin tümü gibi, bürokratik çalışma tarzından muzdaripti; zaafları aşma genelgelerle sağlanamazdı. 79' Ağustos'undaki 7. toplantıda da partinin zaafları önemli bir maddeydi ve içe dönük çalışmanın bir dönem için esas alınması, MK'nin bölgelere yerleşmesi ve bir dizi kadro toplantısı ve tartışmalarının yapılması, hem ideolojik hem de siyasi zaafların aşılması için önerilmişti. Ne varki, bu önerinin uygulanmasına parti direnç gösterdi. MK. kendi içinde bölünmeye başladığı ve öncelikle kendisi bu zaafları aşmak için

sağlıklı bir ÖE. çalışmasına girmediği için, partinin gösterdiği bu direnci aşamadı. 1. MK. adına 2.konf.a sunulan iki rapordan biri olan örgütsel raporda (ki bu rapor maalesef MK'nın değil, RE'nin görüşlerini yansıtıyordu. Rapor MK. içinde iç çatışma nedeniyle, tartışılmadan bir MK. raporu olsun, görev yerine gelsin diye kabul edilmişti.) partinin ideolojik zaafları olarak kendiliğindencilik, amprizm, subjektivizm ve bürokratizm konuluyor, bunların felsefi ve toplumsal kökenleri açıklanıyor; partinin 2.Konf.ın hemen arkasından bu zaafları hedefleyen bir düzeltme kampanyasına girmesini zorunlu görüyordu. 2. Konf. 1.MK. dönemini toptan reddetme eğilimi içinde olduğu için bu rapor da "oportünist" damgasını yedi ve konf. partinin ideolojik sorunlarını incelemedi. Ama 2. MK. görevi devraldıktan sonra, başka çaresi olmadığı için önerilen kampanyayı olduğu gibi uygulamaya koydu. Ne varki bu kampanya gerçekte kavranmadan bürokratik tarzda yürütüldüğü; MK. kendisini bu kampanya doğrultusunda gözden geçirmediği ve ideolojik zaaflar siyasi hatalara bağlanarak somutlaştırılamadığı için başarısız oldu; bu zaaflar hala, gittikçe de güçlenerek varlığını sürdürüyor, içerdeki durum gözlerimizin önünde. Esas olarak kendiliğindenci, subjektivist ve bürokratik bir pratikdi. Dışarının da bundan pek farkı olmadığını sanıyoruz; yeni yakalanmışlarla konuştuğumuzda, bu zaafların daha da vahimleşerek sürdüğü anlaşılıyor. 1. MK, bu zaafları gördüğü ve onlarla mücadele etmeye çalıştığı halde, biz onu üç açıdan suçlu buluyoruz. Birincisi, bu ideolojik zaaflarla siyasi çizgi arasındaki bağı kuramamış, soyut seviyede ele almıştır. İkincisi, öncelikle kendisini düzeltmek ve önderliğin ideolojik-siyasi birliğini yaratmak için uğraşmamış, örgütsel birliği ön planda tutmuştur. Üçüncüsü; partinin zaafları atmada gösterdiği isteksizliğin üzerine cesaretle gidememiş, liberal ve bürokrat davranmıştır. Bu konuya

ilişkin olarak 1.MK'nın eleştirisi böyle olmalıdır. Şu da kesinlikle bilinmelidirki, köklü bir ideolojik.-siyasi ve buna bağlı örgütsel bir düzeltme yapılmadıkça, hangi önderlik gelirse gelsin ve ne kadar iyi niyetle ve militanca çalışılırsa çalışılsın, 1.MK'nın (partinin) zaaflarını taşıyacak ve onun başarısızlık kaderini yeniden yaşayacaktır. Daha şimdiden 2.MK. bu kaderi paylaşmıştır ve siz de bu yola girmiş bulunuyorsunuz. Komünistler, geçmişlerinden öğrenmekle, hatalarından dersler çıkarabilmekle ve aynı hatalara bir daha düşmemekle ayırdedilirler; ama geçmişimize tahlilci olmayan, inkarcı bir yaklaşımla, partinin sorunlarını (ideolojik ve siyasi) bir organa yüklemeye devam ederseniz, ne partiyi ne de kendinizi düzeltebilirsiniz. Ayrıca birilerini günah keçisi seçip onu taşlanmak üzere ortaya sürmek, partinin kendi hatalarına göz yumması ve kendisini temize çıkarmaya çalışması anlamına gelir ki, bunun M-L yöntemle hiç bir ilişkisi yoktur.

Şimdi peş peşe çıkarılan üç iç yazı üzerinde durmak istiyoruz. Bunlardan birincisi, yoldaşları ailelerine ve birbirlerine dostluk ve sevgi göstermeye çağırıyor; ikincisi, parti ruhunu konu ediniyor; üçüncüsü de, tabanda görülen küçük burjuva alışkanlıklar üzerinde durup bunların aşılması ve CE. yaşamının düzenlenmesi için bir talimat niteliğini taşıyordu. Birbiri peşi sıra yazılan bu yazılar, çok önemli iki anlayışı yansıtıyordu.

Birincisi, önderliğin ÖE'yi salt parti içi bir sorun olarak görmesi nedeniyle bu tayin edici göreve tabanı katmamasının da ötesinde, ÖE'nin kapsadığı konularda tabanı siyasi olarak eğitmek ve yapılacak ÖE'ye hazırlamak gibi bir tutum dahi yoktur. Tabanın kafası bir dizi ideolojik-siyasi sorunlarla karma karışıktır; yaşanılan sürecin muhasebesini sağlıklı bir şekilde yapamadığı için kafalar sorularla doludur. İşte böylesi bir ortamda,

tabana siyasi eğitim ve teori götürerek onları partinin ÖE'sini değerlendirmeye, kavramaya hazırlayacak yerde yoldaşlar arasındaki sevgi ve bağlılığı konu edinen onların kişisel zaafları üzerinde duran bir eğitim çizgisi tutturulmuştur. Aslında bu çizgi, S'da iken kültür dergisi çıkartarak, yoldaşları kültürel çalışmaya var güçleriyle katılmaya çağırarak, tabanın dikkatini ÖE. konusundan uzak tutmaya ve siyasi-ideolojik önderlik verilemediği için onu bu tür konularla oyalamaya çalışan anlayışın devamıdır. Bu anlayış, önderliğin, yapılacak ÖE'nin tayin edici önemini ve ciddiyetini bir türlü kavramaya yanaşmadığını sergiliyor. Diyorsunuzki, biz partinin ideolojik-siyasi-örgütsel çizgisinde ÖE'si yapılacak bir sorun görmüyoruz ki tabanı ÖE'ye hazırlamak gibi bir sorunumuz olsun! Siz bir sorun görmeyebilirsiniz ama tabanın çoğunluğu şu ya da bu oranda sorunlar görmektedir. Ve bunları tartışmak, araştırmak, öğrenmek istemektedir. Ve GKK. sitili bir "ÖE" ile karşılaşırsa büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktır. Böyle bir "ÖE" beyinleri yakan soruları cevaplayamıyacağı gibi, ÖE çalışmalarına da katılamadığı ve sorunlarını ortaya dökemediği için, tabanın bu hayal kırıklığı partiye güveni önemli ölçüde sarsacaktır. Ve bunun sorumlusu da kişilerin kafa karışıklığı veya yılgınlığı vb. şeyler değil, doğrudan doğruya, ÖE. çalışmasının tayin edici önemini ciddiye almayan önderlik olacaktır.

İkinci nokta da şudur: Tabanın gerek partiye ve yönetici yoldaşlara ve gerekse birbirine olan ideolojik-siyasi güvenlerinin bağlılıklarının sarsıldığı; tabanın genel olarak kendiliğindenci ve apolitik bir günü-birlik yaşam sürdüğü önderlik tarafından tespit edilmiş olmalıki, sözkonusu bu üç yazı bu noktalar üzerinde durmaktadır; ama gel görki idealist bir tarzda! Bunun ağır bir niteleme olduğunun bilincindeyiz, çünkü işlenen suç da ağırdır. Yoldaşların arasında sarsılmaz bir sevgi ve

dostluk bağını örecek ve partinin etrafında kenetleyecek öge, onların yüksek seviyede bir ideolojik-siyasi birliğini sağlamaktır. Yoldaşları şu anda içinde bulundukları günübirlik ve apolitik yaşam tarzından kurtarıp devrimci coşkuyla dolu bir yapıya kavuşturacak öge, yine seviyesi yüksek bir ideolojik-siyasi birliktir. Ve ne yazık ki şu anda bu birlik sarsılmış durumdadır, ve her geçen gün daha da sarsılmaktadır. Yoldaşların seviyesi düşüktür ve bu nedenle M-L'e ve parti çizgisine olan inanç, bilimsel inanç yerine iman temelinde yükselmektedir. İman şeklindeki inanç ise, gerçekleri sorgulamayı öğrenmiş beyinler için, kolaylıkla sarsılabilir bir şeydir. Diğer yandan da tabandaki yoldaşlar buradaki parti çalışmasının bürokratik ve kendiliğindenci niteliğini gözlemledikçe mevcut durumun aşılabileceği yönündeki umutlarını da yitirmekte, kendilerini günlük küçük burjuva yaşamın çekiciliğine kolaylıkla kaptırabilmektedirler. Yoldaşlar, bu vahim durumu aşmanın bir tek yolu vardır; o da siyasi çalışmayı bütün çalışmaların can damarı haline getirmek, tabanda canlı bir siyasi ortam yaratmaktır. Bırakın kafalarda cirit atan hayaletler ortaya dökülsün; ideolojik mücadele içinde M-L onları ezsin; kafaların içini temizlesin ve biz,"birlik-mücadele-daha yüksek bir birlik" çizgisinde ilerliyerek birbirimizle ve partimizle kenetlenelim. Bunun tek M-L yolu budur! Ne varki siz, çok gecikmeli bir şekilde ve eksikli olarak hastalığı teşhis etmiş olsanız da, tedavi yöntemi konusunda idealist bir yol tutturuyorsunuz; hastalıklara yol açan nedenleri ortadan kaldırmak için uğraş vereceğinize, bu nedenlerin sonuçları üzerinde duruyorsunuz! "Parti ruhunu yükseltelim", "Birbirimizi sevelim", "kişisel küçük burjuva zaaflarımızı atalım", "CE'ni bir okul olarak görelim" vb. çağrılarla hiç bir ilerleme kaydedemezsiniz. Bu, hastalığın kökünü kurutmaya yönelmeyen, bürokratik bir tutumdur. Biz bunu geçmişte yaşadık, yukarda da yazdığımız gibi, partiye çok daha

kapsamlı çağrılar yaptık, ama düzelme sağlayamadık. Çünkü parti içinde canlı bir siyasi ortam yaratmayı bilemedik. Bürokratizm tamda budur! Aynı hataları sizin de yapmanız ve kafalarınızı gerçeğin sert kayalarında parçalayarak öğrenmeniz gerekmiyor. Çünkü önünüzde zengin bir miras var. Bu mirası M-L tarzda değerlendirebilirseniz, öğreneceğiniz çok şey var, gerek hatalarından, gerekse olumluluklarından. Amprizm, başkalarının tecrübelerinden ve bunun sistemleştirilmiş biçiminden başka bir şey olmayan teoriden öğrenmeyi küçümser; kendi deneyimlerine güvenir ve sınama-yanılma metodunu esas alır. Kendiliğindenciliğin temelinde ampirist felsefe yatar. Artık şu ampirizmi kafalarımızdan süpürüp atalım! Diyalektik materyalizmi lafta değil gerçekte benimseyelim. Örneğin, "CE'leri okul haline getirelim" çağrısını yapıyorsunuz. Bu çağrınız yeni değildir, daha öncede defalarca yapılmıştır ama bir ilerleme sağlanamamıştır. Çünkü bu konuda önderlik edilememiştir. Eğer böyle bir çağrıyla taban kendi gücüne dayanarak ideolojik-siyasi çalışma içine atılabilecek olsaydı, zaten önderliğe gerek olmazdı. Yapılması gereken, onlara gerekli malzemeyi sağlamak (içerik sorunu) ve canlı bir alış-veriş, tartışma ve eğitim ortamını yaratmaktır (metot sorunu). Bu, bugüne kadar yapılmamıştır ve hala da yapılmamaktadır. Bu olmadan yapılan çağrı, sadece bu tür çağrıları kanıksamış olan yoldaşlarda, işlerin düzelebileceğine olan güveni sarsar. Ya da diğer bir örnek: Siyasi çalışma içinde olmayan, dikkatinin partinin, Türkiye'nin ve dünyanın ideolojik-siyasi sorunlarına çekilmemiş, amir-memur ilişkisine alıştırılmış bir yoldaşın, CE. koşullarında, günlük yaşantısının disiplinli ve düzenli olmasını beklemek yada ondan bunu istemek abesle iştigaldir. Eğer bu insan askeri disiplinle yaşantısını düzenlemeye kalkışırsa, bir süre düzenli bir yaşamı götürebilir; fakat içerik olmadığı için, biçim bir süre sonra yeniden bozulur; bu da o

yoldaşın kendisine olan güveninin iyice sarsılmasından ve kendisini iyice günlük yaşamın bozuk alışkanlıklarına kaptırmasından başka bir sonuç doğurmaz. Sizin yaptığınız o uzun sınıfsal tahliller ve güzel çağrılar da kağıt üzerinde kalmaya mahkum olur.

Kısacası şu yoldaşlar; ardı ardına çıkan bu yazılar, siyasi çalışmayı bütün çalışmaların can damarı olarak kavramaya ve kendiliğindenci, bürokratik çalışma tarzını aşmaya niyetiniz olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Bu da "sol" dogmatik sapmanızla tam bir uyum arzediyor.

Bu üç broşürün içerdiği tek tek hatalar üzerinde etraflıca durmayacağımızı söylemiştik, ama bir iki noktaya kısaca değinmeden edemeyeceğiz.

Bunlardan birincisi, buradaki parti örgütünün hatalarına ve zaaflarına hiç yer verilmemesidir. Örneğin "Parti Ruhu" yazısında, partinin manevi otoritesinin inşası için önderliğin ne yapması gerekirdi ve bu görevini ne ölçüde yerine getirdi, bunun üzerinde hiç durulmuyor, yalnızca tabana, parti tüzüğünde de yazılı olan görevler hatırlatılıyor. Yine "Cezaevinde Yaşam" yazısında da, tabanda görülen günübirlik yaşamaya ve apolitikleşmeye değinirken, önderliğin bundaki payı hiç göz önüne alınmıyor ve bozukluklar tümüyle kişilerin küçük burjuva köken ve zaaflarına bağlanıyor. Böyle bir yaklaşım eleştiri-özeleştiri silahını kullanıyor görünüp aslında kullanmamaktır. Bu tutum, tabanda güven de yaratmıyor. Eğer gerçekten bir eleştiri-özeleştiri sürecinin yaşanmasını, bu sayede hataların ve zaafların aşılmasını, birlik ruhunun daha üst seviyede yeniden gerçekleşmesini istiyorsanız, tabana karşı açık olmalı, ondan korkmamalısınız. Cezaevinde bugüne kadar pek çok (dışa karşı) özeleştiri yapıldı ve hepsinin kaynağı olarak da kendiliğindencilik ve

subjektivizm kondu. Altı yıldır bu zaafların aşılamamış olması, özeleştirideki samimiyete olan güveni sarsıyor. Ayrıca şunu da belirtmeliyiz ki, bu altı yıl içinde parti örgütü, tabana bu hatalar ve zaaflar karşısında hesap vermedi. Kuşkusuz iş kendiliğindencilik ve subjektivizmle bitmiyor. Bunu tamamlayan diğer zaaflar "sol" dogmatizm, siyasi çalışmanın önemini kavramama, bürokratizm ve kitle çizgisindeki hatalardır. Bu konuları, somut örnekleriyle tabanınıza açıp tartışmadıktan ve sağlıklı bir ÖE. yapmadıktan sonra, tabandan eleştiri-özeleştiri konusunda nasıl bir atılım beklersiniz? Sağlıklı özeleştiri, hataların somut olarak konması, olayların iç ve dış şartlarının incelenmesi, sınıfsal ve ideolojik kökenlerinin konulması ve bunların nasıl aşılacağının gerçekçi bir programının yapılması demektir. Bunu yapın ve tabana sunun, sununki taban buna bakarak kendi zaaflarına, doğru yaklaşmayı öğrensin, tartışma ve mücadele ile hem sizin hem kendi özeleştirisinin niteliğini yükseltsin ve nihayet böylesi samimi ve acımasız bir süreç sonunda kendine ve partiye güveni artsın, birbirine kenetlensin ve partinin manevi otoritesi yükselsin.

İkinci bir nokta da "Cezaevinde Yaşam." yazısında, proleter, küçük burjuva ve köylü sınıf yapılarının etraflıca incelenmesiyle ilişkili. Bu çok doğru bir şey ve güzel de yapılmış. Ne varki, bu tahlilden çıkartılması gereken esas sonuç (ya da bağlantı) gerçekleştirilememiş. Her şeyden önce, bu sınıfların bizlerdeki kalıntılarının, partinin ideolojik-siyasi çizgisine ne ölçüde yansıdığı ve partinin (en azından içerde) gerek CE. mücadelesinde izlediği ve gerekse kendi çalışma tarzında ortaya koyduğu hatta nasıl yansıdığı incelenmeliydi. Örneğin ikide bir ÖE'lerde yer alan kendiliğindencilik, tipik küçük burjuva özelliktir; hele yarı-kentli, yarı-köylü yapıda daha da belirgindir. Kendiliğindenciliğin küçük burjuva sınıfsal kökenle ilişkisini koymak yetmez,

bunun siyasette nelere yol açtığı da somut olarak konulabilmelidir. (Yukarda 1.MK'nın kendiliğindenciliğine ilişkin örneklerde olduğu gibi) Yş.lar, siyaset ve ideoloji, belirleyici olandır. Bu alandaki üstünlüklerimiz de zaaflarımız da toplumsal yaşamımıza yansır. İdeoloji-siyaset-örgütsel çalışma-günlük yaşam arasındaki bağlantıyı kuramazsak, eleştirilerimizin ve özeleştirilerimizin ayakları yere sağlamca basmaz. Bir kez daha söyleyelim; 1.MK. döneminde zaafların üzerine gidilirken bu bağlantılar kurulamadığı için, mücadele baştan kaybedilmişti. Bir insanın ideolojik-siyasi çizgisinden ve örgütsel çalışma tarzından kendiliğindenciliği temizlemedikçe, onun günlük yaşamındaki kendiliğindenciliği de (bunun "sol"dan tezahürü kalıpçı ve askeri disiplini esas alan bir günlük yaşamdır.) temizleyemezsiniz vs. İnsanın sınıfsal kökeninden ve onu kuşatan küçük burjuva, burjuva, feodal toplumsal şartlardan kaynaklanan proleter olmayan özellikleri ve alışkanlıkları, sadece günlük yaşamında değil, ideolojik, siyasi ve örgütsel pratiğinde de gedikler açar; ve bu gediklerin tümünün birden kapatılması şarttır. Bir de şunu vurgulamak istiyoruz; bugün bu sorunlar tek tek bireylerin sorunu olmaktan çıkmıştır; partinin sorunu olarak ele alınmak zorundadırlar.

3./ Şimdi, bugüne kadar size yönelttiğimiz ve özeleştirel bir tutum görmediğimiz konuları topluca ve kısaca anlatmak istiyoruz.

Siyasi alanda sizi "sol" doğmatik çizgiye saptığınız için eleştiriyoruz. Buna yazının başında değindik. Cezaevi mücadelesinin dışındaki konulardaki siyasi tavrınızı belirten yazılarınız olmadığı için, bunu yukardakinden daha fazla detaylandıramıyoruz. Siyasette "sol" sapmanın ve dogmatizmin ideolojik kaynağı kendiliğindenciliktir. Kendiliğindenciliğin temel özelliği yaşanı-

lan süreçlerin, siyasi tahlilini yapmama ve o gerçekliğin hareket yasalarını kavramama, buna bağlı olarak da kitlelerin bir adım önünde gidip onlara yol göstermemedir. Kendiliğindenci ideolojinin etkisi altında "siyaset" yapanlar ya gerçekliğin yerine kendi düşünce ve hayallerini geçirmeye kalkışarak iradeciliğe düşerler, ya da olgunun akışı içinde günübirlik sözde "siyaset" yaparlar. Kendiliğindenciliğin felsefi kökeni dardeneyci felsefedir. Amprizim, yalnızca kendi deneyimlerine güvenir, teorinin tayin edici önemini kavramaz ve sınama-yanılma metoduyla hareket eder.

Dolayısıyla, kendiliğindenciliğin diğer bir ayırt edici özelliği, siyasetin her şeyin can damarı olduğunu (lafta bunu dilinden düşürmese de) gerçekte kavramamasıdır. Sizin altı yıllık CE. pratiğiniz bunu açıkça ortaya koymaktadır. Her şeyden önce, devrimciler arasında yaşadığımız ve onlara görüşlerimizi ulaştırma imkanımız dışardakinden çok üstün olmasına rağmen, bugüne kadar, cezaevi mücadelesine ilişkin konuların dışında, oportünizmin ideolojik ve siyasi görüşlerine karşı mücadele -bizim bildiğimiz kadarıyla- hiç yürütülmemiştir. Bu aynı zamanda partinin ideolojik-siyasi çizgisini oportünizme karşı savunma görevini yerine getirmediğiniz anlamına da gelmektedir. Örneğin, dünyada savaş bulutları her gün daha da güçleniyor, ama bizden, emperyalist savaş karşısında sınıf bilinçli proletaryanın tavrı konusunda tek ses çıkmıyor. Türkiye'de milli mesele tüm devrimcilerin baş sorunu haline geliyor; oportünizm meydanı boş bulup at koşturuyor; sosyal-şovenizmi ilk kıran partimizin sesi soluğu çıkmıyor. Kemalizm konusu, bazı siyasetlerin içinde açıkça tartışılacak ve görüş değiştirmeye yol açacak kadar kafaları yakıyor. Yine Kemalizm kuyrukçuluğunu parçalayan mirasın savunulması görülmüyor. Elde sosyal-emperyalizm ile ilgili yazı var ve bu konu son derece güncel ve bir çok devrimcinin kafa-

sında soru dolu, ama bu broşür kitleye açılacak hale getirilip yayınlanmıyor vb. vb. İkinci olarak, siyasi mücadelenin CE. konularından öteye götürülmemesi, dardeneyciliğinizi de ortaya koyuyor. Siyasi ufkunuzun sınırı bu duvarları, yani kendi doğrudan eyleminizin çeperini aşamıyor. Bir parti örgütü, başını daha ileri dikip, ülkenin ve dünyanın sorunlarıyla uğraşmak, yoldaşlarını ve kitleyi eğitmekle yükümlüdür. Üçüncüsü, iç eğitimde de siyasetin rolü çok sınırlı olmuştur. Aslında iç eğitim de tam bir kendiliğindencilikle, tabana bırakılmış durumdadır; yoldaşlarımız kendi çabalarıyla bir şeyler yapmaya çalışmaktadırlar; böyle olunca da bir yere varamamaktadırlar. İç eğitimde siyasi önderlik, merkezi olan göreve ilişkin teorik konuları ve siyasi sorunları doğru saptamak ve bunlar üzerinde canlı bir siyasi alış-veriş ile merkezi bir eğitim yürütmek demektir. Bu anlamda "eğitimde siyasi önderlik" -en azından tabanda- biz göremedik.

Kendiliğindencilik, çalışma tarzında dar-pratikçiliğe ve bürokratizme yol açar, nitekim burada da açmaktadır. Bürokratizmin ortaya çıkması için kişilerin mutlaka birer bürokrat olması gerekmez; çünkü bürokratizm herşeyden önce çalışma tarzıdır. Kuşkusuz bürokratizm, çalışma tarzına egemen olur ve zaman içinde aşılamazsa, kişileri de bürokratlaştırır. Böyle bir tehlike burada mevcuttur.

Bürokratizm, partinin günlük çalışmasında siyasi çalışmayı kumandaya oturtamama, partinin tabanı ve kitle ile sağlıklı bir siyasi alış-verişe girmemesi demektir. Bu, giderek tabanın sorunlarından kopma ve nabızlarını elde tutamamayı birlikte getirir, ve getirmiştir. Tabanın ideolojik ve siyasi ihtiyaçlarından, daha doğrusu bunun en temel olanından bihabersiniz; tabanla canlı bir diyaloğunuz olmadığı için onu bunaltan siyasi sorunları bilincinize çıkartamıyor ve tabana bir şey veremiyorsunuz.

Tabana bir şey verilememesi, fakat yazı vb. görevlerin eksik olmaması giderek sizde amir, tabanda da memur tavrı geliştirmiş bulunuyor. Tabanın memur tavrından yazılarınızda yakınıyor ve yoldaşları sizi eleştirerek katkıda bulunmaya çağırıyorsunuz; ama siz kendinizi düzeltmedikçe tabanın da kendisini düzeltebilmesi mümkün değildir. Ona siyasi bir şey verilemediği ve doğru bir diyalog kurulamadığı sürece, taban memur tavrını aşamaz.

Doğru diyaloğun temel unsuru, eleştiri-özeleştiri silahının doğru bir biçimde kullanılabilmesidir. Sizin, eleştiriler karşısındaki tavrınız; ya onları kaale almamak ve suskunlukla geçiştirmek ya da eleştirileri bastırmaktır. Bunu kendi pratiğimizde yaşadık. Başta, yönelttiğimiz eleştiri ve önerileri suskunlukla geçiştirdiniz, en sonunda ise, tek verdiğiniz yanıtta, demagoji ve karalamaya ağırlık veren karşı eleştirilerle eleştiri bastırmaya giriştiniz. Bunun, yalnız bize mahsus bir tavır olmadığını da görüyoruz. Öyle anlaşılıyorki birçok yoldaş, başta size yönelttiği eleştirileri karşısında liberal veya sekter tutumlarla karşılaşınca, eleştirmekten vazgeçmiştir; kendisini liberalizmin uyuşturucu kollarına terk etmiş, zaman zaman da, içinde yeterince birikim olunca, sekter çıkışlara yönelmiştir. (Tam bu noktada TD'nin ilişkilerinin kesilmesine de değinmek istiyoruz. Yazınızda gösterdiğiniz gerekçelerden dolayı bu yoldaşı saflardan atmak doğru değildir. Yazıdan anlaşılan o ki, TD'nin partiye ve size bir dizi eleştirisi vardır ve siz bunu "parti yıkıcılığı", "partiye düşmanca tavır" olarak yorumlamaktasınız. Biz bu yorumunuza hiç güven duymuyoruz; çünkü, bizim sabırla ve yapıcı tarzda yürüttüğümüz eleştirilere takındığınız tavır -yani bizi, çözüldüğüne bakmadan partiyi ele geçirmeye çalışan, bunun için kitleleri kalkan gibi kullanan, teorik tutumunda ilkesiz ve pratiğinde de pragmacı, şehit yoldaşlara dil uzatan "eski mimarlar" olarak ni-

telemeniz- sizin, yüzeysel olmayıp da sorunları acımasızca ve derinlemesine ele alan eleştiriler karşısında tahammülsüz olduğunuzu ve bu tür köklü eleştirileri parti düşmanlığı, kariyerizm, hizipçilik vb. şekilde yorumlamaya ne kadar açık olduğunuzu kanıtlamıştır. İkincisi, öyle anlaşılıyorki TD. sizin bürokratik uygulamalarınızdan bıkmış, iki çizgi mücadelesinde umutsuzluğa, yeise düşmüş ve sizin, kendince bürokratik gördüğü uygulamalarınıza ve görev vermelerinize sonunda karşı çıkmıştır. Biz, TD'nin sizin disiplininizi tanımama noktasına böyle geldiğini tahmin ediyoruz. Biz, bu yoldaşın sizin verdiğiniz bazı görevlere uymamasını doğru görmüyoruz; ama bunun savunması yok! Savunması olmadan hiç kimseye ihraç gibi bir ceza verilemez, verilmemelidir. Bunun suçunu da tümüyle onun sırtına yıkamıyoruz. Üçüncü olarak, yazınızda yalnızca sizin eleştirileriniz var, arkadaşın savunmasının olmaması partinin tüzüğüne ve geleneklerine aykırıdır. Kısacası, bu ihraç cezası gözden geçirilmelidir. Biz sizin TD'nin eleştirileri karşısında sıkıştığınız ve bunlardan kurtulmak için en kolay ve kesin görünen yola başvurduğunuz düşüncesindeyiz. Bu da Metris'e geldiğimizden bu yana bize karşı takındığınız tutumla uyum içindedir.

Eleştiriler karşısındaki, onları kaale almayan veya bastırmaya yönelen tahammülsüz tutumunuz, ÖE'ye sığ yaklaşımınıza da yansıyor. Bizim bildiğimiz kadarıyla bugüne kadar siz tabanla baş başa verip altı yıllık pratiğinizi gözden geçirmediniz ve ÖE. çalışması yürütmediniz. ÖE'yi hep dışa karşı yaptınız. İçe dönük çalışmanın bir değerlendirmesi ve ÖE'sinden en azından biz bihaberiz. Önderlik ÖE'si, bir bakıma yönetenin yönetilene hesap vermesi, ondan kendisini sorması ve onu bir ayna gibi kendi hata ve zaaflarına tutmasıdır. Siz ise bunun gerekliliğini altı yıldır hiç duymadınız, neden? Bizce hem bunun, hem de eleştiriler karşısındaki olumsuz tutumunuzun tek kaynağı ola-

bilir; tabana (dolayısıyla kendine de) güvenmeme, onu sürü görme anlayışıdır. Bunu, geçmişte iki kez eleştirdiğimiz bir örnekle somutlamak istiyoruz. 1985 1 Mayıs'ında çıkan parti broşüründe M-L'e ve gerçeklere ters düşen ağır hatalar vardı, teori sorumsuzca zorlanmıştı. RE. broşürü okur okumaz, hataları sergileyen ve doğrularını izah eden bir yazı yazarak dağıtılmasını, dışa karşı da ÖE. yapılmasını istedi. Sorumlu yoldaş buna olumsuz yanıt verdi. O zaman bu eleştiri yazısını siz kendi adınıza yayınlayarak tabanda yaratılan yanlış eğitimi düzeltin dedik. Aldığımız cevap bütün 'ihtişamıyla' sakat mantığı gözler önüne seriyordu: "Bu sıralarda çok ÖE. yaptık ve tabanda da bize karşı güvensizlik ve rahatsızlık hissediyoruz. O nedenle bu konuda yazılı ÖE. yapmayıp yoldaşlara sözlü açıklama yapacağız"! (Sözlü açıklama da, yer değişikliği nedeniyle broşürün denetimden kaçtığı idi, en azından bize söylenen bu idi). Bu, tabanı sürü gören bürokratik anlayışın tipik örneğiydi. Bunu da eleştirdik ama bugüne kadar bunun da herhangi bir açıklaması ve ÖE'si yapılmadı.

Sizin tabanı sürü görmenizde, çalışma tarzına ilişkin bürokratik anlayışlarınızın yanı sıra, tabandaki yoldaşların çoğunluğunun polis tavırlarından dolayı onlara değer vermeyen yaklaşımınız da rol oynuyor. Çok değil, bundan 3-4 sene öncesinde, "poliste olumsuzluk gösteren yoldaşların partiyi ve onu CE'nde temsil eden yoldaşları eleştirmeye hakkı yoktur, ağzını kapar verilen görevleri ses çıkarmadan yapar" anlayışında olduğunuzu ve bunu dile getirmekten çekinmediğinizi hepimiz hatırlıyoruz. Bu, partinin verdiği cezaları, eğitim amaçlı örgütsel önlemler olarak görmek yerine, kişilere acı çektirme olarak kavrayan bir anlayışın açık dile getirilişiydi. Yani, çözülen yoldaşlar, eski tarikat tekkelerinin kapısı eşiğinde kendini affettirip yeniden içeri kabul edilmek için hiç ses çıkarmadan çile dolduran kapı

kulları olarak görülüyordu. Bu, o yoldaşları ilerletmeyen, tersine sürekli ezilmelerine ve inisiyatiflerini kaybetmelerine yol açan, sekter bir tutumdu. Doğru olan, bu yoldaşların kendilerini düzelttiklerine emin oluncaya kadar onlara örgütsel görev vermemek ama onları sürekli ezikliğe ve inisiyatifsizliğe itmemektir. Bugün de hala bu "sol" anlayış, üstü örtülü bir biçimde devam etmektedir; hem de "Cezaevinde Yaşam" broşüründe, tabanın ağırlığını oluşturan, poliste olumsuzluk göstermiş biz yoldaşlara özenle yaklaşmak gerektiğini, onları ezici değil geliştirici davranılması gerektiğini söylememize rağmen. Söylediğiniz pratiğinize uymayınca, insanların güveni bir kez daha sarsılıyor. Bunun en somut örneğini kendimiz yaşadık; eleştirilerimize en sonunda verdiğiniz yanıtta, sürekli bizim çözüldüğümüzü hatırlatıyor ve böylesine eleştiriler yöneltmeye (siz bunları partiye ve SC. yoldaşa saldırı olarak niteliyorsunuz) ve parti ÖE: çalışmalarına/tartışmalarına katılma hakkı kendimizde nasıl gördüğümüzü soruyordunuz.

Yoldaşlar, bürokratizmin diğer bir yansıması da, bürokratik merkeziyetçiliğe kaçmanızdır. Lafta sizde, en sağlam disiplin gönüllü birlikten, kararların tartışılarak alınmasından geçtiğini söylemekle birlikte, çoğunlukla göstermelik bir demokrasi uyguluyorsunuz. CE. mücadelesine ilişkin temel kararlarda ne önceden tabana danışmak ne de sonradan eylemi tabanla değerlendirmek gibi bir geleneğiniz var. Hiç danışmıyorsunuz demiyoruz; fakat çoğunlukla tali konuları danışıyorsunuz ya da kendi kararınızı bildirip fikir soruyorsunuz; bu da tabanda hem isteksizlik yaratıyor (konuyu tartışma açısından), hem de memur eğilimini güçlendiriyor. [4] Diğer yandan siyasi disiplin anlayışınız da bürokratiktir. Yoldaşların birbirleriyle, çeşitli siyasi konularda değişik görüşlerini içeren tartışmalara girmesine karşı çıkıyorsunuz; bunu da örgütsel ilişki çerçevesinde yapmadıkla-

rına bağlıyorsunuz. Bu konu üzerinde bir kaç kez daha durmuştuk ama yine kısaca tekrar edelim. Olağan dönemlerde, kişilerin kendi değişik görüşleri çerçevesinde siyasi tartışma açması hoş görülemez. Çünkü bu, eylem birliğini zedeler, alınmış bir kararın (bu stratejik önemde siyasi bir karar da olabilir, basit bir kararda) en iyi ve kararlı bir biçimde uygulanmasını zedeler. Ne varki böyle dönemlerde dahi, farklı görüşlerin teorik seviyede tartışması sürdürülebilir. (SBKP/B'nin 10. kongresinde Lenin'in anarko sendikal görüşlerin kongreden sonra siyasi tartışma konusu yapılmayacağı ama teorik olarak tartışmaya devam edileceği yönündeki görüşünü ve bu doğrultudaki kongre kararını hatırlayın). Burada sözünü ettiğimiz, parti seviyesindeki bir tartışmadır. Kaldı ki aynı organda olmasa da bir arada bulunan yoldaşlar eylem birliğini zedelemeyecek şekilde her konuda teorik tartışma yürütebilirler, görüşlerini açıklayabilirler. Ayrıca partinin bu yönde bir kararı olduğunu da daha önce size hatırlatmıştık. Aynı mekanda beraber kalan yoldaşların birbirleriyle bu meseleleri tartışması yasaklanırsa, bunların arasındaki ilişki, günlük konuşmaların ve ahbap-çavuş ilişkilerinin dışına çıkabilir mi? Birbirlerine siyasi katkıları ne olabilir? Örneğin bize bir çok yoldaştan bir çok önemli konuda (Milli Mesele, emperyalist savaş, sosyal-emperyalizm, sosyo-ekonomik yapı, Mao değerlendirmesi, Stalin değerlendirmesi vb.) soru yöneltilmektedir. Biz bu sorulara, sizin bu konudaki anti-ML disiplin anlayışınıza uyarak, genel mahiyetteki açıklamalardan öte cevap vermiyor ve yoldaşların öğrenme ve tartışma ihtiyaçlarını tatmin edemiyoruz. Bu, herkes için geçerli. Önderlik siyasi-ideolojik eğitim veremiyor, yoldaşlar kendi aralarında siyaset tartışamıyor ve sonuçta siyasetten uzaklaşma kafalardaki sorunlarla bunalma ve günübirlik yaşama kapılma yaygınlaşıyor. Kaldıki bugün olağan bir dönem değildir, hem parti ağır bir yenilgi almıştır ve

beyinler bunun nedenlerini araştırıp duruyor, hem de parti bir ÖE. çalışması içindedir, kendi geçmişini gözden geçiriyor. Hele böyle bir ortamda siyaset tartışmayı tabu gören bir anlayış, bürokratizmin ta kendisidir. Bu, partinin bir tartışma kulübü olmadığı vb. sudan gerekçelerle savunulamaz. Bu gerçeklerin arkasına saklanan bürokratik anlayış siyasi canlılığı yok etmiştir.

Bürokratizmin en son vardığı durak, parti ÖE.sinin yürütülmesine ilişkin yönteminizde somutlaşmıştır. Size göre, hatalar varsa bunu, parti işlemiştir ve bu hataları tartışmak da sonuçlandırmak da partiyi ilgilendirir. Tabana düşen görev, onlara önderlik eden güç kapalı kapılar ardında kendi hatalarını tartışırken susup beklemek, ÖE. sonuçlandıktan sonra da onu kabul etmektir. Bu, kitle çizgisini iğdiş etmenin; partiyi kitleden, önderliği tabandan koparıp yalıtmanın; parti örgütünün can toprağı olan tabanı (ve kitleleri) sürü görüp ona güvenmemenin en açık cisimleşmesidir. Bunun niye böyle olduğunu, sözlü tartışmaların dışında iki kez yazılı olarak size izah ettik. O yüzden burada tekrarlamayacağız.

Ayrıca size, bu yöntem meselesini, bir ilke meselesi olarak gördüğümüzü de yazmıştık. Bir kez daha vurgulayalım; her önderlik gerek örgütsel çalışma tarzında ve gerekse kitle çizgisinde yöntem hataları yapabilir. Bunlar eleştirilir ve özeleştiri ile aşılır. Ama yöntem hataları özeleştiri ile aşılmıyor, tersine giderek sistemleşiyor ve en nihayet parti özeleştirisini kapalı kapılar ardında konuşmaya, bu çalışmadan tabanı ilerletmek için yararlanmamaya varıyorsa, sorun bir ilke sorunu olarak ele alınmalıdır.

Yoldaşlar, bundan yaklaşık bir yıl önce size olan siyasi güvenimizin sarsıldığını belirtmiştik. Aradan geçen zaman sarsılan bu güvenimizi olumlu yönde pekiştirmedi, tersine sarsıntıyı

derinleştirdi; bugün "sol" dogmatik bir sapma içinde olduğunuzu söyleyebilmek için yeterince gösterge var. Şimdi ideolojik açıdan güvenimizin sarsılmaya başladığını belirtmek mecburiyetindeyiz. Çünki, yöntem hatalarınız ve bunlara yönelttiğimiz eleştirilere karşı takındığınız tavır, ideolojik alanda taşıdığınız zaafların epeyce köklü olduğunu ortaya koyuyor ve bir düzelme sağlanabileceği umudumuzu kırıyor. Yoldaşlar, size bütün samimiyetimizle şunu söylemek istiyoruz: Poliste sergilediğiniz komünist tavır nedeniyle size duyulan ideolojik güven ve inancı sadece bizim değil tabanınızın önemli bir bölümü nezdinde de, yukarda üzerinde durduğumuz hatalar nedeniyle zaman içinde sarstınız, yıprattınız. M-L ideolojik sağlamlık, salt devrime ve partiye olan inançtan ibaret değildir, eğer öyle olsaydı işkencede ölümü göze alarak direnen herkesi komünist görmek gerekirdi. M-L ideolojik sağlamlık, M-L yöntemlere sadakati ve dünyaya diyalektik materyalist tarzda bakabilmeyi de içerir. Size duyulan ideolojik güvenin aşındığı şeklindeki tespitimizi, şu "eski mimarlar"ın bir sözü olarak alıp yabana atmayın; bu, buradaki parti çalışması için gerçek bir tehlike arzetmektedir. Tabandaki bir çok insan, ya bıktığı ve inisiyatifi kırıldığı için ya da eleştirilerin bastırılmasından ve tepkinizden çekindiği için, size köklü eleştiri getirememekte, bunları içine atmakta ve için için kendini yemektedir. Bu da, partiye ve giderek devrime olan inancı mayınlıyor. İçerden çıkan insanlarımızın ezici çoğunluğunun partiden ve hatta devrimden uzaklaşması, onların zayıf yanlarıyla burada mücadele edilememesinden, ideolojik-siyasi açıdan eğitilememelerinden ve partiye ve kendilerine güvenlerinin pekiştirileceği yerde sarsılmasından kaynaklanıyor. İnsanların size ve sizin nezdinizde partiye olan güvenlerinin sarsılması (daha doğrusu 12 Eylül öncesinden başlayan partiye duyulan güvendeki sarsılmanın aşılamaması ve tersine derin-

leşmesi -5-) onları yılgınlığa ya da sekter tepkilere iter. Her iki halde de zarar eden partidir, devrimdir. Bu durumu düzeltmenin yolu, idari önlemler ve taban üzerinde baskıyı arttırmak ya da tabanı hoşnut edeceği zannedilen bazı pratik adımlar atmak değil, tabanla birlikte köklü bir özeleştiri çalışmasına girmek, ona hatalarınız hakkında açık yüreklilikle danışıp tartışmak ve hep birlikte mevcut hastalıkları aşmaktır.

Bunun gerekliliğini göreceğiniz ve böylesi bir çabaya girişebileceğiniz yönündeki inancımızı korumak eğilimindeyiz. Yoldaşça selamlar, sevgiler.27 Nisan 1986. BN.- RE.

EKLER: (1)

Yazıyı tekrar gözden geçirdiğimizde, bir konuda ek yapmak ihtiyacını duyduk. Partinin siyasi çizgisine ait düşüncelerimizi okuyunca bazı yoldaşlar şöyle bir tepki gösterecektir: ''Bunlar bu görüşleriyle halk savaşını reddediyorlar, dolayısıyla Mao Zedung'u reddediyorlar.'' Bunu bekliyoruz, çünkü bu ''sol'' dogmatik çizginin, örneğini geçmişte de gördüğümüz, tipik tepkisidir. Bu yüzden kısaca, devrimimizin yolu üzerine düşündüklerimizi de koymak istiyoruz.

Devrimin yolunu belirleyen şeyin, toplumun niteliğini belirleyen çelişmeler olduğunu hepimiz biliyoruz. Gerilla savaşından başlayarak düzenli orduya doğru gelişen, kitleleri silahlı mücadele içinde iktidar için örgütleyen ve iktidarı kırdan şehre doğru parça parça ele geçiren halk savaşının ya toprak devriminin gündemde olduğu ve köylü ekonomisinin ağır bastığı feodal, yarı-feodal yapılarda ya da ulusal boyunduruk şartlarında söz konusudur. Şu anda Türkiye devleti sınırları içindeki ve Türk faşist diktatörlüğünü hedef alan devrimci iki sürece baktığımızda, Kuzey Kürdistan'da, geçerli tek yöntemin gerilla savaşı, Türkiye'nin geri kalan kısmında ise, ayaklanmalarla ge-

rilla savaşının bir kombinasyonu olduğunu görüyoruz. Kuzey Kürdistan'da, ister toprak mücadelesi, ister ulusal mücadele esas olsun, devrimin yolu gerilla savaşından geçecektir. Fakat Türkiye'nin geri kalan bölümü için bunu söylemek mümkün değildir. Örnek olarak 12 Eylül öncesini alalım. Bu dönemde faşizm ile halk arasındaki çelişme, kitleleri devrimci mücadeleye esas olarak büyük kentlerde çekiyordu. Kırda, feodal, yarı-feodal sömürü ve otorite altında ezilen köylülüğün oranı kır nüfusunun içinde dahi esas güç olmaktan çıkmıştı. Türkiye Kürdistanı'nda ise, ulusal çelişme ön planda idi ve burada esas güç pozisyonunu koruyan köylülük ulusal mücadele içine çekilmişti. Bu durumda partinin yapması gereken şey, aynı hedefe yönelen iki değişik devrimci sürece önderlik edebilmek için iki seksiyona bölünmekti. Kürdistan seksiyonu ulusal demokratik devrim için gerilla savaşını örgütlerken, Türkiye seksiyonu, esas güç olarak proletaryayı almalı, onun kent yarı-proleterleri ve diğer emekçileri ile birliğini sağlamalı, fakat diğer yandan da öncelikle (sayısı milyonu aşan) tarım işçilerini ve kır yarı-proleterlerini örgütlemeye yönelmeli, çalışmasının ağırlığını kentlerde işçi sınıfı içinde yoğunlaştırmalıydı. Böylece,1979 seçimlerinden sonra doruğa doğru tırmanışa geçen devrimci durum içinde, kitlesel şiddeti örgütlemek, bireysel şiddeti buna tabi ve hizmet edecek şekilde kullanmak; kitlelerin anti-MHP'lilikle sınırlı anti-faşist bilincini bu mücadele içinde geliştirerek faşist diktatörlükten iktidarı alma alternatifini göstermek, bunun için kitlesel siyasi örgütlenme (ve giderek ayaklanma) biçimi ve aracı olan sovyetik örgütlenmeyi yaratmak, 12 Eylül'ün hemen öncesinde yerel ayaklanmalar yaratmaktı. Kuşkusuz 12 Eylül öncesinde, ne kitleler nede partimiz iktidarı ele alabilecek seviye ve güçte değildi. Ama her ikisinin de siyasi eğitimi ve güçlenmesi, bu prova içinde gelişebilirdi. Yine kuşkusuz bu yerel

olmaya mahkum ayaklanmalar yenilecekti. Ama partimiz bu ayaklanmalardan sağladığı devrimci atılımı partizan savaşı halinde devam ettirebilir, bir kısmını da Kürdistan devriminin içine çekebilirdi. Partizan savaşı bir kum saatinin ince beli gibidir, bir ayaklanmanın yarattıklarını diğer ayaklanmaya aktarır, yani iki ayaklanmanın arasındaki bağı sağlar. Kısacası, gerilla savaşı ile 12 Eylül öncesi ayaklanmaları kırsal bölgelere çekilip, bir kısmı anti-faşist çelişme temelinde mücadeleye devam ederken diğer bir kısmı ulusal mücadeleye katılabilirlerdi; böylece her iki temeldeki silahlı mücadele 12 Eylül cuntasının kolunu kanadını kırar ve daha güçlü ve iktidarı almaya yetenekli, yeni ayaklanmalara yolu döşerdi.

Şu anda ise durum şöyle: Faşist cunta devrimci odaklara, kısa zamanda onarılamayacak darbeler indirdiği ve kitlelerin örgütlülük imkanlarını yok edip onları sindirdiği için Kürdistan dışındaki bölgelerde rahat. Şu anda Kürdistan'da silahlı mücadelenin şartları var ve ne yazıkki bu mücadele Kürt küçük burjuvazisinin en geri nitelikli siyasi akımı olan PKK'nın önderliğinde. Ama yine de, faşist diktanın baş belası ve zayıf noktası. Açıktırki şu anda milli meselenin etrafında oluşan devrimci süreç, sınıfsal temeldeki devrimci sürecin çok önüne geçmiş bulunuyor. Bugün yapılması gereken şey bir an önce, Kürdistan ulusal demokratik devrimini "özel program" çerçevesinde ele almalı, buna bağlı olarak seksiyon örgütlenmesini gerçekleştirmek ve Kürdistan'da gerilla savaşını yürütmektir. Bu esas görevdir, çünkü Kürdistan devrimi önde ve hızla ilerlemektedir. Ve bu devrim ilerledikçe faşizm kendisini açmazda bulacak, Türkiye devrimine de katkıda bulunacaktır. Diğer yandan da partinin diğer seksiyonu, işçi sınıfı içindeki çalışmayı esas almalı, sabırlı ve barışçıl metotlar önde olarak emekçilerle sağlam bağlar kurmaya çalışarak, devrimci durumun yeniden kabaracağı döneme hazırlanmalıdır.

DİPNOTLAR:

(1). Konumuz açlık grevlerini vs. değerlendirmek olmadığı için gelişmelerin detayına girmiyoruz. İzlenen taktikler konusunda hiç şüphesiz söylenecek çok şey var. Örneğin DS-TİKB'ye "süresiz destek" önerimizden önce AG. başlar başlamaz "izlenecek taktik net bir şekilde tespit edilmeli, yalpalamaya meydan verilmemeli" demiştik. O zaman (AG'nin başında) henüz geri çekilme taktiği kafamızda netleşmediğinden "bu eylemin başarı şansı yoktur, eylemin dışında kalmamak ve subjektif ögenin daha da olumsuzlaşmasını önlemek için eylemin bitimine bir hafta-on gün kala başlayan ve birlikte bitirmeyi hedefleyen bir destek verileceği ilan edilsin" dedik. Bu önerimizi de hiç dikkate almadınız ve tutarsız çıkışlar ve arayışlar içinde bocalayıp durdunuz.

(2). Yazıda, bizde var olduğunu sandığınız/kendinizce tespit ettiğiniz her "hata" ve olumsuzluğu bastıra bastıra kullanıyordunuz. Doğrusu bize karşı bu denli kin ve öfke dolu olduğunuzu bilmiyorduk, düşünmüyorduk. Yazının üslubunu yönlendiren bu kin ve öfkeyi bir yana bırakalım, bir parti komitesinin, eleştiri/önerilere karşı böylesine kesif bir komplo ve vehm teorisiyle yaklaşması tehlikeli ve partinin geleceği açısından oldukça düşündürücüdür. Kaldıki bu yöntem ve üslup partimizin, merkezileşmeden sonraki iç mücadele geleneğine de ters düşmektedir. Bu yaklaşım, GKK'nın bu yöndeki anlayışını bile geride bırakacak nitelikteydi.

(3). "Sağ oportünizm" sağ hataların sapma olmaktan çıkıp sistemleşmiş halidir. Böyle bir tespit yapmak sorumluluk isteyen bir iştir. Değindiğimiz gibi bu tespiti yapanlar bunu temellendirme sorumluluğundan kaçmışlardır. Öyle anlaşılıyorki, siz de bu tespite epey sempati duyuyorsunuz. Olur olmaz yerde (hem de genel kitle içinde) 1. MK'ni "sağ oportünizm"le suçladınız/suçluyorsunuz; ne varki bunun ne demek olduğunu, bugüne kadar siz de açıklayamadınız ve temellendirmekten kaçındınız. Bu tespiti, disiplin gereği söylemediğiniz de açık; eğer öyle olsaydı kendi yazılarınızda ve olur olmaz yerde ve üs-

tüne basa basa kullanmazdınız. Bu tespitin muhataplarının, burada kimler olduğunu kitlelerin bildiğini biliyorsunuz ve bize öyle geliyorki, bunu özellikle yapıyorsunuz. M-L mücadele yöntemi, yapılan bir tespiti temellendirmeyi gerektirir. Eğer bu yapılmıyorsa, tespite hep kuşkuyla bakılır ve sahibine de bir hayrı dokunmaz. Dahası slogan seviyesinde kalan böylesi önemli tespitler iki yanı keskin kılıç gibidir. Kullanıldığında sahibini de yaralar. Sizi, bu tespiti temellendirmeye çağırıyoruz.

Diğer yandan böyle bir tespitin ciddi sonuçları da vardır. "Sağ oportünist" görülen bir çizgi, ideolojik-siyasi planda mahkum edildikten sonra, arkasından örgütsel plandaki temizlik gelir.

(4). Tabandaki sözkonusu isteksizlik, değindiğimiz bürokratik yaklaşımdan kaynaklanıyor. Bir kere danışma ile tartışma ayrı şeylerdir. Biz, bugüne kadar cezaevinde, CE. sorunlarının bile tartışıldığını (bizim anladığımız şekliyle) hatırlamıyoruz (taban açısından böyle). Bazı konularda sadece görüş alma şeklinde bir eğilim tespiti yapılıyordu; bazen de sorumlu kişi ile ona bağlı kişi/kişiler arasında tartışmalar oluyordu. Ne varki bu tartışmalar da yapanlar arasında kalıyordu. Örneğin bir AG. öncesi tabana gelinip görüş soruluyor, fakat farklı düşüncelerin olup olmadığı, varsa nasıl temellendirildiği bilinmiyor. En son TTE. konusunda geri çekilme taktiğinin tartışıldığı söylendi (bizim görüşümüz zaten biliniyordu), fakat tartışma olduğuna dair bir tek yazılı belge okumadık; bu taktiği doğru bulmayan yoldaşlar yok muydu, bunlar ne düşünüyor ne öneriyordu vs. bilmiyoruz. Tartışma denen olay, farklı görüşlerin tartışılmasıdır; bu eylem de farklı düşüncelere sahip yazıların dağıtılmasıyla gerçekleşir. Kısacası, biz, şimdiye kadar herhangi bir konuda muhalif görüşü içeren bir yazının dağıtıldığına tanık olmadık.

(5).Partiye duyulan güvenin daha 12 Eylül öncesinde sarsılmaya başlamasında bizim kişi olarak da sorumluluğumuz vardır. "Kişi ola-

rak" diyoruz, çünkü kendimizi 1.MK. ile özdeşleştirmiyoruz. Bazı yoldaşlarda, 1.MK'ni hata ve doğrularıyla savunmak zorunda kalmamız nedeniyle böyle bir özdeşleştirme eğilimi doğabilir; bu doğru değildir. Partiye güvenin sarsılmasından bir organı veya kişileri tek başına sorumlu tutmuyoruz ama, kendimizi ve dönemin diğer önder kadrolarını diğer yoldaşlara göre daha sorumlu görüyoruz. Her şeyden önce kendimize olan güvenimizi yeniden pekiştirmek için, partimizin ve kendimizin geçmişine tahlilci bir gözle bakmaya çalıştık ve çalışıyoruz. Sağlıklı bir ÖE'nin öneminin bilincindeyiz.

Yukarda sık sık sözünü ettiğimiz, bize verilen tek yazılı cevabınızda bizi, polis tavrımızla ilgili "özeleştiri yapmamak" ve yöntem konusundaki eleştirilerimizden hareketle "örgütsel konum peşinde koşmak"la suçladınız. Bu suçlamalarınız hiç doğru değil, bile isteye uyduruyorsunuz yoldaşlar! (cevabımızda bunlara değinmiştik) BN. 1981 yılı sonlarına doğru M'de iken bir özeleştiri vermişti. Bu ÖE'nin sonunda "...ilerde daha geniş bir şekilde yazmayı düşündüğüm özeleştirimin özeti niteliğindedir" deniyordu. Bu ÖE'nin MK. toplantısında değerlendirildiğini ve sonuçlarının da cezaevi parti yönetimine iletildiğini biliyoruz.

RE. ise üç yıl önce partiye, işkencedeki olumsuz tavrıyla ilgili bir ÖE. yapmıştı, bu özeleştiri parti yayın organında "örnek bir ÖE." olarak yayınlanmış.(Sonradan yakalanan bir çok yoldaş bunu doğruladı.)

Diğer yandan, BN. ile örgütlü ilişki kurulacağı bildirildiğinde "henüz düşündüğüm gibi bir ÖE. yazmadım" diye bunu kabul etmek istememiş, fakat ilgili yoldaş bunun herhangi bir" şarta bağlı olmadığını" belirtmişti. RE'nin sözünü ettiğimiz ÖE'sinden sonra, resmi olmayan yollardan "örgütlü sempatizan" olduğu bildirilmiş fakat RE. kararın cezaevi parti komitesine resmen bildirilmesini bekleyerek, böyle bir karar olduğunun sözünü bile etmemiştir. Bütün bunlara rağmen "özeleştiri yapmamak" ve "eski konumumuza gelmek için tabanı araç

olarak kullanmak"la suçlanmaktan kurtulamadık. Şimdi hem BN'nin daha önce düşündüğü, polis tavrını etraflı bir şekilde inceleyen, sonuçlarını değerlendiren ve hem de ideolojik-siyasi plandaki hatalarımızı partinin geçmişiyle birlikte değerlendiren geniş bir özeleştiri üzerinde çalışmaya başlıyoruz.

GİZLİ YAZILAR - 4

Savunma-2

Yş.lar, bugüne kadarki parti yaşantımızda (ki bu süre RA açısından ondört yıldır) bir benzerine rastlamadığımız olumsuzluktaki CGK'nın "hizip" değerlendirme yazısı hakkındaki düşüncelerimizi (aynı zamanda MK.ne iletilmek üzere) ortaya koyacağız. CGK'nın başvurduğu yöntem ve üslup çok kötü olduğundan yazarın, pek çok konudaki demagoji, yalan ve karalamalarına ayrıntılı cevap vermeyeceğiz. Bazı çarpıcı örnekler göstererek bu yazıyı yazan ve onay veren yönetimin samimiyetini, siyasi ve ahlaki seviyesini ve dahası partimizin mücadele ve yönetim deneylerinden ne kadar öğrendiklerini ortaya koyup; CGK'nın yazısında fazlasıyla bıktırıcı olan detaylarla özünden saptırılan konuları ve yaşanan gelişmeleri anlaşılır hale getirmeye çalışacağız.

Diğer yandan yine "hizip" yazısını değerlendirirken, konularla ilgili diğer KP'lerin ve partimizin deneyimlerinden aktarmalar yapacağız. Bu tecrübelerden çıkarılan derslere ve bunların doğal sonucu olarak partimiz yetkili organları tarafından

alınan ve pek çoğu hala yürürlükte olan parti kararlarını hatırlatacağız. Ayrıca partimizde yerleşmiş olumlu geleneklerin hiçe sayılarak bunların yerine kaba birey mantığının nasıl ikame edilmeye çalışıldığını gözler önüne sereceğiz.

Ve nihayet yönetimin kendi deneyimini, daha da kötüsü dar mantığını teorinin ve bilimin yerine koyma çabası ve cesaretini, dolayısıyla cehaletini sergileyeceğiz. Bunları ilk kez de yapmıyoruz; bugüne kadar 'Cezaevi Mücadelesi' 'İki Çizgi Mücadelesi''Ulusal Sorun''ÖE. Çalışmaları''Yöntem Üzerine' vb. gibi pek çok konuda yönetime eleştiri ve çözüm önerileri götürülmüş, eğitim düzeyi yüksek, parti deneyimleri aktarılmış yazılar yazılmış ve sıkça sözlü uyarılarda bulunulmuştu. Bütün bunları yaparken tek amacımız; olumsuz gelişmeleri kangren haline gelmeden önlemek, siyasi çalışma ve tartışmalarla parti kitlesini canlı, dinamik ve üretken kılmaktı. CGK bu çabalarımıza hep belli bir önyargıyla yaklaşarak sekter, itici hatta rencide edici bir yöntem uygulayarak partiyi küçültmenin, CE'deki parti kitlesinin ideolojik siyasi canlılığına engel olmanın ve sonuçta kısırlaştırılan parti kitlesini dağıtmanın politikalarını uygulamıştır. Bir çok gelişme bir şekilde MK'ne de iletilmiş, ısrarla tedbir alınması istenmişse de girişimlerimizden bugüne kadar hiçbir olumlu sonuç alınamamış, daha da vahimi bütün bu gelişmeler bir şekilde dışarıya bildirilmesine rağmen müdahale etmek bir yana (en azından biz bu yönde bir bilgi almadık) MK. de cezaevi yönetiminin bu akıl almaz politikalarının onay makamı haline gelmiştir.

CE'de verdiğimiz mücadelenin belgelerinin pek çoğu tek nüsha olarak yönetime verildiğinden onun korumasına terkedilmiştir. Ne varki bu belgeler MK.parti ve cezaevi kitlesinden gizlenmiş ve daha sonrada "operasyonlar" neden gösterilerek

imha edildiği söylenmiştir. Elimizde kalan ve CE'deki mücadelenin derli toplu özeti sayılabilecek bir yazı (RE. ve BN'nin ortak yazısı) 'Gizli kalmış yazılar-1' ile ÖK'nin, RA'yı partiden attıklarını bildiren yazısı bu savunmanın eki olarak sunulmaktadır.

Hiçbir bilgisi olmadığı halde fikir sahibi olma konusunda burnundan kıl aldırmayan yöneticiler, MK'nin onay mührünü de yanlarına alarak ve etraflarında belli bir sallabaş güruhu oluşturarak CE'nde adeta terör estirmişlerdir. Eleştirilerden bunalan yönetim, "hizipçi girişim faaliyeti" adı altında uydurduğu bazı gerekçelerle, baştan beri fırsat kolladığı ve özlemini duyduğu tasfiyeyi nihayet gerçekleştirmiştir. Hiç kimse bu tasfiyenin 'bazı kişilerle" ilgili olduğunu düşünmesin; bu tasfiye; partinin geleceğini ağır bir tehlikeye atacak olan "sol" doğmatik düşüncenin güç gösterisi ve sınır tanımaz bir sorumsuzluğudur. 'Gizli Yazılar-1'deki değerlendirmelerimizden de anlaşılacağı gibi partimizde yönetici olmanın sorumluluğunu taşıyacak yetenek ve yeterlilikte olmayan doğmatik "sol"(dolayısıyla subjektivist) düşüncenin temsilcileri rahata ermenin yöntemi olarak tecrit ve tasfiye politikalarıyla parti yönetmeye soyunmuşlardır. Bu tehlikeli gidiş acilen durdurulamazsa parti giderek sapmaların batağında marjinelleşecek ve kendini yeniden üretme yeteneğini kaybederek kitlelerden tecrit olacaktır. Böyle bir yapıda yozlaşma bütün bünyeye sirayet edeceğinden kısa sürede her türlü melanet boy verecek. at izi it izine karışacaktır. Böylece parti olmak anlamsızlaşacak dolayısıyla bu yapıyı kimlerin yönettiği konusunda da derin kuşkular belirecektir. Yoldaşlar, bu tespitimizde yanılmayı gerçekten çok isteriz, ne varki sonuçların kimi doğrulayacağını beklemeye zamanımız da, tahammülümüz de yok; bir an önce gerekli tedbirler alınmalı yaklaşan tehlike kronik bir hal almadan mümkün olan en az hasarla bertaraf edilmelidir. Bu yönde atılacak her adımı canla başla des-

teklemeye, verilecek her türlü görevi eksiksiz yerine getirmeye hazır olduğumuzdan kimsenin kuşkusu olmasın. Biz, parti içinde bu çığlıklarımıza kulak verecek sağ duyulu yoldaşların hala var olduğuna inanıyoruz, inanmak istiyoruz. MK'ndeki yoldaşlar! Feryatlarımızı duyup dikkate almak öncelikle sizin görevinizdir; yazılarımızı okuyun, ön yargıları bir yana bırakarak partinin geleceğini kurtarmanın, örgütlenme ve mücadelenin sürekliliğini sağlamanın yöntemlerine kafa yorun, bu anlamda sorumluluğunuzun ağır olduğunu unutmayın.

Yoldaşlar, daha önceki yazılarımızda sık sık değinmiş olmakla beraber yazıyı yazan yoldaş ve onay veren yönetimin muzdarip olduğu sapmaları kısaca bir kez daha hatırlatmak istiyoruz:

Yazar yazıda sergilediği mantıkla partinin tecrübelerine daha baştan sırtını dönmüş ve her şeyi kendi gördüğü, algıladığı şeylerle sınırlamamıştır. Yazar, dar mantığı çerçevesinde algıladığı olayları bile özümseyememiş, akla uygun bir hale getirememiştir. Sonuçta olayların önemsiz ayrıntılarını ve dış özelliklerini öne çıkarıp bu çerçevede kalmıştır. Bu özellik, tipik amprik yaklaşımdır.

Yazar, aynı zamanda dar deneycidir. Dar deneyci yöntem, kişilerin kendi deney ve tecrübeleri dışındaki bilgi ve deneyimlere sırtını döner; olayları yorumlamada, sürekli kendi pratiğini öne çıkardığından toplumsal pratiğe önem vermez. Böylelikle teori ile pratiğin diyalektik bağını koparır. Bu yöntem aynı zamanda inkarcıdır. Kuvvetli oranda bu sapmadan etkilenmiş olan yazar, zaman zaman genel ilkeleri doğru, fakat doğmatik bir keskinlikle savunmaktadır. Bu yaklaşım partimizin tecrübe birikimini (dolayısıyla tarihsel birikimi ve bilimi) karartmakta, kişilerin bundan öğrenmesinin önüne perde çekmektedir. Bu

hastalıkdan muzdarip olanlarda gizli bir teori düşmanlığı vardır. Teoriyi de kendi algıladıkları ve kendi deneylerinden çıkardıkları tecrübelerle sınırlı saydıklarından çoğunlukla teoriyi kendi pratiklerine "uydurmaya" çalışırlar. Bunun sonucu, kişilerde siyasi tembellik başgösterir ve dolayısıyla kendini yeniden üretecek koşulları yaratmak için çaba göstermez, tersine engelleyici bir rol üstlenir.

Yazar, subjektif düşüncenin etkisi altındadır. Subjektivizm, toplumsal bir örgütlenmede (bizim somutumuzda parti yaşantısında) olguları olduğu gibi görmekten uzaktır; somut durumu kavrayamaz, şeylere (olaylara) sürekli tek yönlü bakar. Yaşanan gerçeği göremez, bunun yerine kişisel yargı ve kendi niyetlerini koyar. Polemiklerinin hareket noktası da böyledir. Kısaca subjektivizm, gerçeği olduğu gibi görme yerine olmasını istediği gibi gören, böylelikle de somut durumu kavramayı imkansız hale getiren çok tehlikeli ideolojik bir hastalıktır.

Yazar(1) diyalektik düşünce ve yöntemden çok az etkilenmiştir. Diyalektik materyalist yöntem kendine doğayı ve insanı temel almakla kalmaz, bunları tarihsel gelişim süreci içinde inceler, onların hareketini bir an olsun gözden uzak tutmaz. Diyalektik materyalizm, gelişme ve hareketi soyut, mekanik bir hareket olarak kavramaz, şeyleri kendi koşulları içinde somut olarak ele alır.

Yazarın olaylara yaklaşımı ve ele alışıyla bu yöntem arasında görünür bir benzerlik bile yoktur. Yazar olaylara, daha ziyade diyalektik materyalizmin karşıtı olan kaba materyalist bir yöntemle yaklaşmıştır. Kaba materyalist yöntem de temel nesne olarak insan ve doğayı alır, bu yanıyla materyalist olduğunu iddia eder; ne varki maddeyi hareketsiz, insanı ölü bir nesne gibi algıladığından ve diyalektik hareket yasasını hiç dikkate al-

madığından diyalektik materyalizmle ilgisi yoktur ve anti-diyalektikdir. Bu felsefi sapmadan etkilenmiş kişiler şeyleri(olayları) kendi özgül koşulları ve tarihsel süreç içinde hareket halinde kavrayamazlar. Bu kişiler olguları, kaba yönleriyle ve mekanik bir şekilde yargıladıklarından, toplumsal olaylara ve sınıf mücadelesinin inceliklerine bir türlü akıl erdiremezler. Kısaca bu yöntem, olguları kendi koşullarında içsel gelişmeden ve değişmeden soyutlar ve mekanik bir kavrayışı diyalektik kavrayışın yerine geçirir.

Yoldaşlar, CGK'nın dağıtmış olduğu "hizip" yazısını değerlendirirken, olayları ve gelişmeleri zaman zaman gerilere giderek, gelişim süreci içinde ele alacağız. Bunları incelerken yukarıda çok kısa olarak özetlediğimiz ideolojik hastalıklardan yazarın nasıl etkilendiği birçok örnekte somut olarak görülecek, anlaşılacaktır.

Yoldaşlar, bir dizi yoldaşa çok ağır suçlama getiren, olmayacak nitelemeler yakıştıran "hizip" yazısının üslubunun çok çok kötü olduğunu söylemiştik. Yazarın, çeşitli olaylara bakışında çok açık görülen kafasındaki sistemsizlik, yöntem ve üsluba da yansımış, sistemsizlik adeta sistem haline getirilmiştir. Yazarın üslubunu, devrimci ciddiyete yakışan bir polemik anlayışından ziyade tamamen kişisel hezayanları yönlendirmiştir. Böyle bir yaklaşım, yöntem ve üslup TKP/M-L'in ruhuna ve geleneğine yabancıdır. Değil TKP/M-L'in bir yöneticisi/kadrosu, sıradan bir üyesinde, sempatizanında bile bu yöntem hoş karşılanmaz. Yazar, parti geleneklerinden o denli uzaklaşmış ki partili olmanın getirdiği ciddiyet ve sorumluluk endişesi dahi duymadığından adeta sıradanlaşmıştır. Neredeyse, bu yazıyı yazan yoldaşın, partimizin kültüründen hiç etkilenmemiş yeni 'ithal' edilmiş bir elaman olduğu kuşkusuna kapılacağız. Kısaca partimiz tarihin-

de yaşanan iki çizgi mücadelelerinde CGK'nın yazısına benzer olumsuzlukta bir başka örneğe rastlamadığımızı rahatlıkla söyleyebiliriz.

1976'da hizibin merkezde çıkması ve yöneticilerin çok büyük bir bölümünün hizip içinde yer alması sonucu genç, siyasi bakımdan deneyimsiz kadrolar partiye sahip çıkmak durumunda kalmışlardı. İki çizgi mücadelesinde de yeterli tecrübeye sahip olmayan ve KK. hizbinin gerek siyasi saldırıları ve gerekse örgütsel manevraları karşısında bocalayan kadrolar CGK'nın yazısına benzer üslupla bazı yazılar yazıp dağıtmışlardı. Fakat bizim hatırladığımız kadarıyla bunlardan hiç birisi CGK'nın yazısı kadar olumsuz değildi. Buna rağmen 1.MK. ayrışma döneminin bu tür yöntem ve üslubunu mahkum ederek Ö/E yaptı. Aradan geçen bunca süreye ve partimizin bir dizi olumlu örneklerine rağmen CGK'da zerre kadar olgunlaşma olmamış, tersine daha da olumsuzlaşmıştır.

1978 merkezi örgütlenmesi sırasında ve sonrasında iki çizgi mücadelelerinde (ve çeşitli polemiklerde) partimiz bu yönteme hiç itibar etmemiştir. Bir tek olumsuz örnek gösterilebilir: GKK ayrılığında GKK'nın ayrılık deklarasyonundaki yöntem ve üslup tamda CGK'nın yazısında görüldüğü gibiydi. MK. bunlarla mücadele edilirken aynı seviyeye düşülmemesi için partiyi uyarmıştır. Buna rağmen OABK. yönetiminin GKK'ya karşı çıkardığı bir yazıda partimiz anlayışına ters düşen aşırı nitelemeler vs. olduğu için tabandan bazı yoldaşlar yazının dağıtımının durdurulmasını ve toplatılmasını talep etmişlerdi. MK'de sözü edilen yazıyı yazan yoldaşları uyarmıştı. Bunun dışında partimiz belgelerinde gösterebileceğimiz bir başka olumsuz örnek hatırlamıyoruz. Partimizin böylesi olumlu bir geleneğe sahip olmasına rağmen yoldaşlarına, yapılabilecek en ağır hakaretleri

reva gören bir partilinin ve yöneticilerin partimizde var olmasını büyük bir talihsizlik olarak görüyoruz. Yoldaşlarımızın büyük bir bölümünün bu utancı paylaşacaklarına da inanmıyoruz. Her şeyi bir yana bırakarak, hiç değilse bu konuda böylesi kötü bir geleneğin önünü açmamak ve örnek teşkil etmemek için CGK, partiye mutlaka dürüst bir özeleştiri vermeli ve bundan böyle benzer yöntem ve üsluba asla itibar etmemelidir.

Yazarın hiç bir ciddiyeti olmayan sataşmacı, aşağılayıcı ve kışkırtıcı nitelemelerle yaklaştığı yoldaşlarımızdan bazıları hakkında, ilişkileri kesildikten sonra dağıtılan yazılar okuduk. Bir çok yoldaşın düşünceleri ve olaylara yaklaşımları üzerinde korkunç fena bir demagoji yürütülmüş; bilinçli bir tarzda üzerinde demagoji yapılabilecek cümleler çıkarılıp alınmış ve yoldaşların anlayışlarının tam tersi yorumlar yapılmaya çalışılmıştır. Böyle bir tartışma yöntemine açık olarak Enver Hoca'cıların Mao'yu "eleştiri"sinde rastlamıştık. O zaman partimiz, bu hokkabazlığı eleştirirken 'ne diyeceğimizi şaşırdık,akıl alacak gibi değil' diye yazmış ve o yöntemin mimarları için 'bunlara çamur demek az gelir, çukur demek en doğrusudur' tespitini yapmıştı. Biz parti içindeki yoldaşlarımıza yazarın literatüründeki nitelemeleri layık görmeyiz, bunları reddederiz. Ne varki yazarın yönteminin, Hocacıların sözünü ettiğimiz yönteminden pek de farklı olmadığını teslim etmek zorundayız. Kısaca akıl alacak gibi değil, şaşkınlığımız buradan geliyor. CGK'ne tavsiyemiz, aşağıladığınız yoldaşlarımızın sadece, bazı konulardaki doğru düşüncelerinden değil, aynı zamanda onların yöntem ve üslubundan da öğrenmeye ihtiyacınız olduğunu unutmayın. Sizin yazınızdan çok daha seviyeli olduğunu söylersek abartmış olmayız.

2- "SORUŞTURMA" üzerine.

Cezaevinde bir "hizipçi girişim" tespiti yapılması üzerine bir çok yoldaş hakkında soruşturma açılıyor. Daha doğrusu olay bir kuşkuyla başlıyor.(olayın "hizip" olup olmadığına ilerde genişçe değineceğiz) Böyle bir kuşkudan dolayı soruşturma açılmasını anlayışla karşılayabiliriz. Bunu bizim ya da diğer bazı yoldaşların yanlış görmesi, parti organının böyle bir yetkisi varsa bu yetkisini kullanmasına engel teşkil etmez. Hatta sonuçlarına katlanmak koşuluyla bazı özel durumlarda insiyatif de kullanabilirler, işleyiş açısından buna da bir diyeceğimiz olmaz. Ne varki partimizde bir parti organı ilk defa soruşturma yürütmüyor, bunun onlarca örneği yaşanmıştır. Partimizin yürüttüğü bir-iki soruşturma örneğiyle CGK'nın pratiğini karşılaştıralım:

Parti, merkezi yapıya kavuştuktan sonra ilk soruşturma partimiz tarihinde 'R-S' hizbi diye geçen olay oldu. Biri MK. üyesi(S) diğeri merkezileşme öncesi bölge sorumlusu(R) olan iki kişi hakkında MK'ne çok ciddi eleştiri ve ihbarlar gelmeye başladı. Eleştiriler iki noktada yoğunlaşıyordu: Birincisi, bu kişilerin hizipcilik yaptıkları ikincisi, bölgesel dönemde dahil bir dizi yolsuzluğun sorumluları oldukları iddialarıydı. (Ayrıca merkezi konferans delegelerinin seçildiği bölge konferansında R'nin doğru olmayan bir yöntemle kendini delege yaptığı iddiaları vardı) Bu iddiaların yanı sıra aynı zamanda yeni bölge sorumlusu olarak görevlendirilen MK. üyesi, konferansın ve MK'nin tespit ettiği yeni acil görevleri yerine getirmediği gibi kendi başına bazı girişimlerde bulunduğu da tespit edildi. Gelen eleştiri ve iddialar sözkonusu MK: üyesine bildirildi, raporlar ve ihbar mektupları kendisine verildi. Ayrıca bölgedeki diğer yönetici yoldaşlardan iddialarla ilgili bilgi ve raporlar istendi. Bunun üzerine sözkonusu MK. üyesi MK'nden istifa ettiğini

bildiren bir mektup göndererek MK. toplantısına katılmadı. Ardından (sanırız) üç ayrı organda çalışan beş yoldaş MK. üyesi S ile R'ye haksızlık yapıldığı, ''farklı düşüncelerinden dolayı tasfiye edilmeye çalışıldığı'' vs. şeklinde ortak bir yazı hazırlayarak MK'ne gönderiyorlar. MK. derhal bir soruşturma komisyonu kurarak olayları araştırmakla görevlendirdi. Fakat bu arada bölge örgütü, R-S ile mektup sahibi beşliyi ve etraflarındaki bazı sempatizan yoldaşları hizip ilan ediyor. Olaya ilişkin bir dizi söylenti bir anda tüm partiye yayıldı. Bu yayılma tümüyle MK'nin insiyatifi dışında oldu. Bu gelişmeler üzerine Siyasi Büro bir açıklama yaparak ''bir bölgemizde hizip olduğu iddiaları araştırılmaktadır, soruşturma sonuçlarının MK. tarafından tüm partiye duyurulacağını'' ilan etti. Olay henüz soruşturma aşamasında iken ve hiç kimse hakkında idari-tedbir kararı bile alınmamışken R-S bir yazı çıkararak MK'nden farklı düşüncelere sahip olduklarını bundan dolayı kendilerinin ''tasfiye edildiği''ni, ''partiye sahip çıktıklarını'' vs. iddia ederek partiye yeni bir platform sundular ve bu doğrultuda örgütlenmeye başladılar.(Olayların gelişimi ve sonuçları parti belgelerinde vardır.) Sonuç olarak açılan soruşturma devam etti ve bölgesel dönemden başlayan bir dizi yolsuzluk vs. ortaya çıktığından ve zaten ayrı örgütlenmeye başladıkları için hizipçilik yaptıklarından R-S partiden atıldı. Mektup sahibi beş kişiye hizipçi denmedi, bunların hareketi disiplini ihlal olarak değerlendirildi ve ihtar cezası verildi. R-S ile birlikte bunlar da ayrılmıştı, daha sonra biri dışında diğerleri özeleştiri yaparak partiye geri döndü.

MK. bu olaydan önemli dersler çıkardı. Öncelikle soruşturma yöntemini parti içinde bir işleyişe bağladı. Buna göre soruşturmanın önemi dikkate alınarak parti yönetici organları (K, MK, BK'leri) bir soruşturma komisyonu oluşturacak (veya görevli atayacak) ve soruşturma sonuçlanıncaya kadar olay ve

kişiler partiye açıklanmayacak. (Gerekli görüldüğünde konu sadece genel yapısıyla duyurulacak) Soruşturma bittiğinde ise sonuçlar gerekli belgeleriyle birlikte (varsa savunmalar dahil) partiye duyurulacaktır. Ayrıca MK, soruşturmaya uğrayan yoldaşların yıpranmasını önlemek için de bir karar aldı: Buna göre "MK. kararı olmaksızın partide hiç bir yoldaş ya da olay teşhir edilemez".

Yine MK. toplantılarından birisinde bir bölge yöneticileri hakkında soruşturma başlattı. Soruşturma kararıyla birlikte bölge sorumlusu MK. üyesini idari-tedbir uygulamasıyla görevden aldı. Bu durumu partiye şöyle duyurdu: "Sorumlu yoldaş hakkında idari-tedbir uygulamasıyla birlikte bir bölgemizde soruşturma kararı alınmıştır. MK, gelişmeleri ve soruşturmanın sonuçlarını partiye açıklayacağından yoldaşın kimliği ve sorumluluğu hakkında hiç bir şekilde konuşulmaması gerekmektedir." Soruşturma sonucunda yoldaşa ihtar cezası verildi. Bu sonuç ve gelişmeler MK toplantı sonuçlarıyla birlikte partiye duyuruldu.

Partimizde pek çok konuda soruşturmalar yürütüldü. Verilen örnekleri çoğaltmak mümkün. MK, değindiğimiz karar ve bunların uygulanmasıyla soruşturma yöntemi konusunda da parti içinde bir gelenek yaratmaya çalışmıştır. Bu, olumlu bir çabaydı. Olumlu gelenekleri sürdürmemek, kararları dikkate almamak parti içinde doğru olanı, iyi ve güzel olanı bozmak demektir, yozlaşmaya davetiye çıkarmaktır. Buraya bir nokta koyarak, bizim için sıkça kullanılan ve yedi düvele duyurulan yozlaşma (dejenerasyon) üzerinde kısaca durmak istiyoruz.

Dejenerasyon: Sözlük anlamı; organik yapılarda, yapıyı oluşturan dokuların normal yapılarının bozulup fonksiyonlarını yerine getiremez hale gelmeleridir. Soyunun özelliklerini kay-

betme, soysuzlaşma. Siyasal literatürde ise; olumlu özelliklerin, iyi niteliklerin, doğru düşüncelerin, ilkelerin uygulanmaması, yavaş yavaş ortadan kaldırılması demektir. Geniş anlamıyla şeylerin dejenere olması; doğal ve olumlu özelliklerini yitirmesi ve sonuçta özüne(kendine) yabancılaşma olayıdır. Bu kavram, siyasi değerlendirmelerde tek tek olaylar, düşünceler, davranışlar vs. için kullanılacağı gibi bütün bir yapı açısından da kullanılabilir. Örneğin bir komünist partisinde tek tek insanlar yozlaşabilir, bununla birlikte bütün olarak parti de yozlaşabilir. Bir KP'nin yozlaşması demek onu, komünist yapan ilke ve özelliklerden uzaklaşıp ideolojik olarak dönüşmesi demektir. Böyle bir olay yazıldığı kadar kolay olmaz. Köklü bir ideolojik dönüşüm zamana yayılan bilinçli politikalarla ve birçok felsefi hastalığın bütün yapıya kök salmasıyla gerçekleşir ve yapı içinde genellikle büyük hadiselere yol açar. Bunun için örneğin bir KP'nin MK. düzeyinde gelişme gösteren yozlaşma, partinin tümüyle yozlaştığını göstermesi bakımından yetmez; bunun önemli ölçüde partiye de sirayet etmesi ve artık mevcut yapı içinde partinin kurtarılamaz hale gelmesi gerekir. Olay bir KP açısından böyle olduğu gibi tek tek kişiler açısından da aynı şekilde geçerlidir. Yani bir kişinin bir iki alanda yozlaşması, o kişinin tümden kaybedildiği anlamına gelmez; bu durum o kişinin hala kazanılabilme şansının olduğu bir durumdur. Bu yüzden komünistler bir yapının veya kişinin yozlaştığı iddiasını ortaya atarken çok dikkatli olurlar, ve sorumlu davrandıkları için de bu nitelemeyi olur olmaz yerde gelişigüzel yapmazlar. Kişi veya yapılar iflah olmaz bir duruma gelmişse; ki gelişim sürecinde yozlaşmayı önlemek için zorlu mücadeleler verilmesi; rehabilitasyon, eğitim ve siyasi çalışma yapılmasına rağmen bu duruma gelmişse ancak yozlaşmış sonucuna varılabilir. Kısacası, bu tespiti yapmadan önce onu kurtarmak için her türlü çaba gösterilmelidir.

Bu konuda Mao Zedung yoldaşın çizgisi ve tutumu partimiz açısından da vazgeçilemez bir örnek teşkil etmektedir:

> '' Çünkü bunlar iflah olmaz kişilerdi..bu anlamda onların niteliğinin iki değil, sadece bir yanı vardır...Şimdi yoldaşlar arasındaki ilişkilere geri dönelim...hata yapan bir yoldaşla ilgilenmek için iki elimiz vardır; bunlardan biri onlarla mücadele etmek için, diğeri ise onlarla birleşmek içindir. Birliğin amacı onun bir çıkış yolu bulmasını sağlamak, onunla uzlaşmaktır; bu da esnek olmak demektir.''(MZ. SE./C-5, sf.594-595 'İki Çizgi' yazısından)

CGK, yazısında Mao'nun bu sözlerine de gönderme yaparak ''hata'' yapan yoldaşlara karşı ''esnek'' davrandığı imajı yaratmaya çalışmış. Ne varki bu yaklaşım bile CGK'nın samimi olmadığını açık bir şekilde ortaya koyuyor. ''hizipci girişim''de bulundukları iddia edilen yoldaşların kazanılması için hiç bir çaba gösterilmediği gibi, bu yoldaşlar daha tespitin yapılmasıyla birlikte yaygın bir şekilde teşhir edilmeye başlanmış ve kitleye dağıtılan değerlendirme yazısında en ağır hakaretler edilerek ''yozlaştıkları'' ilan edilmiştir. ''Yozlaşmış'' bir unsurun yeniden kazanılması pek mümkün olmadığından CGK kazanıcı bir çaba içine girmemesiyle, yapmış olduğu tespit açısından tutarlı davranmıştır. Ne varki Mao'nun bu konulardaki yaklaşımını örnek vermesiyle de samimi olmadığını göstermiştir. Kısacası CGK, pratiğiyle Mao'yu değil Enver Hoca'yı örnek almıştır.

CGK. yayınladığı yazıda ''hizip girişimcisi'' ilan ettiği yoldaşları ''yozlaşmış'' unsurlar olduklarını ilan ederek sorunun özünü bu nitelemeye bağlıyor. Değindiğimiz gibi bu, çok ağır bir suçlamadır, yoldaşları aşağılamadır. Daha doğrusu KP'nde bir yoldaşa söylenebilecek en ağır nitelemedir. Tanıdığımız kada-

rıyla CE'nde örgütlü hiç bir yoldaş bu nitelemeyi haketmemiştir. CGK'nın böylesi sorumsuz niteleme ve yaklaşımlarına bazı yoldaşlarımız (örneğin RA.) sık sık muhatap olduğundan yönetimin bu tip sorumsuzluklarına bizler alışığız, bizi düşündüren diğer yoldaşlarımızın bu tür yaklaşımlara nasıl tavır takındığıdır. CGK. yazısında yoldaşlarımızın "çok büyük bir bölümü bizi haklı görüyor" vs. diyor; buna inanmak zor, eğer gerçekten böyleyse, yani CGK'nın dediği gibi CE'ndeki yoldaşların çok büyük bir bölümü tasfiye edilen yoldaşları "yozlaşmış" unsurlar olarak görüyorsa bunun korkunç bir şey olduğunu belirtmek zorundayız; ve gerçekten böyleyse ne yazıkki partimiz açısından yozlaşmanın ayak sesleri duyuluyor demektir!

Dejenarasyon olayı birden ortaya çıkmaz. KP' deki olumlu özelliklerin, doğru karar ve geleneklerin yavaş yavaş ortadan kalkması ve uygulanmamasıyla başlar. Bu başlangıç, yozlaşmanın kendisi değildir ama bunun tehlikeli bir işaretidir. Bu yüzden komünistler KP' deki olumlu özellikleri ve gelenekleri yaşatmak ve onları kurumlaştırmak için çaba gösterirler. Bunun için karar filan gerekmez. KP'lerde ilkelerin yerleşmesi, benimsenmesi ve tavizsiz uygulanması, siyasi çalışmanın sürekliliği ve canlı tutulması yozlaşmanın pan-zehiridir. Bu yüzden bütün yoldaşlar parti karar ve geleneklerinin delinmemesi için mücadele etmeli, uyanık olmalıdır. CGK. ise partimizde delmedik karar ve gelenek bırakmadı, bunlara ilerde, sırası geldikçe değineceğiz.

Konumuza devam edelim; soruşturmalarla ilgili partimizin yaklaşımını ve kararlarını kısaca anlattık, birde CGK'nın karar ve uygulamalarına bakalım: CGK. yayınladığı "duyuru" yazısında coşkulu bir ifadeyle ortaya bir "Hizipçi Faaliyet Girişimi (HFG)" çıkarıldığını, bunun belgelerinin elinde olduğunu ve "faali-

yete" katılanlar hakkında "idari-tedbir" olarak bütün görev ve sorumluluklarından alındıklarını vs. duyurarak "illegalite" gereği "HFG" içinde yer aldıkları iddia edilen yoldaşların isimlerini yazmadıklarını, bunların kimler olduğunun sorumlulardan öğrenilebileceğini yazdılar. Hemen ardından da "suç"un belgeleri yayınlandı. Yayınlanan yazının girişindeki "eğitici" açıklama CGK'nın niyetini ve kararını açık olarak belli ediyordu; sözlü teşhir ve propogandaya değinmiyoruz bile. Öyle bir imaj ve terör havası yaratıldıki bazı yoldaşlar CGK'nın yıldırım ve şimşeklerini üstüne çekmemek için sindi ve gerçeği araştırmaya bile cesaret edemedi ve CGK'na hakveriyor rollerine girdi. Bazı yoldaşlarımız ise kraldan çok kralcı olmaya soyunarak konuyla ilgisi olmayan bir olayla ilgili görüşlerini yazdığı notlarda bile hiç bir ilgisi ve gereği yokken teşhir edilen yoldaşlar hakkında "hizip müsveddesi", "hizip karikatürü" vs. diye sözümona "mizah" yaptılar. Diğer bir kısım yoldaş ise hiç bir araştırma gereği duymadan ve soruşturmanın sonucunu dahi beklemeden gözü kapalı "yönetime tam destek" vs. diyerek dalkavukluk görevlerini başarıyla ifa ettiler. TKP/M-L gibi Türkiye'nin en prejtijli komünist partisinin bir yönetici organı insanın içini acıtan bir komediyi sahneye koymuş, rolleri ezberletilmiş figüranlarla oynuyordu. Gercekten acı bir durumdu; bizim açımızdan daha da acısı dışardaki parti yöneticileri de bu oyunu seyrederek alkış tutuyordu!

Aradan üç aydan fazla bir zaman geçtikten sonra çıkarılan bir yazı yine tüm kitleye dağıtılıyor ve yoldaşlardan tekrar özeleştiri isteniyordu. "Hizipçi" ilan edilen yoldaşların ne eleştiri yazıları ve nede savunmaları dağıtılmadığı gibi bunların varlığından bile söz edilmiyordu. Bir yoldaş savunmalarından birisini CGK'nın sallabaşlarından birisine gönderiyor. Sen ne hakla böyle bir yazı dağıtırsın diye avukat görüşü sırasında saldırıya

uğruyor. Tamda egemenlerin iktidarı TCK'nun 141. maddesini kaldırmayı tartıştıkları bir dönemde CGK, muhalif yazıları yasaklamakla kalmıyor yazanları fiziki olarak da cezalandırmaya çalışıyordu. Kısaca CGK. zevkle tek kale oynamaya devam ediyordu. Bir yandan bazı konularda "tek yanlı davrandık" diye özeleştiri yapıyor, diğer yanda soruşturmayla ilgili tek yanlı davranmaya devam ediyordu; ne kadar ilkeli bir tutum! Doğrusu merak ediyoruz bir tek yoldaş çıkıpta 'bu adamlara bunca şey söylüyorsunuz, peki bunlar ne diyor, kendilerini nasıl savunuyorlar, savunmalarını niye yayınlamıyorsunuz.."vs. diye sormuyor mu? Eğer bu bile sorulmuyorsa, yoldaşlar kendilerinin ne olduğunu, partiye mi kişilere mi hizmet ettiklerini vs. oturup sorgulamalıdırlar. Biz yoldaşlarımızın çoğunluğunun böylesine duyarsız davranacağına inanmıyoruz; nitekim gün geçtikçe tepki gösteren olumlu örnekleri de görüyoruz.

Partimizin geçmişinde yürütülen bu tür soruşturmaların savunmalarını ve varsa konuyla ilgili yazılarını (örgütsel sır teşkil etmeyen bölümlerini) yayınlamak hem tüzük hükümlerine uygun işleyiş gereğidir ve hem de bir gelenek haline gelmişti. Eğer CGK'nın yöntemi doğruysa o zaman partinin yöntemi ve geleneklerimiz yanlıştır! Dolayısıyla CGK, teşhir konusunda parti kararını açıkça çiğnemiştir. Parti karar ve geleneklerin ayaklar altına alınmasının, yok farzedilerek yerine kişilerin veya organların kendi kararlarının geçirilmesinin ne anlama geldiğine yukarda değindik, tekrar edelim: yozlaşmaya davetiye çıkarmanın ta kendisidir.

Görüleceği gibi CGK'daki yoldaşlar kendi kavrayış ve düşüncelerini pratiğe uygulamada sınır tanımıyorlar. Bunlar yazdıklarının tersine, partinin tecrübelerinden öğrenmiyor, öğrenmeye de niyetli görünmüyorlar. Partiyi savunma adına ilkesiz-

liklerini büyük bir rahatlıkla sürdürüyorlar. Bu davranışlarıyla da ilkesizliği ilke haline getiriyorlar.

"İdari-tedbir" konusunda RA, bu uygulamanın ne anlama geldiğini savunmasında açıklamıştı ("Gizli" Yazılar-3), oradan aldıklarını bize (daha doğrusu bu yazılardan hiç haberi olmayan parti kitlesine) satmaya çalışıyorlar. Bunlar idari-tedbirin ne olduğunu dahi bilmiyorlardı; çok kaba ve sığ bir şekilde kavramış olmalarına rağmen bilgiç tutumlarından ve keskinliklerinden taviz vermiyorlar. İdari-tedbirle siyasi tedbiri bal gibi karıştırdıkları ve ilk başta siyasi tedbir de aldıkları halde, sonradan "yanlış anlaşılma olmuş" diyerek yeni bir pişkinlik örneği gösterdiler.

"Hizip" olayının kanıtı olarak gösterilen notların ele geçirilmesi ise tam anlamıyla polisiye yöntemlerle olmuştur. CGK ve bazı dalkavukları dedektifliğe epeyce ilgi duydular. Bunun çok kötü bir eğilim olduğunu belirtmek zorundayız. Bazı geri yoldaşlarımız adeta nefes alışımızı dinliyerek hemen CGK'ne rapor ediyordu. Tartışma ve sohbetlerimize konu olan bazı olayların özü, önemi vs. onları hiç ilgilendirmiyor ama bu konuşmaların içinde "suç" teşkil edecek sözcük ve cümleler seçilip hemen bildiriliyordu. CGK bu tip yoldaşları ne yapıyorsunuz diye uyaracağı yerde 'cadı avını' destekliyor bunları özendiriyor ve özel olarak da görevlendiriyordu. "Gizli" raporlarda sözü edilen bazı kavram ve değerlendirmeleri doğruluğunu araştırma gereği bile duymadan açık tartışmalarda suçlamaların "kanıtı" olarak gösterildi. Olayın doğru olmadığı, yanlış bilgi olduğu, çarpıtıldığı vs. söylenerek itiraz edilmesi durumunda ise hemen "dürüst ol", "samimi davran" gibi klişe sözlerle peşpeşe tehditler geliyordu. Peki dedektiflerin gizli raporlarının doğruluğunun kanıtı ne olacaktı? Bunlar "seçkin" yoldaşlar, onların doğruluğu, dürüstlüğü "kendilerinden menkul"dur, tartışılmaz! İşte size

çok güzel bir dalkavuk yağlaması. CGK'nın mücadele ve işleyiş yöntemi; istihbarat raporlarıyla önemli değerlendirmeler ve tespitler yaparak parti yönetmek!

CGK. polisiye yöntemleri uygulamakla yetinmiyor, bunun teorisini de yaparak büyük bir suç işliyor, şöyle deniyor:

> ''Bu faaliyeti önce açığa çıkarmak ve somut delillerini ortaya koymak gerekiyordu. Ama nasıl? Kendi açımızdan tek yolu vardı bunun. Bu yol kuvvetle şüphelendiğimiz arkadaşların notlarına el koymaktı. Normalde biz de istemeyiz böyle bir yola başvurmayı. Fakat buna mecbur kaldık. Biz ilke olarak parti içinde yer alan ve gizli bir faaliyet yürüttüğü kesin olan veya kuvvetle şüphe duyulan kişilerin özel yaşamlarına ve notlarına el koymayı reddetmeyiz."

> ''Öncelikle onu açığa çıkarmak gerekir. Parti içinde ideolojik-siyasi mücadele esastır. Ancak bu, çizgi mücadelesi için böyledir. Ya ortada olmayan çizgi, ya da gizli yürütülen yıkıcı bir faaliyet için nasıl olacak?"

Yazar yine her şeyi birbirine karıştırarak durumunu berbat etmiş. Partimiz, değil parti içinde, halk sınıflarına mensup sıradan insanlar üzerinde bile baskı kurmayı ve zoralımı ilke olarak reddeder. Zoralım, adı üzerinde bir baskıdır ve kişinin karşı çıkmasına rağmen çeşitli yollarla bir şeylerini almaktır. Biz bu yöntemi, partinin ilkesel sorunlarından biri olduğu için kesinlikle reddederiz. Yazar, ''normalde biz de istemeyiz böyle bir yola başvurmayı" derken, ''ilke" olarak gördüğü bir konuda bile kafasının açık olmadığını ortaya koyuyor. ''Normalde" demekle neyin kastedildiği de açık değil. Bir durumun normal yada anormal olduğuna, partinin kararları, ilke ve gelenekleri değil de kişi ve organlar mı karar verecek? Bugün CGK'nın anormal

gördüğü bir durumu yarın başka bir organ normal görebilir, ya da tersi olabilir, sizce böyle bir durum nasıl çözülür? Kendi cehaletinize ve tembelliğinize partiyi alet etmeyin, belki somut durumda işinize gelmiyor ama parti kişilerin sıkıştığı noktada yürüttüğü mantık silsilesine göre yönetilmez. Öncelikle partimiz böyle bir yöntemi ilke olarak reddeder. Partimiz bu tavrını GKK. ayrılığında çok net bir şekilde ortaya koymuştur. GKK mensuplarının elinde kalan parti silahları, diğer malzemeler ve paranın zorla alınma isteğine ve bu yöndeki yerel girişimlere MK'si karşı çıkmış, bu tür durumlardan uzak durulmasını istemiştir. Hele de iki çizgi mücadelelerinde her türlü baskı ve engellemelere koşulsuz karşı çıkan bir anlayışa sahipti. Partimizin anlayışı ve geleneği böyle iken CGK'nın anlayışı ve pratiğini tam bir ucube olarak değerlendirirsek abartmış olmayız herhalde.

Öte yandan CGK'nın yazısında "gizli yürütülen yıkıcı bir faaliyet" den söz ediliyor. Bu ne demek yoldaşlar? Bu kavramı bilerek mi kullanıyorsunuz, böylelikle bir imada mı bulunuyorsunuz? Ya yine sapla samanı iyice karıştırdınız, ya cahil cesareti sergiliyorsunuz ya da açıkça bizi tehdit ediyorsunuz. Şu cahil cesaretinizi bir kere de medeni cesaret olarak kullanıp açık olsanız pek çok sorun belki de başlamadan çözülmüş olacak. " Gizli yürütülen yıkıcı bir faaliyet" tespitini, parti içi mücadelelerde ilk kez Stalin yoldaş 1934 temizliğine başlarken yapmıştır. Parti içinde bir grubun gizli bir örgütlenme içinde bir MK üyesine suikast düzenlediğini, daha birçok yöneticiye suikast hazırlığı içinde olduklarını vs. söyleyerek bilinen temizliğe başlamıştır. İlerde konuya yeniden değineceğiz ama sormadan da geçemiyoruz: Cezaevinde benzer bir durum mu var yoldaşlar?

Bir "hizipçi girişim" nasıl açığa çıkarılır?

Partimizin bugüne kadar yaşadığı tecrübelerden çıkardığı

en önemli ders, ideolojik-siyasi mücadelede açıklık ilkesinin uygulanması ve iki çizgi mücadelesinde tüm partinin eğitilmesi olmuştur. Eğitilmiş bir kitle, farklı düşüncelerinin mücadelesini özgürce verebileceğine inanıyorsa hizipçilik girişimini ortaya çıkarmak için özel bir çabaya da gerek kalmaz; çünkü, o türden girişimler sözkonusu kitle içinde asla dikiş tutturamaz. Ve bu iş gizli yapılıyorsa bile çok kısa süre içinde kendini açığa verir. Yine sistemli bir alt-üst denetimi böyle bir faaliyeti önlemede çok önemli bir rol oynar. Dolayısıyla üstün altı, tabanın üstü denetlemesi, bu mekanizmanın doğru bir şekilde çalıştırılması hizipçi faaliyetlerin panzehiridir. Tabanın denetiminden uzak tutularak yönetilmeye çalışılan bir yapıda her türlü melanetin boy vermesi için koşullar son derece elverişli demektir. Ve böyle bir yapı hızla çürümeye elverişli yapı demektir. "Kitlelerin öğretmeni olmadan öğrencisi olalım" sözünden nasibini almamış olan CGK. doğal olarak atadığı sorumlular ve kendi yönetim performansıyla ilgili tabandan hiç bir zaman rapor ve görüş sorma ihtiyacı duymayacaktı;(yedi yıldır..) bu konuya da tekrar döneceğiz.

Partimizin çıkardığı ikinci önemli ders; hiziplerin genellikle (ideolojik, siyasi ve örgütsel) bunalım dönemlerinde ortaya çıktığıdır. Bunalım dönemleri, çoğunlukla hizipçiliğin nesnel koşullarını oluşturuyor. Böyle dönemlerin tipik özelliği ise yönetici organların manevi otoritelerinin sarsıldığı, güvenin zayıfladığı ve yönetimle tabanın birçok bakımdan koptuğu dönemlerdir. Böyle dönemlerde yönetim organlarında işleyiş açısından temel olarak iki tür sapma görülüyor: Birincisi, kendiliğindenciliğin işleyişe yansıması sonucu tabana karşı liberal davranarak sorunların çözümünü tabana ve parti hücrelerine bırakmak şeklinde görülürken, İkincisi; sorunların üstesinden gelemeyen yöneticiler, partiyi idari-tedbirlerle ve amir-memur

yöntemiyle yönetme şeklinde görülür. Dogmatik "sol" bir keskinlikle görülen ikinci sapma bilinçli disiplin yerine kör disiplini hayata geçirmeye çalışır. Her iki durum da, gizli ya da açık olarak grupların kendi disiplinleri gereği hareket etmesi için son derece elverişli ortamlardır.

Bugün partimiz böyle bir dönemden geçiyor ve hizipçiliğin (hatta parçalanmanın) koşulları son derece elverişlidir. Bu durumu somut olarak tespit etmek, hizipçiliğe karşı uyanık olmak demek polisiye bir uyanıklık değil, tersine içinde bulunulan dönemin özelliklerini iyi kavramak ve esas görevi doğru tespit edip hayata geçirmek demektir. Bir tartışma döneminden geçtiğimize ve birçok konuda ortak irade ortadan kalktığına göre, parti yönetim organları, diğer dönemlere göre daha esnek, olgun ve anlayışlı olmak zorundadır. CGK. bu erdemlerden nasibini almadığı için böyle "küçük" şeylere kafa yormuyor. Tabanı eğitip onunla düzenli bir alış-veriş içinde bulunarak sağlam bir güven kurmayı yazarın dar mantığı almıyor. CGK'nın siyasi geriliği dolayısıyla kendine olan güvensizliği, parti disiplini zırhına bürünmüş şekliyle pratiğine, tabana güvensizlik biçiminde yansıyor.

Dogmatik "sol" sapmadan muzdarip CGK'nın cezaevindeki politikası hizipçiliğin yeşermesine son derece elverişliydi, halada elverişlidir. Eğer tasfiye ettiğiniz yoldaşlar, iddia edildiği gibi "kötü niyetli", "hizipçi" vs. olsalardı (gizli yapmanın hiç gereği yok) açıktan ortaya çıkar ve düşünceleri etrafında bir disiplin oluştururlardı. Partiden attığınız yoldaşlar arasında bu işi rahatlıkla becerebilecek, üstelik sizden çok daha iyi yönetebilecek deneyim ve birikime sahip yoldaşların bulunduğu pekala biliniyor. Böyle bir çıkış, sizin siyasetten uzak, sadece emirler veren ve baskıcı yönetiminizden bıkmış olan parti kitlesinin

büyük bir bölümünü rahatlıkla etrafında toplayabilirdi; ve sizler üş-beş dalkavuğunuzla tecrit olurdunuz. Tevazu göstermeye gerek yok; bundan iki yıl kadar önce yöntem sorununu tartışırken yönetime, yöntem sorununu ilke meselesi olarak gördüğümüzü(RA) söylemiştik. Gizli Yazılar-2'de açıkça yazıldı, ne demektir 'ilke meselesi' ? Bunun üzerinde sanırız hiç kafa yormamışsınız. Bu bir yana, sizin disiplininizi reddederek açıktan mücadeleyi gerektirecek bir dizi gelişme yaşandı, bütün bunlara rağmen birçok yoldaş parti birliğine zarar gelmesin diye bu yola başvurmadı; birlik-mücadele-birlik anlayışından hareket ederek yanlışlara karşı mücadeleye ve sizin gerici grup disiplininize boyun eğmeye devam ettiler. Bu devamlılık sizlere sempati duydukları için olmadı, değindiğimiz gibi parti bütünlüğüne zarar vermeden ve her şeye rağmen CGK'nın partinin karar ve geleneklerini hayatın dayatmasıyla da olsa pratiğe geçirmek zorunda kalacağına inanmalarındandı. Ne yazıkki bu inancımızı boşa çıkardınız. Yine her şeye rağmen HFG. gibi uyduruk bir gerekçeyle bu kadar geniş çaplı bir tasfiyeye girişebileceğinize de inanmamıştık, bu iyi niyetli düşüncemizi de boşa çıkardınız. Baskıcı ve sorumsuz politikalarınıza karşı yürütülen mücadelenin özü kavranabilmiş olsaydı partimiz, cezaevinde bunca olumsuzluğu belki de hiç yaşamayacaktı. Kısacası, bizimki kuşkulu bir güvendi ama parti birliği adına birçok ilkesel yanlışa bile boyun eğdik, bekledik; bu yaklaşımımızın doğru olduğuna da hala inanıyoruz.

Bugün uğraşmak zorunda kaldığımız sorunların partide ve cezaevinde yaşanma olasılığını göz önünde tutarak 1983 yılında, bugünkü gelişmelerin de işaretleri görüldüğünden kapsamlı bir yazı kaleme alınmıştı (RE'nin yazısı). Bu yazı hala elinizde bulunuyor olmalı. O yazının içeriği olgun bir teoriyle kaynaşmış, komünist partileri içindeki iki çizgi mücadelelerinin

zengin bir tecrübe aktarımıydı. Önümüzdeki esas görevin ne olduğunu ve izlenecek yöntemi ele alan bilimsel, dolayısıyla da eğitim ve deneyim değeri çok yüksek olan bir yazıydı. Büyük emek ve zaman harcanarak hazırlanan bu yazıdan bir tek kelime öğrenmemişsiniz (belki de okuma gereği bile duymadınız); çok acı bir durum. İkide bir partimizin tecrübelerinden öğreniyoruz derken tabanı oyalıyorsunuz, açıkça parti kitlesini kandırıyorsunuz. Artık bu palavralarınıza kimse inanmıyor, ancak kendinizi kandırabilirsiniz; takdir etmek gerekir ki işin bu yanını çok iyi beceriyorsunuz.

S'da ve M'e geldikten sonra da durumun vahametini anlatmaya devam ettik. "Gizli Yazılar" da görüleceği gibi onca eleştiri ve çözüm yolları gösteren önermelerden zerre kadar etkilenmemenizi şaşkınlıkla izledik. Yazarın ve yönetimin bir şey öğrenmeye niyetli olmadığı konusunda kesin olarak ikna olduk, ama parti kitlesi ne yapacaktı? CGK'nın uykularını kaçıran, karabasan gibi üzerlerine çöken de bu sorunun yanıtıydı; çünkü taban siyasi çalışma istiyordu. Siyasi çalışma yürütmekten uzak ve isteksiz olan CGK'nın dünde bugünde asıl sıkıntısı buydu, çünkü taban, önderliğin seviyesini ve kavrayışını çoktan aşmıştı. "Hizip" olayıyla ilgili olarak tasfiye edilen yoldaşların yazılarındaki düzey ile önderliğin yazılarındaki seviye karşılaştırıldığında bu farklılık açık bir şekilde görülebiliyordu. Böyle bir çelişki (önderlik-taban arasındaki seviye çelişkisi), anlayış olarak zaten yatkın olan CGK'yı, örgütsel tedbirleri daha sıkı bir şekilde ön plana çıkarmaya yöneltti ve nihayet polisiye tedbirler gündeme geldi. Polisiye tedbirlerin bile "parti disiplini" adına uygulanır olması, bazı yoldaşlarımızda mide bulantısı yaratmaya başladı. (İşte size üzerinde kıyametler koparabileceğiniz bir benzetme. Hemen, bizim disiplinden nefret eden "anarşistler" olduğumuzu ilan edin!)

Yazar, polisiye yöntemlerin teorisini yaparken bunu partimizin çalışma kurallarına bağlıyor ve "Çalışmalarımızda Gözönünde Tutacağımız Hususlar"dan 74.maddeyi örnek gösteriyor. Polisiye mantık ve yorum burada daha anlaşılır hale geliyor. Söz konusu belgedeki üç madde (73-74-75.maddeler) partiye sızmış polis ve muhbirlere karşı uyanık olmayı öngören ve nasıl hareket edileceğini düzenleyen maddelerdir. Bunun böyle olduğu çok açık. Ayrıca o belgede belirtilen tavsiyeler, illegal çalışan devrimcilerin pratiklerinden çıkardıkları derslerin anlatıldığı (Militana Öğütler-Dersler gibi) kitaplardan özetlenerek alınmıştır. Bu tür kitapları okuyan yoldaşlar 73-74-75. maddelerin, değindiğimiz gibi örgüt içindeki ajanları açığa çıkarmak için öğütlendiğini çok iyi bilirler. Yazar ise kafasına "şüpheli davranışlarını gördüklerini izle" tavsiyesini takmış ve bunu dar mantığı içinde yorumluyor. Eğer yazarın mantığından hareket edecek olursak, örneğin muhalefetin görüşlerini savunan yoldaşların tümünü izlemek gerekir. Yönetim "hizipçi faaliyet girişiminden kuşkulandık, bu yüzden mekanlara baskın yaptık, şüphelileri takibe aldık vb." diyor. Eğer partide ikinci bir çizgi varsa (olduğunu hepimiz biliyoruz) hizipçiliğin maddi temeli de var demektir. Ve ikinci çizgiyi savunanlar her an birbirleriyle irtibata geçebilir, bunu sürekli göz önünde bulundurmak zorundayız; bu yüzden biz, ikinci bir çizgi olduğu sürece hizip kuşkusunu taşırız. Bu kuşkuyu taşımak yanlış değil doğru olandır; hizbe karşı uyanık olmanın gereğidir. Hiziplere karşı mücadelede bilimsel kuşku temelinde uyanık olmak bir şey, kuşkudan hareketle mekanlara baskın yapmak başka bir şey. Yine sapla saman birbirine karışmış. Yazarın mantığından hareket edersek; farklı düşünceler taşıyan yoldaşların hizipçiliğe yönelebileceği kuşkusunu taşıdığımızdan, bu yoldaşların mekanlarına baskın yapmanın koşulları sürekli vardır. İşte yazarın

şahane mantığının ve bu mantığın yarattığı teorisinin varacağı sonuç budur.

Kuşkunun göstergelerinin ''kuvvetli'' yada ''zayıf'' olduğu görece bir durumdur kişiye, organa ve somut duruma göre değişir. Hizipçiliğe yönelme kuşkusundan dolayı zoralım(arama, takip, baskın vs.) ilke olarak doğru bulunursa bu anlayış pratikte korkunç sonuçlar doğurur ve yaygınlaşması durumunda partiyi hızla yozlaşma batağına sürükler. ''Normal zamanlarda uygulanmaz'', ''dikkatli olmak gerekir'' filan türünden lafların hiç bir değeri yoktur. Farklı görüşleri içeren yazı ve notları var mı diye parti içindeki yoldaşların mekanlarında ''arama'' ve ''baskın'' yapmayı ilke olarak doğru bulmak ve bunun için soyut bir kuşkuyu temel almak partimizin çalışma anlayışıyla da hiç bir ilgisi yoktur. İşin tehlikeli ve düşündürücü yanı ise, parti adına yapıldığı söylenen bu uygulamayı, parti yöneticileri seyrediyor ve taban da ses çıkarmıyorsa o yapı gerçekten çürüyor demektir.[2]

Partimizde bugüne kadar çıkan hiziplerle mücadelede benzer bir pratik yaşanmadı. Yani hizipçi bir faaliyet yürüttüğünden veya var olan bir hiziple ilişki içinde olduğundan kuşku duyulan yoldaşlara karşı CGK'nın yöntemi asla uygulanmamıştır. (Örgütsel bölünmelerde veya grup ayrılmalarında parti mallarına el konulması ayrı bir durum. Örneğin 1976 bölünmesinde bazı mekanlar basılarak parti malları alınmıştı, aynı şeyi KK'da yaptı. Çok az olmakla birlikte benzer olaylar diğer ayrılıklarda da yaşandı. Fakat değindiğimiz gibi MK. bu tür yöntemlere başvurulmamasını tavsiye etmiştir; özellikle tehdit ve baskın olaylarına kesinlikle karşı çıkmıştır. Bu tür olaylar örgütsel ayrışma dönemlerinde çıktığı için konumuzla da doğrudan ilişkisi yoktur.)

Partimizin tecrübelerini aktarmaya devam edelim. 1976 ayrılığının hemen sonrasında bir de MZ. hizbi çıktı. Bu hiziple de yollarımız ayrıldıktan sonra Ankara'da bazı yoldaşlar il yönetimindeki bir üyenin MZ. ile gizli ilişki içinde olabileceğinden kuşkulandıklarını söylediler. Durum diğer yoldaşlara da iletildi ve şüpelenilen üyeye MZ. ile ilişkisi olup olmadığı soruldu, önce reddetti. Bunun üzerine bazı yoldaşlar takibe alınmasını, hatta kaldığı evin aranmasını vs. önerdi. Bu öneriler kabul edilmedi, önerilen uygulamalar ilke olarak reddedildi. Bu türden uygulamaların ancak polis olması kuşkusundan hareketle gündeme gelebileceği anlayışı benimsendi. Bununla birlikte hem tabanı uyanık tutmak, hem de varsa böyle bir olayı açığa çıkarmanın bir yolu olarak ilişkileri içinde denetim yapılması kararlaştırıldı. Daha bu karar hayata geçirilmeden arkadaş MZ. ile olan ilişkisini itiraf ederek özeleştiri yapıp dostane duygularını ifade ederek partiden ayrıldı.

Bilindiği gibi tam 1.Parti Konferansı arifesinde YHF. diye bir problem yaşadık. YHF. hakkında disiplinsizlik yaptığı, bazı temel konularda kendi düşüncelerinin disiplinini uyguladığı vb. gibi, bölge yönetimine ihbarlar geldi. Bölge konferansı yapılmak üzereydi. YHF. bölge konf'na bir yazı göndererek; bazı temel konularda partiden farklı düşüncelere sahip olduklarını, dolayısıyla çalıştıkları bölgeden seçilerek gelen delegelerin kendilerini temsil edemeyeceğini, bu anlamda bölge konf'nı tanımadıklarını, merkezi konf'da da kendilerini yurtdışının temsil edeceğini vs. bildirdi. Sonuç olarak bölge konf'ı, YHF'nin başını çeken kişi hakkında disiplinsizlik yaptığı ve konf. kararlarını tanımayı şarta bağladığı için hakkında soruşturma açılması talebiyle (talep merkezi konf'a yapıldı) idari-tedbir uygulamasıyla açığa alındı. Bölge yönetiminden bir yoldaş, YHF'nin hizip olduğu kanaatindeydi; hem bu kuşkusundan dolayı ve hem de

karar kendisine iletildiğinde partiye başkaldıracağı olasılığından hareketle ikamet ettiği yerlerde arama yapılmasını ve denetimindeki parti mallarının alınmasını önerdi. Bölge yönetimi ve bölge konf'ı bu öneriyi kabul etmedi ve kararı YHF'ye bildirdi. YHF. bu kararı tanımayacağını ifade ederek bağımsızlığını ilan etti. (Bağımsızlığını ilan edinceye kadar YHF.ye hizip denmedi; işin bu yanına hizip bölümünde yeniden değineceğiz.)

Merkezileşmeden sonra da partide bir dizi hizip boy verdi. Fakat 1.MK bunları tespit etmek için ne "istihbarat örgütü" kurdu ve ne de kuşkulandığı yoldaşların mekanlarına baskınlar düzenledi. Partimizde hiç bir dönem hizipçi bir faaliyeti açığa çıkarma adına istihbarat faaliyeti olmamıştır.(bir-iki kuşkulu hadise oldu, bunlar için istihbarat çalışması filan yapılmadı, ilgili yönetim organları olayı açığa çıkarmak için bazı önlemler aldı; bu önlemler de genellikle tabanda denetim yapma şeklinde oluyordu.) Dolayısıyla sizin yönteminizi doğrulayacak bir örnek, bugüne kadarki parti tarihimizde görülmedi.

CGK. gerekçelerini teorize ettiği yazısında "Bilinmezmiki, KP'ler gizli istihbarat örgütlerini niçin kurarlar" diye gerinerek soruyor. İnsanın "vay anasına" diyesi geliyor. Bu soruyu soranın IQ düzeyinin normal olduğundan ciddi şekilde kuşkuluyuz. Bu konularda birazcık bilgisi olsa ya da azıcık kafası çalışsa soruyu sorarken hiç değilse bir tane de örnek gösterirdi. Ajitatif hamaset edebiyatı genellikle cehaleti perdelemek için yapılır; şeflikle yönetilen yapılarda bu yöntem dikiş tutturabilir ama TKP/M-L tabanına bu edebiyatı yediremezsiniz, çünkü bizim kültürümüze oldukça uzak ve yabancı.. Evet, KP'lerde gizli istihbarat örgütleri kurulduğunu biliyoruz, ama bizim bilgimiz biraz daha fazla; biz neden kurulduğunu da biliyoruz ama siz neden kurulduğunu bilmediğiniz halde ahkam kesiyorsunuz! Anlatalım:

Bildiğimiz kadarıyla komünist partilerindeki istihbaratlar karşı-devrimci savaşımın bir aracı olarak örgütlenirler. (Bu faaliyetlerin detayını her yoldaş az çok biliyordur.) Komünist partilerinde içteki ideolojik-siyasi gelişmelere, çelişkilere dolayısıyla hizipsel faaliyetlere ilişkin istihbarat örgütü kurulmaz. İçe yönelik istihbaratlar somut bir durumda karşı-devrimle savaşın bir uzantısı olarak ele alınır. Eğer bunun dışında başka bir amaçla içe yönelik istihbarat faaliyeti sürdürülüyorsa yönetim örgüte, taban yönetime güven duymuyor demektir. Bu çelişki, giderek yönetimi militarize eder ve süreç içinde partinin genlerini değiştirerek onu mahveder. Çünkü, bu tür güvensizliklerin yol açtığı içe yönelik istihbarat faaliyetleri polisiye örgütlerde, faşist teşkilatlarda, burjuva partilerinde vb. yapılarda görülür.

Mevcut bilgilerimiz dahilinde, içe yönelik istihbarat örgütlenmesi ve istihbarat çalışmalarına dünyada bir çok KP'nin pratiğinde rastlıyoruz. İçe yönelik bazı operasyonlar yapıldığını da biliyoruz. Ne varki bunlardan hiç birisi KP'ndeki bir "hizbi açığa çıkarmak" için yapılmamıştır; karşı-devrimle mücadelenin bir aracı ve devamı olarak görülmüş ve bu amaçla ele alınmıştır. Aklımıza gelen, bildiğimiz birkaç örneği anlatalım:

Bilindiği gibi Rusya'da RSDİP içinde MK. üyelerinden Malinovski'nin ajan olabileceği üzerine kuşkular oluşuyor. Lenin, önce buna inanmıyor hatta olmadığını iddia ediyor. Yapılan tartışmalar sonucunda özel bir istihbarat birimi kurularak takibe alınması kararlaştırılıyor. Sonuçta Malinovski'nin ajan olduğu anlaşılıyor ve Lenin de buna ikna oluyor. Bu ajanın cezalandırılması önerisine karşılık Lenin kullanılmasında ısrar ediyor ve yurtdışı kuryesi olarak görevlendiriliyor. Ajan olmasının kolaylıklarından Parti ve Lenin epeyce faydalanıyor. 1917 Ekim Devrimi'nin arifesinde Kerenski hükümeti bolşeviklerin

ayaklanma hazırlıklarına darbe vurmak amacıyla her yola başvuruyor. Bolşevikleri "emperyalistlerin ajanı" olmakla suçluyor ve bunun kanıtı olarak da, işçiler tarafından bolşevik önderler arasında olduğu bilinen Malinovski'nin ajan provakatör olduğunu gösteren belgeleri yayınlıyorlar. Amaç, bolşeviklere olan güveni sarsmaktır. Kitleler nezdinde deşifre olan Malinovski yurtdışına kaçar ve yine bilindiği gibi 1917 Ekim devriminden sonra Sovyetlere geri döner; yargılanır ve idam edilir. (Bir rivayete göre de Malinovski, devrim öncesinde ajanlıktan vazgeçer ve gerçekten devrim için çalışır. Buna güvenerek de Sovyetlere geri döndüğü söylenir.)

SBKP(B)'de içe yönelik istihbarat faaliyetleri yoğun olarak 1933-1937 yıllarında görülür. 1933'de MK. üyesi Kirov'un bir komplo sonucu öldürülmesi üzerine olayın soruşturulmasına istihbarat örgütü de dahil olur. Olayın istihbarat ve soruşturma sonuçları genişleyerek parti içinde MK'ne kadar uzanan karşıdevrimci bir komplo ortaya çıkarılır. Bu süreçte bazı MK. üyeleri de dahil olmak üzere pek çok parti üyesi takibe alınır, mekanları aranır vs. Nitekim komployu düzenleyenlerden birisinin de MKSB üyesi Kamanev olduğu anlaşılır (ve idam edilir). Komployu hazırlayanlardan bir bölümünün de (o sıralar Meksikada sürgünde bulunan) Troçki'ye bağlı oldukları anlaşılır. Stalin yoldaş, bu temizlik hareketine "gizli yürütülen yıkıcı bir faaliyet" tespitiyle başlamıştır. Yine Stalin yoldaş, bu hareketin sonunda parti içine sızmış olan ve partiyi içten ele geçirmeyi hedefleyen karşı devrimci, emperyalist ajanların ve örgütlenmesinin çökertilip temizlendiğinden söz eder. Siz de "HFG" olayını "Gizli yürütülen yıkıcı bir faaliyet ortaya çıkarılmıştır" tespitiyle duyurdunuz. Bu "yıkıcı faaliyet" partiyle ilişkisi olmayan yada ilişkisi kesilmiş olan birkaç yoldaşın, cezaevi duvarları içindeki gizli yazışması ve görüşmesiyle mi gerçekleşmiş? Onun için mi "temizlik"e başladınız? Gerçekten ne diyeceğimizi şaşırıyoruz ve partimiz

adına, bu tespitleri yapanlardan ve zeka düzeylerinden utanıyoruz.

Benzer bir durum da Çin'de yaşanmıştır. Lin Biao, bir komplo ile Mao Zedung'u öldürmeyi planlar. Ne varki amacına ulaşamadan komplo açığa çıkar, Lin Biao kaçar (kaçtığı uçak Moğalistan üzerinde düştüğünden kazada ölür). Bu komployа karışanları, planlayanları, yardım edenleri vs. tespit etmek için soruşturma, istihbarat, çeşitli mekanlarda arama vs. gibi yöntemler uygulanır.

Bir örnek de Yugoslavya'dan hatırlıyoruz: Yugoslavya Komünist Partisinin içine bazı ajanların sızdığı öğrenilir. Bunun gerçek olup olmadığını anlamak ve varsa kimler olduğunu tespit etmek için MK'si bir istihbarat birimi oluşturur. Parti içinde şüpeli görülen üyeler takibe alınır, şüpelenilen yerler aranır vs. Sonuçta parti içine sızan ajanlar tespit edilerek kurşuna dizilirler.

Bu örneklerden de açıkça anlaşılacağı gibi KP'lerde içe yönelik istihbarat çalışmaları parti içine sızmış ajan, muhbir ve provakatörleri tespit ederek etkisiz hale getirmek amacıyla karşı-devrimle mücadelenin bir parçası ve devamı olarak yapılmaktadır. Bir hizipçi faaliyeti açığa çıkarmak için, parti içinde istihbarat teşkilatı kurulduğuna, dolayısıyla polisiye yöntemler uygulandığına, KP. Tarihlerinde rastlanmamaktadır. (En azından biz hiç bir örneğe rastlamadık.) Karşı-devrimle savaşın bir devamı olan içe yönelik bir istihbarat çalışmasının dışında bu istihbarat ne yapacak? Parti üyelerini "denetim" altında tutmak için takip mi edecek? Böyle olacaksa, ajanların üyelerden daha güvenli olacağına kim karar verecek; ajanların peşine de başka ajanlar mı takacaksınız? Bu işin nasıl olacağını anlayabilmiş değiliz. Yoksa yapacak işiniz yok da kendinize meşgale mi arıyorsunuz? "KP.ler gizli istihbarat örgütlerini niçin kurarlar bilin-

mezmiki" deyip geçmek yetmez, bunu açıklamak gerekir; biz, niçin kurduklarını açıkladık. Yoldaşlar, kafanız o kadar düz ve mekanik çalışıyorki, yürüttüğünüz kendi mantığınızın yanlış da olabileceği konusunda zerre kadar kuşku duymuyorsunuz ve kendi pratiğinizle dar mantığınızı tecrübenin ve zaman zaman da teorinin yerine koyuyorsunuz. Doğru dürüst bir devrimci tarih bilgisine sahip değilsiniz; buna rağmen büyük ve iddialı laflar ederek, hiç bilginizin olmadığı konularda bile ahkam kesmekten geri durmuyorsunuz.

Karşı devrimle mücadelenin aracı ve devamı dışında KP'lerin içe yönelik istihbarat örgütü kurmadıkları, kurmayacakları sanırız anlaşılmıştır; sizin teorinizin tersine buna ihtiyaç duymazlar. Çünkü KP'lerin çalışmalarını, örgütsel işleyişini; üyelerin, parti hücrelerinin, konferans ve kongreler dahil bütün yönetim organlarının görev, yetki ve sorumluluklarını; cezai yaptırımları vs. düzenleyen bir tüzüğü vardır, herkes bu tüzüğe uygun davranmak zorundadır. Tekrar belirtelim siz bu tüzüğü dele dele kalbura çevirdiniz ve gerçekten yargılanmalısınız, hesap vermelisiniz. Bugün bu hesabı soracak basiret ve sorumluluk sahibi bir yönetim olmayabilir ama tarihin yargısından kurtulamıyacaksınız, bunu unutmayın. Konumuza dönelim. KP'lerde eğitim ve denetim süreklidir; ideolojik-siyasi mücadeleler açık ve tüm partinin bilgisi dahilinde yürütülür. En önemlisi siyasi çalışma, bütün çalışmaların can damarı olduğu için ve kendini yeniden üretmenin temel koşulu olduğu için devamlı olmak zorundadır. Siyasi çalışmayı, bütün çalışmaların temeli olarak görmeyen ve sürekli kılmayan bir anlayış partide her türlü melanetin boy vermesine zemin hazırlar ve sonuçta da sizin gibi, partiyi, "hizipçi faaliyeti" tespit etmek için "içe yönelik istihbarat örgütü kurma"ya kadar vardıran idari ve örgütsel tedbirlerle yönetmeye götürür. Sonuç olarak CGK'nın çözüm-

süzlüğünün temel kaynağı, siyasi çalışmanın önemini bir türlü kavrayamamasıdır.

CGK, ''bu faaliyeti açığa çıkarmanın tek yolu vardı'' diyerek çok açık bir şekilde partimizin tecrübelerine, parti kararlarına ve parti tüzüğüne sırtını dönüyor. Bize göre daha da ileri gidiyor; mücadelesiyle, geçmişiyle, doğrusuyla-yanlışıyla partiyi sahiplenen ve savunanlara meydan okuyorlar! Bu gücü ve cesareti nereden aldıklarını şimdilik bilmiyoruz, zaman gösterir belki. Bu durum aynı zamanda; başka ''yol'' bilmeyen yazar ve CGK'nın partinin bir birimini yönetme konusunda ne kadar zavallı olduklarını göstermiştir. İnanıyoruzki bu kafayla, bu bilgi ve tecrübe fukaralığıyla ve dogmatik kavrayışla CGK, polisiye operasyonlar dışında hiç bir zaman bir hizipçi faaliyeti açığa çıkaracak yeteneğe sahip olamayacaktır.

CGK. ve yazarın kafa karışıklığı bitmiyor, komik çelişkileri devam ediyor. Bir yandan ''başka yolu yoktu'' diyor ama öte yandan da ''partimiz tarihi hiziplere karşı mücadele tarihidir'' diyerek tarihimizle böbürleniyor. Biz samimi olduklarına inanmıyoruz, mugalata yapıyorlar. Anlayarak söylemiyorlar, bu sözü bir yerlerden duyup ezberlemiş de olabilirler; eğer gerçekten anlamını bilmiş olsalardı, yukarda anlattık partimiz hiziplerle mücadele ederken, bu mücadelenin aracı olarak hiç bir zaman istihbarat birimi kurmamış; not, yazı vs. ele geçirmek amacıyla mekanlara baskın düzenlememiştir. Cehalet batağının içinde kıvranıp duran yazar ve CGK'ya şimdi biz soruyoruz; bütün yoldaşlar da araştırıp düşünsün, bugüne kadar partimizde baş gösteren hizipler nasıl açığa çıkarılmıştır; hem de hiç birisinde polisiye operasyonlar yapılmadan?

Partimizin hizipleri açığa çıkarmaktan anladığı, onun boy verdiği koşulları ortadan kaldırmaktır. Bu da, tabanıyla birlik-

te partiyi eğiterek, seviyesini yükselterek, yöneticilerle taban arasında sürekli ve canlı bir alış-veriş içinde bulunarak, altın üstü üstün altı denetimini sürekli kılarak, ideolojik-siyasi mücadelede açıklık ilkesini uygulayarak ve eleştiri-özeleştiri mekanizmasını çalıştırarak ve böylelikle yönetimle taban arasında oluşacak sağlam bir güvenle sağlanır. Bütün bunlar doğru bir şekilde uygulandığı sürece, hizipler yine çıkabilir ancak ister gizli, ister açık olsun hiç bir hizip parti içinde dikiş tutturamaz ve gizli faaliyetler de kısa sürede kendini açığa vurur. Kısaca, hizipleri açığa çıkarmanın yöntemi budur. Demekki hizipleri açığa çıkarmanın "başka" yolları da varmış! İşin özü; KP'lerde iki çizgi mücadelesi olduğu sürece hiziplerin oluşması da ihtimal dahilindedir; bu anlamda sınıflar var olduğu sürece ikinci çizginin koşulları da hiziplerin çıkmasının koşulları da var demektir. Parti çalışmalarında önemli olan onun uç vermesine olanak sağlayan koşulları yaratmamaktır. Dolayısıyla hizip faaliyetlerini açığa çıkarmada uygulanmayacak olan tek yöntem, polisiye yöntemlerdir. Polisiye yöntemler hizipleri önlemez tam tersine hizipleri teşvik edici ve "haklı" gösteren bir rol oynar. İşte bildiğiniz biricik yöntemin, bizim açımızdan analizi budur. Kaldıki ortada gerçekten "hizipçi" bir "girişim" bile yok, buna aşağıda ayrıntılı olarak değineceğiz.

"Buna karşı çıkmak" (yani "hizip"i açığa çıkarmak için mekanlara düzenlenen baskınlara karşı çıkmak) "resmen partiyi yıkma girişimlerine göz yummak" , "kişisel ve hizip çıkarlarını parti çıkarlarına üstün görmek" , "bolşevik parti anlayışını onun kendisini korumasını reddetmek, ilkelerini ayaklar altına almak" , "kişi ve grup özgürlüğünü ve parti yıkıcılığını parti içinde meşru görmek anlamına gelir" diyorsunuz. Bir polisiye yönteme karşı çıkmak nelere yol açıyormuş! Ne dediğinizin farkında mısınız yoldaşlar? Bilemiyoruz ama bu söylediklerinizle çok fena ve açık bir şekilde yine tabanı tehdit ediyorsunuz. Yani

sizin mekanlara yaptığınız baskınlara karşı çıkan, eleştiren ya da başka bir yöntem öneren olursa başına neler geleceğini hatırlatıyorsunuz! Bu tehditler, aslında korkaklığınızın açık ifadesinden başka bir şey değildir yoldaşlar. Bilinen bir platformu ve hiç bir organizasyonu olmayan bir kaç yoldaşın kendi aralarındaki yazışması meğer nelere kadirmiş! Boşuna heveslenmeyin beni korkutamazsınız(RA). Ben bu partinin 1974'de başlayan toparlanmasından bu yana devamlı ve çok yönlü üretenlerden, partinin yeniden örgütlenmesine ve mücadelesine en alttan başlayarak en üst düzeylerde katkı yapanlardan birisiyim. Çok emeğim var. Siz ise tüketicisiniz, üstelik bizim emeğimizi tüketiyorsunuz, partiyi tüketiyorsunuz ve adım adım farkında olmadan ihanete sürükleniyorsunuz. Sözünü ettiğimiz korku ve panik sadece yazara ve CGK'ya aittir. Bu olay gerçekten bir hizip olsaydı dahi sizin yönteminizi yine de reddederdik. Partimizin gelenekleri ve deneyimleri bir "hizip" karşısında sizde görülen şekliyle korku ve paniğe yer vermeyecek kadar zengin ve sağlamdır; tabi bu zenginlikten yararlanmasını bilenler, bundan öğrenenler için böyledir. Öte yandan partimizin geleneklerinde tabanın tehdit edildiğine hiç bir dönem rastlanmamıştır. Hiç bir yöntem(ve parti organı), değil bir kaç yoldaşın kendi aralarında yazışmasından, güçlü hizipler karşısında bile CGK. gibi bir korkaklık göstermemiştir. Buradan hareketle, partimiz kararları ve gelenekleri doğrultusunda bütün yoldaşlara sesleniyoruz: CGK'nın polisiye yöntemlerine karşı çıkın, onu eleştirin ve parti tabanına karşı özeleştiri yapmaya davet edin. Esas bunu yapmamak terör ve tehdide boyun eğmek demektir. Partiyi yozlaştırma girişimlerine göz yummak demektir. Partimizde polisiye yöntem geleneğinin yeşermesine izin vermeyin; aksi durumda yani bu tür yöntemlerin tekrarlanması ve yaygınlaşması durumunda sonuç korkunç olacaktır. Eğer şimdi ve hemen buna

karşı çıkılmazsa bu yöntemin dramatik sonuçlarından partimizle birlikte hepimiz zarar göreceğiz, bu sorumsuzluğa ortak olmayın. Bu çağrımızı bir kaç "hizipçinin" "yatırım"ları olarak görmeyin, sakın böyle algılamayın. CGK. bizi sonu belirsiz bir serüvene zorluyor, buna karşı direnmeye devam edeceğiz. Bütün bu çığlıklarımıza rağmen sonucun ne olacağını biliyoruz; CGK açısından bizden kurtulmanın "tek" yolu kaldı; bizi partiden atacaklar. MK'si de, bugüne kadar hiçbir müdahalede bulunmadığına göre partiden atılmamızı büyük bir ihtimalle onaylayacak. Sorun tek tek yoldaşların ne olduğu filan değil, partinin kararları ve olumlu gelenekleridir, bunların korunması ve kurumlaşması sorunudur; dolayısıyla partinin geleceğinin ne olacağı sorunudur; bu noktada her partili, hatta her örgütlü sempatizan dahi sorumluluk duymalıdır.

Mekanlara baskın düzenleyen, arama yapan yoldaşlar; CGK. sizi çok sakat bir yöntemin aleti haline getiriyor. İçinde bulunduğumuz cezaevi koşulları ve "HFG" olayının niteliği açısından size verilen istihbarat ve baskın görevinin parti menfaatleriyle hiç bir ilişkisi yoktur. Partimizde, böyle bir olayın ilk örneğini teşkil ettiniz, bu faaliyetlerinizden dolayı özeleştiri yapmalısınız ve bu işlerin teorisyenlerini özeleştiri yapmaya davet etmelisiniz. Ve bütün yoldaşlar! ajan, muhbir vb. gibi karşı-devrimci bir tehlike-kuşku sözkonusu olmadığı sürece parti içine yönelik bu tür operasyonlarda yer almayın. Çalışma ilkelerinde sözü geçen 73-74-75. maddeler yukarıda da açıkladığımız gibi parti içine sızmış muhbir ve ajanlar için geçerlidir, "hizipçi" faaliyetleri açığa çıkarmak için değildir. Bu olay CGK'nın bilgisizliği, korkaklığı ve acizliğinden kaynaklanmıştır, bu türden düzeysizliklerin aleti olmaktan kaçının. Partili ve parti taraftarı olmanın onurunu korumak partinin onurunu korumak olduğunu hiçbir zaman unutmayın.

3- GRUP, HİZİP, HİZİPÇİLİK üzerine:

Yazarın ve CGK'nın bu kavramları gerçek anlamlarıyla bilmediğini düşünüyoruz. Başka bir şey daha düşünüyoruz: RA. birinci savunmasında ''İki çizgi mücadelesi üzerine'' adlı yazıyı okumadıklarını düşünerek okumalarını tavsiye etmişti. Sanırız okumuşlar; ne varki bu seferde gerçekten öğrenmek için değil, kendilerini haklı çıkaracak bir şeyler aramışlar. Yazar, sözümona ''hizip'' konusundaki marjinal teorisini doğrulamak amacıyla bazı alıntılar yapmış ama işin özünü bir türlü kavrayamadığı için yaptığı alıntılar kendini gülünç duruma düşürmekten başka bir işe yaramamış. Yazar ve CGK'nın gözü o kadar kararmışki Troçkizmi bile siyasi platform olmaktan çıkarmış! buna aşağıda değineceğiz.

Öncelikle 'grup', 'hizip' kavramlarına açıklık getirmek gerekiyor. Çünkü yazarın kafası bu kavramlar konusunda açık değil. Gerçi ''İki Çizgi'' yazısından bazı doğru alıntılar aktarılmış ama, bu sefer de işin özü kavranamadığı için yine her şey birbirine karıştırılmış; şunları söylüyorlar:

> ''Gruplaşma gizli değil açıktır. Aynı çizgiyi savunanlar kendi çizgileri doğrultusunda ortak hareket eder, kendi disiplinlerini uygular. Grup olgusunu somut olarak örneklendirecek olursak RSDİP içinde ortaya çıkan bolşevik ve menşevikleri gösterebiliriz.''
>
> ''Hizip örgütsel bir kavramdır...kendi grup disiplinini yaratmış ve o doğrultuda hareket etmesidir.''
>
> ''Grup ile hizip arasında özde bir fark yoktur. Birincisinin açık, ikincisinin gizli olması yalnızca zahiri bir farka yolaçar.'' (3)
>
> ''Açık grubun gizli hizibe karşı yegane 'üstünlüğü' par-

tinin açıkca mücadelesine imkan tanımasıdır. İkisi arasındaki ortak yön ise siyasi platform çerçevesinde bir grup disiplini oluşturan faaliyetlerdir."

"Ayrı çizgiler açık platform etrafında açık yada gizli bir grup disiplini oluşturmamışsa veya bu yönde bir faaliyet yoksa buna hizip denmemekte..."

Doğrudur, grup ile hizip arasında özde bir farklılık yoktur; bu farklılığın "zahiri" (görünen, görünürdeki) olması ne anlama geliyor, bunu açıklamak gerekiyor; bu iki kavramın sözlük anlamları şöyle:

Grup: (literatüre en yakın anlamı) görüşleri, çıkarları bir olan kimseler bütünü. Geniş anlamıyla; aynı yerde bulunan kimse ve nesneler bütünü, küme, öbek.

Hizip: Bir topluluk, bir örgüt içinde inanç ve düşünce bakımından ayrılık gösteren, yan tutmaya yönelik küçük topluluk, klik.

Bu iki kavramın siyasi literatürde özde aynı anlama gelmesi, grup sözcüğünün geniş anlamda hizbi de içermesinden ileri geliyor. Yani her ikisinin de bir örgüt içerisinde ortak düşünce ve çıkarları olan insanların oluşturduğu topluluktur. Diğer yandan grup, geniş anlamıyla salt örgütsel bir kavram da değildir, her nesne için kullanılabilinen bir sözcüktür. Fakat hizip esas olarak toplumsal örgütlenmeler (siyasi parti, dernek, sendika vb.) için kullanılan bir kavramdır. Örneğin, "diller grubu", "savunma grubu" , tekel grubu" gibi kavramlar hayatın her alanında kullanılabilinirken, hizip kavramı hiç bir zaman "diller hizibi" , "tekel hizibi" vb. şekilde kullanılmaz. Grup sözcüğü, toplumsal örgütlenmelerin örgütsel yapıları açısından da kullanıldığında hiziple arasında özde bir farklılık kalmaz. Kısacası, özde aynı ol-

masının esas nedeni her ikisinin de bir platforma (politik sisteme) sahip olmasıdır.

Farklılığın görünürde (zahiri) olması ve birinin açık diğerinin gizli olması, esas olarak literatürde kullanılmasının tarihi dönemleri açısından farklı olmasıdır. Bolşevik partisinin, Leninist parti ilkeleri temelinde örgütlenmeye başlamasıyla birlikte (1912 Prag Konferansı) parti içinde grupların kendi siyasi propagandalarını yapması, ayrı merkez ve ayrı yayın organlarının bulunması yasaklandı. Daha önce açık olan ve RSDİP içinde varlıkları yadırganmayan gruplar, Leninist parti ilkeleri temelinde faaliyet gösteren partiler içinde grup yapılarını örgütsel bakımdan gizlemeye başladılar; dolayısıyla Leninist partiler bu tür faaliyetleri hep hizip olarak adlandırdı. Ne varki gizlilik, hizibin belirleyici özelliği değildir; onun, genellikle gizli örgütlenmesi Leninist partilerde yasak olmasından ileri gelmektedir. Hizip açık olarak da ortaya çıkmaktadır ve partimizde de bunun örnekleri yaşanmıştır.(örneğin KK. hizbi) Geleneksel uygulanmasıyla özellikle tartışma dönemlerinde grup ile hizip arasında bir ayırım yapılmalıdır ve yapılmaktadır da. Pratik uygulanması, dolayısıyla da sonuçları bakımından "zahiri" farklılık, dönemler açısından önem kazanmaktadır. Örneğin tartışma dönemlerinde platform tartışmaları da yapılmaktadır. Belli bir platformu savunanlar grup diye adlandırılırlar. Ne zamanki tartışma dönemi bitip ortak irade (çoğunluk iradesi) belirlendikten sonra bu gruplar ortak iradeye tabi olmak zorundadırlar. Ortak iradenin belirlenmesine rağmen bir grup hala kendi platformunun (politik sisteminin) siyasi propagandasını yapıyorsa (bu, grup disiplini demektir) buna hizip denmektedir. Bu davranışlarında ısrar edenler hakkında örgütsel tedbirlere başvurulur. Tartışma dönemlerinde siyasi propaganda serbestliği vardır dedik ve böyle dönemlerde siyasi propaganda yapanlar hakkında ör-

gütsel tedbirler alınmaz; tartışma dönemlerindeki siyasi propaganda serbestliğinin mantığı, tartışılan konuların merkezi irade olmaktan çıkmış olmasıdır. (4) Tartışmalar bittikten sonra partinin ortak iradesi belirlendiğinden, bütün üyelerin görevi belirlenen görüşler doğrultusunda parti görevlerini yerine getirmektir. Ortak (çoğunluk) irade belirlendikten sonra herhangi bir grup hala kendi platformunun siyasi propagandasını yapıyor ve ona uygun örgütleniyorsa artık bu grup ortak iradenin bilinçli disiplinine uymuyor, grubu dağıtmıyor ve kendi grup disiplinini uyguluyor demektir. İşte partinin eylem birliğini bozup parçalayan bu tutumdur ve bunun adı, ister açık ister gizli olsun hiziptir. Partinin irade ve eylem birliğini dinamitleyen bu tür davranışlarda ısrar edenler partiden atılırlar. Görüleceği gibi örgütsel tedbirler, farklı bir çizgiyi savunanlar için değil, bu çizginin/platformun siyasi disiplini doğrultusunda hareket edenler hakkında alınıyor.

Bu söylediklerimizden, hiç bir şekilde hizipçiliğe yönelmemiş fakat ayrı bir çizgiye inanan grup mensupları hakkında örgütsel önlemler alınmayacağı sonucu çıkarılmamalıdır. Partinin önemli dönemeçlerinde farklı çizgi mensupları hakkında da örgütsel önlemler alınabilir. Bu önlemler, muhalefet grubu mensuplarını kilit görevlere getirmeme şeklinde olabileceği gibi yeniden eğitmek amacıyla zayıf unsurlar da partiden çıkarılabilir. Böyle bir durum genellikle arındırma kampanyalarında uygulanır. Ayrıca, her önemli dönemeçte ve yeni atılımlarda arındırma kampanyaları yapılır, yapılmalıdır. (CGK, yazısında birazda böbürlenerek "biz bugüne kadar bir arındırma yapmadık" diyor. Arındırmalar, yönetimlerin canı istediği zaman yapılacak uygulamalar değildir; böyle bir kampanyanın çok önemli sebepleri olmalıdır ve bu sebepler, başlı başına tarihi dönemlerin/dönemeçlerin özelliğini oluşturur. CGK. cezaevinde hangi

atılımı yaptıki ''arındırma'' yapsın! Ayrıca, sizin gibi düşünmeyenleri, sizin politikalarınızı eleştirenleri, siyasi çalışma yapalım diyenleri, cezaevi pratiğini değerlendirelim vs. vs. diyenleri kaale almayarak, ilişki kurmayarak, bezdirerek ve yıllarca aynı şeyleri yaparak pasifleştirmeye çalıştınız. Olmayınca, tehditler savurarak ve uyduruk ''hizip'' tespitleri yaparak bir şekilde partiden uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz; adını koymadan kendinize benzemeyenleri partiden ''arındırıyor''sunuz, daha ne yapacaksınız? Eğer gerçekten partiye yararlı bir arındırma yapmak istiyorsanız, partinin yakasından düşün! Eğer bunu kabul ederseniz cezaevinde çok büyük bir atılım yapmış olursunuz.

''İki Çizgi'' yazısında da değinildiği gibi SBKP(B) içinde biri Lenin, diğeri Stalin döneminde olmak üzere iki büyük arındırma yapılmıştır. Birinci büyük arındırma 1921-1923 yıllarında, yani NEP(Yeni Ekonomik Politika) görevinin gündeme geldiğinde; ikinci büyük arındırma ise 1933'de sosyalist inşa görevi gündeme geldiğinde yapılmıştır.(Bu kampanya 1934'de ortaya çıkarılan karşı-devrimci komplo üzerine 1937'ye kadar uzatılmıştır.) Her iki dönem de, Sovyetlerde önemli ''yol ayırımları'' ve ''partinin taktik ilkelerinde değişikliğin gündeme geldiği dönemeçler''dir. Böyle dönemlerin görevleri, gerçekten her bakımdan sağlamlık ister. Böyle dönemlerin yükünü kaldıramayacak olanlar ya pasif görevlere getirilir ya da partiden çıkarılırlar. Çünkü bu tür unsurlar genellikle muhalefet gruplarında yer aldığından, arındırmalar doğal olarak en çok muhalefet guruplarını zayıflatır. Hatta Lenin, böylesi dönemlerde dönemin yükünü kaldıramayacak ''kusursuz komünistleri'' de partiden çıkarmayı öğütlemiştir.

Partimiz tarihinde ise bugüne kadar bir kez büyük arındırma yapılmıştır. Bilindiği gibi iki yıla yakın bir süre parti, merkezi

yapıdan yoksun bölgesel özerklik temelinde örgütlenmiş ve mücadele yürütmüştür. Ardından yapılan konferansla parti birleştirilmiş ve merkezileşmiştir. MK. iş başına geldiğinde partiyi tümüyle ve yeterince tanımıyordu. Kısaca, partimizde yeni bir dönem başlamış ve MK'ni de zorlu görevler bekliyordu. Öncelikli görevlerinden birisi de sınıf mücadelesini yürütecek, gerilla savaşı hazırlık dönemini tamamlayarak bunlara önderlik edecek merkezi bir örgütlenme yaratabilmekti. Bu alanda atılan ilk adımlar başarısızlıkla sonuçlandı; kadrolar dökülüyor, peş peşe hizipler çıkıyor, hatta sahte bölge raporları çıkıyordu. Bunun üzerine (3. veya 4.) MK. toplantısında, parti içinde bir arındırma kampanyası başlatma kararı aldı. Aslında gecikmiş bir karardı.MK'si, karar gereği bütün üyelerin üyeliklerini askıya alarak yeniden değerlendirdi. Bu sürecin sonunda konferansda temsil edilen üye sayısı yaklaşık yarıya düştü. Yeni örgütlenmede, dönemin zorluklarını göğüsleyebilecek olanlar kilit noktalara (yönetim organlarına vs.) getirildi.(Bu örgütlenme yapılırken bazı bölgelerimizde yeterli olmalarına rağmen muhalefet mensuplarına kilit noktalarda sorumluluk verilmedi. Bu gelişmeleri ve uygulamaların bir bölümünü CGK'nın başındaki yoldaşın iyi bilmesi gerekir.) Ancak bundan sonra örgütlenmede bir atılım sağlanabildi. Böyle bir dönemde muhalefet mensuplarına önemli noktalarda görev verilmemesi doğruydu ve bu durum örgütsel bir tedbirdi. O günün koşullarında muhalefet mensupları için bu kadar tedbir yeterliydi; başka ve çok daha önemli bir dönemeçte muhalefet grubunun bazı üyeleri partiden de çıkarılabilinir. Bu türden uygulamalar Leninist partinin ilkeleriyle çelişmez. İşte grup disiplini uygulanmasa bile bazı dönemlerde muhalefet grubuna mensup bazı üyeler partiden çıkarılırken, hizip haline dönüşmüş bir grubun partiden atılmasının dönemlerle ilişkisi yoktur. Hizipçilikten vazgeçmiyorlarsa ilke ola-

rak derhal partiden atılırlar. (Çok hassas dönemlerde ve yine bir istisna olarak taktik açıdan bazı dönemler hiziplerin varlığına göz yumulabilir. Örneğin 1917-1918 yıllarında SBKP'de hiziplerin varlığına göz yumulmuştur. Yine, Stalin, Troçki'ye karşı mücadelede onu, mahkum ve teşhir etmenin taktik bir aracı olarak zaman zaman hizipçiliğine göz yummuştur.) Kısacası, Leninist partilerde yerleşmiş geleneklere göre, hiziple grup arasındaki "zahiri" farklılık, disiplin anlayışının pratik sonuçları bakımından önemli bir ayırım yapmamızı gerektirecek kadar anlamlı olabiliyor.

Görüleceği gibi yazar, grupla hizip arasındaki "zahiri" farklılığı bile kavrayamıyor; her şeyi birbirine karıştırıyor. Ve sonuçta dar mantığı, yetersiz bilgisi nedeniyle birinin "gizli" diğerinin "açık" olduğu hükmünü kuruyor. Yani temel ayırımı bu noktada görüyor; daha doğru deyimle, Leninist parti, Leninist olmayan parti ve dönem farklılığı vs. gibi durumlar onu ilgilendirmiyor, tek ayırımı böyle yapıyor. Diğer yandan kafası öylesine karışıkki işin içinden bir türlü çıkamıyor ve ayırımı göstermek için şöyle söyleniyor: "Grup...kendi disiplinlerini uygular." "Hizip...kendi grup disiplinini yaratmış..." bu tanımlar hem öz, hem de ifade bakımından aynıdır; dolayısıyla bu tanımlamalardan ne "zahiri" ve nede başka bir farklılığı bulabilmek mümkün değildir. Yazardaki kafa karışıklığının, bu konulardaki bilgisizliğinin yanı sıra "İki Çizgi" yazısındaki kavram ve yaklaşımları da mekanik bir şekilde kavrayıp, bu kavrayışının da pratik tecrübelerle çeliştiğine bir anlam verememesinden kaynaklandığını düşünüyoruz.

Kısacası, hizibin örgütsel bir kavram olması, onun kendi disiplini doğrultusunda örgüt içinde örgüt yaratma faaliyetidir. Grup ise, örgütsel bir disiplin yaratmanın temeli olan ayrı bir platforma sahip olmasına karşın bunu pratiğe geçirecek ayrı bir

örgüt yaratmaya yönelmemesidir. Grup ile hizibin özde aynılığı ise, her ikisinin de parti çizgisinden farklı bir platforma(program da denebilir) sahip olmalarıdır. Dolayısıyla her grup, aynı zamanda potansiyel bir hiziptir ama hizbin kendisi değildir. Bu nedenle Leninist partilerde hizipçiliğin ön koşulu farklı bir platformdur deniliyor. Partimizde yaşanan tecrübelerden de anlaşılacağı gibi biz de olayı böyle kavrıyoruz.

Partimiz tarihine bir göz attığımızda, yaşadığımız ilk büyük hizip 1976 yılında KK. düzeyinde çıktı. Büyük bir bölünmeyle sonuçlanan bu olay bizim açımızdan oldukça öğretici bir deneydir.

1975 yılı ortalarından itibaren parti programını teşkil eden temel görüşler üzerine tartışmalar başladı. Fakat bu tartışmalar ilan edilmiş bir 'tartışma dönemi'nin gereği olarak değil, yönetici kadroların kendi görüşlerini tabana empoze etme biçiminde oluyordu. 1976 başlarında farklı görüşleri içeren bazı yazılar da dağıtılmaya başlandı. Parti içinde bir grup kadro böyle bir dayatma ve tartışmaya karşı çıktı. Önümüzdeki görevin 1971 programı temelinde bir konferans toplayarak 12 Mart yenilgisinin nedenlerini ortaya çıkarmak (Ö/E. çalışması), işleyişi düzenleyen bir tüzük hazırlamak ve partinin iradesini temsil edecek bir yönetim(MK.) oluşturarak partiyi kongreye hazırlamak olduğu belirtildi. KK. ise bir "program tartışması" yapılmadan konferansa gidilemeyeceğinde direniyordu. Bu konularda kitlenen tartışmalar partiyi bölünmenin eşiğine getirdi. Bölünmenin sonuçları muhalefet eden genç kadroları kara kara düşündürüyordu. Biraz da bu kendine güvensizliğin etkisiyle bazı muhalif kadrolar program tartışmasını kabul ettiklerini ancak bu tartışmanın ortak bir komite tarafından yönetilecek yayın organı aracılığıyla içte yürütülmesini, dışa karşı ise 71' programının iradesine bağlı kalınarak propaganda yapılmasını öner-

diler. Aslında önerilen şartlarla kabul ediş büyük bir tutarsızlıktı. Yukarda değindiğimiz gibi tartışmaya açılan bir program ortak irade olmaktan çıkmış demektir. O günün koşullarında genç, deneyimsiz ve siyasi bakımdan yetersiz olan muhalefet bu tutarsızlığı görebilecek durumda değildi. İdeolojik bakımdan kadrolar, kendilerini şekillendiren 71' programına duygusal bir sahiplenme içindeydi. Öte yandan KK. TKP/M-L'i bir parti olarak bile görmüyordu, bu görüş zaten kabul edilemezdi. Parti değil "hareket" olduğu konusunda ısrarlı olan KK. bu görüşünün propagandasını dışa karşı da yapmaya başlamıştı bile. Böylesi koşullarda yayın organı çıkarılmasını kabul ettiler, ancak yayının denetimi kendilerinde olacaktı. Üstelik KK. 71' programının dışa karşı savunulmasını kabul etmediği gibi, yeni görüşlerin de dışa karşı savunulmasını dayattı; bu doğrultuda yayın faaliyetine de başladılar. Bu durum çok açık bir biçimde kendi siyasi programlarının disiplini gereği hareket etmekti. Hatta daha da ileri gidilerek yeni görüşleri savunmayanları partiden atmakla tehdit ettiler. Kısacası, nereden baksan darbecilikti...nereden baksan hizipçilikti...Bir kısım kadronun ortak yayınladığı bir deklarasyonla KK'ni hizipçilikten vazgeçerek parti disiplini gereği hareket etmeye çağırmış ise de KK. kendi bildiğini okumaya devam etti. Bunun üzerine önce İst.daki kadrolar parti programına bağlılıklarını ilan ederek KK. hizbinin disiplinini reddettiler. Partinin diğer bölgelerinde de hizip disiplinini reddeden kadrolar çıktı. Böylece partide; hizip merkezi önderliğin kendisi olarak ortaya çıktığından ve KK. üyelerinin (içerdekiler hariç) tamamı hizip içinde yer aldığından merkezi bir koordinasyondan (dolayısıyla denetimden) uzak, sancılı bir bölgesel dönem serüveni başladı. Ve yine bilindiği gibi parti iki yıla yakın bir süre bölgesel özerklik temelinde örgütlenmek ve mücadele yürütmek zorunda kaldı.

YHF. hizbi ise, merkezileşme çalışmalarının son aşamasına varıldığında ortaya çıktı. YHF. ile bölge yönetiminin, bazı yönetim sorunlarına ilişkin çelişkileri 2.bölge yönetimi dönemine kadar uzanır, bu dönemdeki çelişkileri geçiyoruz. YHF'nin bölge yönetimine yönelik çalışma tarzı vb. konulardaki eleştirileri giderek bazı ideolojik zaaflar tespitiyle devam eder. Ve bu eleştiriler kendi alanında yaygın olarak propaganda edilmeye başlandı. Bu tür eleştirilerine ve bu eleştirileri gelişigüzel yaymasına pek bir şey söylenmedi. Bölge yönetimi tecrübesizliğine rağmen, konf. hazırlığı içinde kısmi bir tartışma dönemi yaşandığı dikkate alınarak hoşgörülü davranma yolunu seçti. Ne varki YHF, yönetime ilişkin eleştirilerle yetinmedi, bu seferde farklı görüşleri temelinde siyasi propagandaya başladı. Şu anda hatırlayabildiğimiz kadarıyla iki temel konuda farklı düşünüyordu: Birisi Kürdistan'ın "sömürge" olduğu, diğeri baş çelişki-baş düşman konuları idi. Aynı zamanda YHF. önemli ölçüde de YD'nin etkisi altındaydı. Hatta YD'nin disiplinini tanıma eğilimini açıkca dile getirerek partiyi YD'nin yönetmesini bile önermişti. YHF. yaptığı propagandanın disiplinsizlik olduğu konusunda bir kaç kez uyarıldı. Bundan sonraki gelişmeyi yukarda anlattık, YHF. bağımsızlığını ilan etti ve ayrı örgütlenmeye başladı ve böylelikle de YHF'nin insiyatifindeki tabanın büyük bir bölümü partiden koptu. BK, YHF önderlerinin partiden atılması talebiyle birlikte gelişmeleri anlatan bir raporu merkezi konferansa iletti. Yapılan değerlendirmeler sonucu merkezi konf. YHF. öncülerini hizipçilik yaptıkları ve bu faaliyetlerinden vazgeçmedikleri gerekçesiyle partiden çıkarıldılar. Bu kararı "bizi de temsil ediyorlar" dediği YD. delegasyonu da onayladı.

Bu iki örnekde hizipçiliğin açık yapıldığını görüyoruz. Yani sizin iddia ettiğiniz gibi "gizlilik" hizibin tayin edici özelliği değil. Hiç şüpesiz hizip mensupları önceden gizli ilişkilerde bu-

lunmuş olabilirler, ancak işin bu yanı çok da önemli değildir; önemli olan siyasi çalışma, ideolojik mücadele ve sistemli denetim yoluyla onu açığa çıkarabilmektir.

Hizibin asıl belirleyici özelliği açık ya da gizli görüşmeleri filan da değildir, ortak iradeyi temsil eden disiplinin dışında kendi iradesinin (parça-grup iradesinin) disiplini gereği hareket etmesidir. Ayrı disiplin ayrı örgüt demektir; işte hizibin mantığı ve asıl tehlikesi de budur. Ayrı disiplin, dolayısıyla ayrı örgüt partinin eylem birliğini yok eder, onu mücadeleden alıkoyar; kısacası partiyi parti olmaktan çıkarır.

Hizip ile grup arasındaki "yegane" farklılığı birinin "gizli" diğerinin "açık" olması olarak görürsek, ama sadece böyle görürsek, yukarda anlattığımız KK ve YHF hiziplerini hizip olarak görmememiz gerekir. Dolayısıyla ve anlattığımız teorik nedenlerden dolayı ve örnek gösterdiğimiz yaşanmışlıklardan dolayı hizbin "gizli" olmasını onun belirleyici özelliği olarak görmek, bilgisizliğin ve dar mantığın ürünüdür.

Yazar, bu marjinal teorisini "güçlendirmek" ve bilgisizliğini kamufle etmek için RSDİP içindeki bolşevik ve menşevikleri "grup"lara örnek gösteriyor. Şöyle diyor: "Grup olgusunu somut olarak örneklendirecek olursak RSDİP içinde ortaya çıkan bolşevik ve menşevikleri gösterebiliriz. Yine 10. Kongrenin yapıldığı dönemde Bolşevik parti içinde ortaya çıkan muhalefet gruplarını verebiliriz" diyor. Devrimci tarih bilgisinden zerre kadar nasibini almamış olan yazar, Leninist parti ilkelerinin hangi süreçte şekillendiğini bile bilmiyor; anlatalım:

RSDİP kurulduğunda ve 1905 yenilgisi yaşandığında Lenin bolşevik parti ilkelerini henüz formüle etmemişti. Dolayısıyla RSDİP içinde grupların varlığı yadsınmıyor, tersine normal karşılanıyordu. Lenin, "parti iradesi ile hiziplerin varlığının bağ-

daşmıyacağı" ilkesini o dönemin Avrupa'daki sosyal-demokrat partilerinin pratiğinden çıkardığı dersler ışığında tespit etti. Bu yüzden 1912 Prag Konferansı'na kadar RSDİP içinde hizipler yasak değildi; ayrı bir platform etrafında örgütlenen gruplar kendi disiplinleri doğrultusunda hareket edebiliyordu. Dolayısıyla RSDİP içindeki ayrı gruplara, grup veya hizip demenin hiç bir önemi yoktu. Bu yüzden Lenin, bunlara bazen grup bazen de hizip demiştir. RSDİP'nin o dönemdeki niteliği en özlü şekliyle Bolşevik Parti Tarihi'nde şöyle ifade ediliyor: "...bu iki grup henüz resmen iki ayrı parti değildi. Ama gerçekte bunların her ikisi de ayrı merkezleri ve ayrı yayın organları olan iki ayrı partiyi çok andırıyordu." (İki Çizgi yazısından) Yazarın mantığından hareket edersek, bugün partimizde "ayrı merkezleri ve ayrı yayın organları olan" iki ayrı grup olsa bunlardan birisine hizip demiyeceğiz, "grup" diyeceğiz! Örneğin KK döneminde anlattığımız gelişmeler içinde onlara "grup" diyeceğiz, bizde ayrı bir merkez oluşturup ayrı yayın organı çıkararak başka bir grup olarak aynı parti içinde kardeş kardeş mücadeleye devam etmeliyiz! CGK'nın cehaleti; grup ve hizip ayırımını Leninist parti ilkeleri üzerinden değil de RSDİP üzerinden yapıyor olmasından kaynaklanıyor. Çırpınmanın yararı yok, ortada herhangi bir çarpıtma da yok; yazarın ve CGK'nın düzeyini ve cehaletini sergiliyoruz. CGK, yazısında gruplara örnek olarak RSDİP'nin yanı sıra SBKP'nin 10. Kongre'de sözü edilen grupları da örnek göstererek, RSDİP ile SBKP içindeki grupları aynılaştırıyor. Alıntıyı olduğu gibi aktardık. Geniş anlamıyla elbette hepsi de gruptur, söylenmek istenen buysa tartıştığımız olayla herhangi bir ilgisinin olmadığı açıktır. Yoksa 10. Kongre'de sözü edilen grupların SBKP içinde ayrı merkezleri, ayrı yayın organları filan vardı da biz mi bilmiyoruz? Yoldaşlar, sizleri biraz izan ve insaf sahibi olmaya çağırıyoruz. Burada akademik bir tartışma

yürütmüyoruz, cezaevinde yaşanan somut bir olayın, anlamsız bir tasfiyenin analizini yapıyoruz. Teori ve tecrübelerle ne kadar örtüştüğünü tespit etmeye çalışıyoruz. Tabiki bunu yaparken, dolaylı ve doğrudan tecrübelerle CGK'nın anlayış ve pratiğinin değerlendirmesini de yapacağız. Yazar ve CGK. iki ayrı tarihi dönemin bakış açılarını ve ilkelerini aynılaştırırken bilgisizliğini ortaya koyuyor; bunu bilmediğinden dolayısıyla anlayamadığından yapıyor. Amacı da, mevcut seviyesinden (olduğundan) daha fazla görünerek siyasi bakımdan geri yoldaşların sempatisini toplamaya çalışmaktır. Yoksa tabanın siyasi seviyesinin yükselmesi, doğru fikirlerle ve teoriyle donatılması CGK'nın umurunda bile değil, yeterki kendilerini destekleyecek bir kesim olsun ama bu kesim mümkün olduğunca cahil, korkak ve kendilerine sadık olsun! Bugüne kadar yukarda belirttiğimiz şekilde o kadar çok teorik gaf yapıldıki tabandaki yoldaşların çoğu bunların farkında bile olmadı. Çünkü yapılan eleştiriler (yazılı-yazısız) tabana hiç bir şekilde iletilmedi. Eleştiri yazıları yayınlanmış olsaydı tabandan yoldaşlar da CGK'yı ve seviyesini daha iyi anlayabilecekti. Çünkü CGK'nın her faaliyetinin, her yaklaşımının altında tabanı bilgisiz, cahil ve sürü gören mantığı sırıtıyordu. Konumuza devam edelim: İki ayrı tarihi dönemden sözettik; 1912 Prag Konferansı'na kadar olan dönemin parti açısından özelliği, yukarda BPT'nden yaptığımız alıntıdan anlaşılıyor. İkinci tarihi dönemle ilgili uzunca bir alıntı veriyoruz:

> ''1910'larda bolşeviklerle menşevikler arasında gerçekte var olan ayrılığı kesinleştirmek artık zorunlu hale gelmişti. Proletaryanın 'tek bir programa, tek bir taktiğe, tek bir sınıf örgütüne sahip devrimci partisi' ancak bu sayede kurulabilirdi. Bu görev dünya proletaryası açısından da tarihi bir adım oluşturmaktaydı.

''Görev, yalnız menşeviklerden ayrılmak ve ayrı bir parti oluşturmak değil, her şeyden önce onlardan ayrıldıktan sonra yeni tipte bir parti, Batı Avrupa'nın malum sosyal-demokrat partilerinden farklı, oportünist ögelerden arınmış ve proletaryayı egemenlik uğrunda savaşıma götürme yeteneğinde yeni tipte bir parti oluşturmaktı... Bolşevikler daha eski Iskra gazetesi günlerinden bu yana böyle bir parti hazırlıyorlardı... Lenin böyle bir parti ideolojik bakımdan Ne Yapmalı? adlı yapıtında, örgütsel bakımdan, Bir Adım İleri İki Adım Geri adlı yapıtında hazırladı; politik bakımdan, Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği adlı yapıtında, ve böyle bir partinin teorik bakımdan silahlanmasını da Materyalizm ve Ampriokristizm adlı yapıtında sağladı... Böylesine köklü bir hazırlık içinde geçen bolşeviklerin, bir partide örgütlenmesi tümüyle hazır ve olgunlaşmış bir duruma gelmişti." (BPT/Sf.174-176)

1912 Prag Konferansı bu görevi yerine getirdi. Böylece parti içinde iki çizginin, iki ayrı siyaset etrafında örgütlenmenin(ikinci çizginin kendi yayın organları, kendi grup disiplinleri vs. bulunmasının) tarihi şartları da ortadan kalkmış oluyordu. ''Tek bir program etrafında tek bir merkezi disiplin; azınlığın çoğunluğa, alt organların üst organlara, bireyin örgüte ve bütün örgütün merkez komitesine tabiyeti; tüzük hükümleri içindeki bir tartışma özgürlüğünün çelikten bir irade ve eylem birliğine dönüştürülmesi... İşte, yeni tipteki proletarya partisinin örgütsel ilkeleri bunlardı." (İki Çizgi Yazısından) Ne varki CGK ve yazar açısından ne ''yeni" tipte bir partiyle ''eski" tipte bir partinin gruplar açısından arasında fark vardı, ne de tarihi şartların bir önemi vardı; 1912 öncesinin şartları (tarihi açıdan) günümüzün teori ve pratiği için de geçerliydi!

Prag Konferansı'nda hizipler yasaklanmış ve yaptığımız alıntıdan da anlaşılacağı gibi "yeni tipteki proletarya partisinin örgütsel ilkeleri" benimsenmişti. Buna rağmen, bolşevik parti ve sovyet devrimi açısından çok hassas bir dönem olan 1917-1918 döneminde hiziplerin varlığına göz yumulmuştur. Stalin yoldaş çok açık bir şekilde şöyle ifade ediyor:

> "1917-1918 yıllarını bu açıdan tanımlayan neydi? Gerçek şu idi; ki o zaman partimizde gruplar ve hizipler vardı. Gruplar arasında açık bir mücadele vardı, parti, kritik bir dönemden kaderinin dengede durduğu bir sırat köprüsünden geçiyordu"(Stalin/MÜ.Sf.36)

"Ama biz biliyoruzki Brest döneminde parti, hiziplerin varlığına izin vermek zorunda kalmıştı. Bunu hepimiz gayet iyi biliyoruz."(age. İki Çizgi yazısından) Görüleceği gibi Stalin 1912 sonrası parti ilkeleri açısından grupla hizip arasında hem ayırım yapıyor ve hem de sözü edilen kritik dönemde anlayış olarak değil, dönemsel zorunluluk açısından hiziplerin varlığına göz yumulduğunu söylüyor. Oysa RSDİP içinde hiziplerin varlığı olağan sayılıyordu, kimse de yadırgamıyordu. Bu yüzden grup ya da hizip demenin hiç bir ayrılığı ya da sakıncası yoktu. Bunu yeterince anlattık. "HFG" hizbini icat eden mucitler açısından RSDİP içindeki menşeviklerle,1921 deki 10. kongrede görülen Anarko Sendikalistler(ve diğerleri) de aynı şekilde bir gruptur. Geniş anlamıyla tanımlanıyorsa bir diyeceğimiz yok, ama bunu ifade etmenin hiç bir anlamı da yok! Biz burada bir hizip iddiasından yola çıkarak grubun siyasi ve örgütsel içeriğini tartışıyoruz. 1921'deki grupların ne ayrı bir merkezleri ve nede anlayışları doğrultusunda yayın yapan ayrı bir yayın organları vardı ve ne de ayrı örgütlenmeleri...10.kongrede gruplararası mücadelenin çok önemli bir yanını zaten grupsal "özgürlük"

istemi oluşturuyordu. Bu nedenle 10.kongrede alınan kararlar proletarya partisinin işleyişi açısından çok önemlidir, Leninist parti anlayışının son ''köşe taşı''nı oluşturuyordu.'' 'Hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan eylem birliği olarak parti' Leninist parti öğretisinin bu temel ilkesi birlik kararı ile ifade bulmuştur. Karar eleştiri özgürlüğünün gruplar çerçevesinde değil, merkezi denetim altında sürmesini hükme bağlamaktadır.''(İki Çizgi yazısı) Ve böylece siyasi tartışmalar bittikden sonra ''platform temelinde'' oluşan bütün grupların varlığına son verilmiştir.

Daha önce ''İki Çizgi Mücadelesi'' adlı yazıyı ve ayrıca bu yazıyı tamamlayan, partimiz mücadelesi ve önümüzdeki dönemde izlememiz gereken yöntem konusunda zengin bir eğitim ve geniş bir tecrübe aktarımı olan RE'nin yazısını (1983 sonlarında verilmişti) okumalarını, parti kitlesine okutmalarını defalarca önermemize rağmen bunlardan hiç bir şey öğrenmeyen, parti kitlesinin öğrenmesine de engel olan CGK, şimdi bize ''iki Çizgi'' yazısını okumamızı öneriyor! Pişkinliğin bu kadarına da pes doğrusu. (O yazının hazırlanmasında benim de emek-zamanım var, okunmasını bize tavsiye edeceğinize sansürsüz bir şekilde dağıtında tüm parti kitlesi öğrensin.-RA-) CGK, uyduruk ''hizip'' tespitini yapmadan önce sözünü ettiğimiz yazıları okuyup birazcık kavramış olsaydı, belki de trans halindeki cahil cesaretiyle hareket etmeyecekti.

4 - '' Organize'' ve ''Platformsuz hizip'' tezi üzerine:

CGK, ''HFG''nin organizesi ve platformu konularında şunları söylüyor:

> ''(Bizim 'kurtarıcılar' da giriştikleri organ dışı yazışma ve konuşmalarla gizliden gizliye yeni bir grup oluşturup ayrı bir tartışma platformu yaratmaya yönelik faaliyetlerini...)''

''Şunu baştan kabul etmek gerekir: 'Parti kurtarıcılığı'na soyunan arkadaşların kendilerine has oluşmuş ne bir ideolojik çizgileri ne de bir platformları vardır... Diğer bir gerçek ise kendi aralarında belli bir grup disiplini oluşturduklarıdır."

''Ayrı bir örgütlenme yaratmaya çalışıyorlar, var olanları da genişletmek istiyorlar."

Yazarın onca laf kalabalığının içinden, ''organize ve ''platform" konusunda bulup çıkardığımız şeyler bunlar. Yazarın söylediği şu: Bunlar kendi aralarında organize olmuşlar, yeni bir grup oluşturmuşlar, bunu genişletmeye çalışıyorlar. ''Kendilerine has.. ideolojik çizgileri… platformları" yok! Açık olan gerçek ''grup disiplinini oluşturduklarıdır."

CGK'nın bu tespitlerine dayanak yaptığı gerekçeleri ise şöyledir:

''Birinin yazdığı not veya yazı hepsine ulaştırılıyor". Örnek:"Düzenli ve sürekli bir diyalog kurmak şart, yoksa özellikle krıtik dönemlerde işi gevşek tutmak hiç işimize gelmez... çünkü ilerde çok gerekli olacak..." (NH'nin notundan; kime yazdığı belirtilmemiş)

''Düşünceleri pratiğe dökülmüş" ''birbirlerine emir ve talimat vermektedirler" ''ayrı bir grup olduklarını, belli bir çizgi etrafında hareket ettiklerini bakın kendileri ne güzel açıklıyorlar: 'Çünkü benim de yazacaklarım kendi başına bağımsız olmayacak elbette. Seninle ilişkide bulunan (yani bizi kastediyor) kesimin karşıtı olmaktır." (NH'nin ZH'ye gönderdiği not)- ZH'nın kim olduğunu anlayamadık; havalandırma sorumlusu yoldaş da çıkaramadı ve daha sonrada açık bir bilgi getiremedi. Kodlamada bir ''karışıklık" olduğu söylendi.-

Organizasyonun niteliği ise şöyle ifade edilmiş:"Bir önderin ya da organın etrafında oluşan organize bir güç değil"

Bu özetlemeyle bile yazarın düşüncesi netleştirilemiyor, biraz daha özetleyelim: ''Belli bir çizginin etrafında hareket ettiklerini..." ''arkadaşların kendilerine has oluşmuş ne bir ideolojik çizgileri ne de bir platformları vardır." Bu iki alıntıyı alt alta koyunca çizgi konusunda iki ayrı tespit çıkıyor ortaya; çizgi var mı yok mu, okuyucu karar versin! CGK'nın ''hizip" yazısında benzer tutarsızlıklar epeyce görülür. Çünkü Yazarın ve CGK'nın kafası karışık; hem savunduğu düşünceler bakımından böyle, hem de uygulamaları açısından. Konumuzla ilgili açık tutarsızlıkları bir yana bırakarak, yazının bütünü içinde yapılmak istenen ne, onu tespit etmek gerekir. Yazar'a göre, bir kısım yoldaşın dolaylı da olsa organize olduğudur. Yazarın tutarsız tespitlerine rağmen platform/çizgi konusunda, en sonunda söylediği, böyle bir şeyin olmadığıdır. Ne varki tasfiyenin gerçekleşmesi için mutlaka bir ''hizip" tespiti yapmak zorunluluğu duyduklarından Leninizme marjinal bir katkı yaparak ''platformsuz hizip" formülasyonuyla teoriyi ''zenginleştirdi"ler!

Örnek gösterilen notlardan hareketle ilişkilerin organize olduğu sonucu çıkmaz. Hatta, tam tersine mevcut notlar ''organize" olmadıklarını gösteriyor. Bazı yoldaşlar aralarında yazışıp tartışıyorlar; bu yazışmalarında diğer bazı yoldaşların düşüncelerini vs. öğrenmek için ''ne yapıyor" ''ne düşünüyor" türünden şeyler soruluyor; bunun yanında kendi düşüncelerinin iletilmesini vs. söylüyorlar. Bu yazıların ve notların büyük bölümünde cezaevindeki atıl politikadan, partiden haber alamamaktan, özeleştiri faaliyetinin kapalı kapılar arkasında yürütülmesinden ve CGK'nın eleştirilere karşı duyarsız ya da sekter davranmasın-

dan vb. sözediliyor. Bu notlar içinde sadece NH'ninkiler kısmen tartışılabilir. Notlardan anlaşıldığı kadarıyla bu yoldaş parti içinden güç alarak mücadeleyi sürdürme niyetinde. Niyetinde diyoruz çünkü henüz yaratılmış bir organizasyon yok. Ayrıca bu yoldaşın böyle bir çalışma yapmasına engel bir durum yok. Yaptığı basit bir hatadan dolayı, tecrübesizliğinden de yararlanılarak haketmediği ölçüde ağır bir ceza ile partiden uzaklaştırılmış. Tümüyle partinin dışında olan birinin davranışları ve çeşitli faaliyetleri CGK'yı ilgilendirmemeli. CGK, böyle birisini soruşturma yetkisinde olmadığını ifade ediyor ama, gerek bizi ve gerekse diğer yoldaşları suçlamak için esas olarak bu yoldaşın notlarını temel alıyor. Üstelik NH'nin kendisi gibi partiyle ilişkisi olmayan İM'ye yazdığı notlardaki görüşlerini alıntı yaparak; işte görüyorsunuz bunlar şöyle diyor, kendi yazılarında böyle söylüyorlar vs. diyerek arsız bir ''ustalıkla'', partiyle ilişkisi olmayan insanların yazışmalarını diğer yoldaşlara maletmeye çalışıyor. Örneğin İM'nin NH'ya yazdığı bir nottan alıntı yapılarak şöyle deniyor: ''Bu arkadaşlar açısından önemli olan siyasi-ideolojik düşünceler , ilkeli mücadeleler değil, partiye başkaldırı önemlidir.'' bu arkadaşlardan kastedilen NH ile İM değildir; çünkü İM'nin cezaevinde parti ile hiçbir zaman örgütsel ilişkisi olmamış, dolayısıyla CGK'nın disiplini dışında kalmıştır. NH'nin ise, 7-8 ay kadar önce partiyle olan ilişkisi CGK tarafından kesilmişti. Yazar hangi akla hizmet ederek bu iki kişinin aralarındaki yazışmalarından ve yine bu kişilerin diğer yoldaşlara gönderdiği notlardan hareketle ''düzenli organizasyon'' sonucu çıkarıyor? Üstelik yine bu notlardan hareketle ''grup'' olduğumuz iddia ediliyor. ''birbirlerine talimat bile veriyorlar'' diye gösterilen not da yine partiyle ilişkili olmayan bu iki kişinin yazışmasında geçiyor. Böyle bir demagoji ancak, kendine hiç bir güveni olmayan ve olaylar karşısında basiretini yitirerek zavallılaşan insanlar ta-

rafından yapılabilir. CGK'nın bu yöntemi için söyleyecek başka bir şey bulamıyoruz.

Eğer sadece NH için "grup oluşturma, organize olma" peşinde koşuyor denseydi, yapılan tespitle gösterilen gerekçeler belli bir tutarlılık gösterirdi. Ne varki NH'nin böyle bir faaliyeti diğer yoldaşlarımızı bağlamayacağından bu organize girişiminden zaten sorumlu tutulamazlardı. Diğer yoldaşların aralarındaki yazışmalarından ise kesinlikle organize oldukları sonucu çıkarılamaz. Bunun böyle olduğunu yazar da tehvil yoluyla kabul ediyor. Şöyle deniyor:

> "Yeni bir grup oluşturup ayrı bir tartışma platformu yaratmaya yönelik faaliyetlerini..."
>
> "ayrı bir örgütlenme yaratmaya çalışıyorlar..."

Kısacası, CGK "hizipçi" ilan ettiği yoldaşların bir grup oluşturup oluşturmadıklarına bile karar vermiş değil. Hem "grup oluşturmaya çalışıyorlar" diyor ve hem de "diğer bir gerçek ise kendi aralarında belli bir grup disiplini oluşturduklarıdır" diyor. Oluşmamış veya oluşma aşamasındaki bir grubun grup disiplini nasıl oluyor, bunu da anlayabilmiş değiliz.

Sanırız yazar, grup disiplininin ne olduğunu da bilmiyor. Disiplin: bir görüşün, düşüncenin, bir siyasi taktiğin hayata geçirilmesi, onun gereklerinin yapılması, belirlenmiş işleyiş kurallarına vs. uyulmasıdır. Örneğin bugün partimizde bir çok yoldaş ulusal sorunun, gelinen aşamada ayrı program çerçevesinde ve seksiyon örgütlenmesiyle ele alınması gerektiğini düşünüyor. Eğer bu yoldaşlar sözkonusu düşünceleri doğrultusunda siyasi propaganda yapıyor ve örgütleniyorsa grup disiplini uyguluyorlar demektir. (Tartışma dönemlerinde farklı düşüncelerin tartışılması engellenmez.) Dolayısıyla grup disiplini soyut de-

ğil somuttur; var olan somut bir düşüncenin hayata uygulanmasıdır. İnsanlar spor olsun diye grup oluşturmazlar. ''HFG''ne dahil ettiğiniz yoldaşlarımız grup disiplini oluşturmuşsa, hangi görüşün, hangi siyasi taktiğin disiplini gereği hareket ediyorlar, hangi konuyu nasıl pratiğe geçirmişler; vs. bu sorulara cevap vermelisiniz. Vermezsiniz çünkü yanlış yerde duruyorsunuz, üstelik yakanızdan paçanızdan siyasi gerilik akıyor; bunu gizleme çabalarınız da gülünç oluyor, komik oluyorsunuz yoldaşlar! İşte tarihi bir gaf daha ''platformsuz hizip'' de olabilirmiş! Ne pahasına olursa olsun bizi ''hizip'' yapmaya kararlısınız; Leninist teoriye takla attırır yine yaparız diyorsunuz. Aksi takdirde, bizi partiden atamazsınız; bunu da yapamazsanız koltuğunuz ve geleceğiniz ağır bir tehlikeye girer. Bütün bu yaptıklarınızın hesabı sorulabilir vs. Partinin geleceği tehlikeye girsin ama siz rahat edin!

''Platformsuz Hizip'' tezi:

Önce muhtemel bir demagojiye meydan vermemek için bir kavramı anlaşılır hale getirelim: Tartışmalarımızda sıkışan bazı yoldaşlar ''bu bir hizip değil, hizipçi girişimdir'' diyorlar. CGK yazısında bu konudaki anlayışını, iddiasını ve olayın adını net bir şekilde ortaya koymuş:

> '''Hizipçi Faaliyet Girişimi'nden 'kesinlikle bunların yaptıkları hizipçilik değildir' sonucu çıkarılmasın. Biz onu söylerken daha işin başında olduklarını ifade etmek istiyoruz.'' Yazar olayın yanlış anlaşılmasını önlemek (yazıda ''HFG'' ile ''hizip''in ayrı şeyler olmadığını anlatmak) amacıyla bu açıklamayı yapıyor ve olayın ''kesinlikle'' bir ''hizip'' olduğunu vurguluyor.

RA'nın 1.savunmasında (''gizli'' yazılar-3) kısaca, platformsuz hizip olamıyacağına değinilmişti. Yazarın kafasındaki karışıklık ve tutarsız ifadelerine rağmen, CGK'nın, sonuçta ortada

bir platform olmadığını kabul ettiğine yukarda değinmiştik. Fakat yazar, ''öküz altında buzağı aramaya'' fazlasıyla meraklı olduğundan ille de bir hizip tespiti yapma gereği duymuş ve ''platformsuz hizip'' de olabileceği teziyle teoriye ''katkı''da bulunmuştur. Bu ilginç yaklaşımı önce uzunca bir alıntı yaparak değerlendireceğiz.

> ''Ayrı çizgiler açık platform etrafında açık ya da gizli bir grup disiplini oluşturulmamışsa veya bu yönde bir faaliyet yoksa buna hizip denmemekte, hiziplere karşı uygulanacak tedbirler gündeme getirilmemektedir. [(5)]...SBKP içinde ortaya çıkan hizipler bu temelde gelişmiştir. Hizipçiliğin gerçek içeriği anlamında bu temelde gelişmesi genel bir doğrudur. Ancak mutlaka böyle olacaktır denemez. Değişik biçim ve içeriklerde de çıkabilir. Yani hizipçiliğin bir tehlike olarak ortaya çıkması için onun başta ille de ayrı bir çizgi (platform, program vb.) üzerinde şekillenip yükselmesi şart değildir...Hizip konusunda genelde yaygın olan anlayışın tersine bildiğimiz ve kavrayabildiğimiz kadarıyla platforma sahip olmaksızın da komünist partiler içinde hiziplerin ortaya çıktığı görülmüştür. Buna verebileceğimiz bilinen bir örnek 1943'de AEP'nin Vlora bölgesinde ortaya çıkan hiziptir.
>
> 'Vlora bölgesinde başını Sadık Prempte ve Bali Perova'nın çektiği bir hizip ortaya çıkmıştır. Vlora gönüllü partizan birliğinin komutasını da ele geçiren hizip, Nisan 1943'de Vlora parti BK'ni tanımadığını ilan etmiştir. AEP. tarihinde, halkın ve komünizmin düşmanları Sadık Prempte ve Bali Perova büyük bir gizlilik içinde AEP(Arnavutluk KP.)'ne darbe tezgahlamak üze-

re bir hizip oluşturdular' deniyor.(AEP. Tarihi,sf.153; İng. baskı) Parti tarihine göre bu hizip yeni bir parti kongresi toplanmasını önermiş, el altından 'Balli Kombetar' ile anlaşarak partiye karşı bir ayaklanma düzenlemenin hazırlığına girişmiş, partinin 1942'de Anastos Lula ve Sadık Prempte (Troçkist akımın başını çekenler) konusundaki haksız kararını böyle bir gerekçe olarak göstermiştir.' (İki Çizgi Mücadelesi yazısından) ''

'' Benzer bir örneği, partimizin tarihinden YHF'yi örnek verebiliriz. Bu hizip partimizin bir bölgesinde gelişti. Parti çizgimize karşı ayrı bir çizgi olarak ortaya çıkmadı. Yani ideolojik ve siyasi bir çizgisi ve ne de platform ve programı vardı. Parti ile olan çelişkileri bölge yönetimi ile aralarındaki yanlış yaklaşımlardan dolayı hizip aşamasına ulaştı. YHF'nin başını çeken kişinin kariyerist küçük burjuva zaafları bunda başrolü oynadı. YHF'nin partiye karşı ayrı bir ideolojik-siyasi çizgi ortaya koyduğu kesinlikle ileri sürülemez... YHF'nin başını çeken unsurlar partinin irade ve eylem birliğini bozdular ve bölge yönetimi şahsında partiye karşı disiplini tanımayarak bayrak açtılar."

CGK'nın yazısından aktardığımız bu alıntıları kısaca özetlersek yazar; ''yaygın olan anlayışın tersine...platforma sahip olmaksızın da komünist partiler içinde hiziplerin ortaya çıktığı görülmüştür." diyor. Yazar, aynı yazısında şunu da söylüyor: ''Farklı çizgiye karşı mücadele için söylediklerimiz gruba karşı mücadele için de geçerlidir. Zaten birincisi(farklı çizgi) ikincisinin(grup) temelidir, varoluşunun önkoşuludur". Yazara göre ''platforma sahip olmaksızın da hizip" olabilir; aynı yazara göre ''farklı çizgi"(platform) grubun temelidir ''varoluşunun

önkoşuludur". Yani çizgi/platform olmaksızın grup olmaz, ama ''hizip" olur! ''grup" değil ama ''hizip" ! Grupla hizip arasında da ''zahiri" bir farklılık olduğuna göre, bu farklılık platform meselesinde de ortaya çıkıyor, yani yazarın mantığı böyle. Ama aynı yazar, farklı bir çizginin olmasını grupla çizginin ortak yönü olarak belirtmişti ve aralarındaki farkı sadece birinin ''gizli", diğerinin ''açık" olmasına bağlıyordu. Yazar, aslında bu konuda pek bir şey bilmediği için her şeyi birbirine karıştırmış, çok bilinmeyenli bir dekleme çevirmiş olayı. Yazar, 'grup' , 'hizip' , 'platform' , 'çizgi' gibi kavramları ve bunların birbiriyle olan ilişkilerini bir türlü kavrayamadığı için her şeyi karmakarışık hale getirmiş. Bu da yazarın ne kadar geri ve konudan bihaber olduğunu gösteriyor. Önemli ölçüde de, kendi dar mantığını ve bilgi kırıntılarını olgunun ve teorinin yerine geçirme anlayışının, somut bir olay analizinde iflasını gösteriyor. Çelişkiler ve çözümsüzlük içinde kıvranıp duran yazar, bilgi kırıntılarını, ''çok" yazarak teori diye yutturmaya çalışıyor. Her zamanki gibi bilmediği konularda ahkam kestiğinden sık sık tutarsızlıklara düşüyor ve teorik bilgiler konusunda da yetersiz olan,tabandan yoldaşların bu eksikliğinden medet umuyor.

Yazarın tutarsız görüşlerinden ikincisi doğrudur. Yani grubun/hizibin temeli ve ön koşulu, onun farklı bir çizgiye sahip olmasıdır. ''Gizli Yazılar-3"de de değinildiği gibi ''partideki ikinci çizgi(burjuva çizgisi) hizibin habercisidir ama hizibin kendisi değildir." Bu nedenle Leninist teori, dolayısıyla komünistler, çizgi ile hizip arasında ayırım yaparlar. Oysa bizim 'teorisyen' daha çizgi tespiti yapmadan bazı yazışma ve görüşmeleri ''hizip" olarak tespit ediyor; üstelik Leninist teoriye ''katkı" yaptığını iddia ederek ''çizgisiz/platformsuz hizip" de olabileceği tezini ileri sürerek! Buna ikide örnek göstermiş; birincisi AEP'nden, bakalım:

Başını Sadık Prempte ile Pali Perova'nın çektiği bir hizibin platformu ''yok''muş! Yazar, bu iddiasıyla devrimci tarihi saptırmakla kalmıyor, AEP. tarihini de tahrif etmeye yelteniyor. Bir kere AEP tarihi, bu olaydan yola çıkarak Troçkistlerin karşı-devrimle anlaşmaya varacak kadar anti-Leninist bir akım olduğunu vurgular ve onların alçaklıklarını gözler önüne serer. ''platformu olmadığı'' iddia edilen Sadık Prempte, Arnavutlukta Troçkist akımın başını çekenlerden birisidir. Ve bu Troçkist hain, işi Balli Kombetar'la[6] anlaşmaya kadar vardırmıştır. Yazar eğer bu denli gözünü karartmasaydı Sadık Prempte'nin niteliğini kendi yaptığı alıntıdan da anlayabilirdi. 'Partinin Haziran 1942'de Anastos Lula ve Sadık Prempte (troçkist akımın başını çekenler) konusundaki..." deniyor. Aslında bu cehaletin üzerinde durmaya bile gerek yok. Yazar öyle bir gaf yapmış ki ne pahasına olursa olsun bazı yoldaşları ille de ''hizipçi'' yapmak için Troçkizmi bile bir çizgi, bir platform olmaktan çıkarmış. Yazar ve CGK'nın bu teorisiyle ortaya koyduğu örnek sadece kaba bir cehalet örneği değil, aynı zamanda partimizde benzerine rastlanmamış siyasi bir skandaldır, utanç verici bir durumdur.

Yazar, ikinci örneği partimizden veriyor YHF hizbi. YHF'nin de bir platformu yokmuş! Ve partiye karşı ayrı bir ideolojik-siyasi çizgi ortaya koyduğu kesinlikle ileri sürülemezmiş! Eğer bundan YHF'nin bütün konularda farklı bir programı olmadığı kastediliyorsa, kısmen doğrudur. YHF'nin 71 programına dört başı mamur bir alternatif programı yoktu ama program değişikliği gerektirecek görüşleri vardı. Örneğin dünyada baş düşman, baş çelişki konusunda farklı görüşlere sahipti. (YHF'nin bu görüşleri savunmasına kimse bir şey demedi, çünkü bu konular konferans gündemiydi ve tartışılıyordu. Üstelik YHF'nin de savunduğu bu görüşler konferansdan parti görüşü olarak çıktı.) YHF, ulusal sorunda da farklı görüş savunuyordu; Kürdistan'ın

sömürge olduğunu düşünüyordu. Kürdistan'ı sömürge olarak nitelemek baş çelişme, örgütlenme, ittifaklar ve hatta iktisadi yapı ve devrimin yolu konusunda bir dizi temel değişikliği beraberinde getirir. Kürdistan'ı sömürge olarak tanımlayıpda sonuçlarını görmemek, yani bunun farklı bir çizgi/platform olmadığını iddia etmek, hem de ''kesinlikle'' iddia etmek ahmaklık değilse tipik oportünizmdir. Yukarda anlattık, bölge konferansına gönderdiği yazı basbaya bir platformdu ve kendilerini o görüşlerinin temsil edeceğini ifade ederek, bir de şart koyuyorlardı. Bu arkadaşlar bölge konferansının kararını tanımadıklarında hangi görüşlerin disiplinini uyguladılar? Partiye baş kaldırarak eylem birliğini bozdular, iş bu noktada kalsaydı olay sadece ciddi bir disiplinsizlik olarak değerlendirilirdi; peki irade birliğini nasıl bozdular? Partinin görüşlerini savunarak mı? Diyelim ki dönemin geriliği ve tecrübesizliği nedeniyle yaptıkları işin önemini ve sonuçlarını kavrayamıyor olsalar bile ayrı bir platform, ayrı bir çizgileri olmadığını göstermez. Kaldıki YHF daha önce de partiyi yurtdışının yönetmesini istemişti. Yd'nin o zamanlarda, partinin asgari programına ilişkin farklı düşünceleri vardı.. (Ank. yönetiminin de farklı görüşleri vardı), ama konferans gündeminde olmadığı için bunlar tartışılmadı. Yd. temsilcileri programa ilişkin tartışmaların kongreye ertelenmesini doğru gördüklerinden gündeme getirmediler. (Ank. yönetimi ise programa ilişkin görüşlerinin de tartışılmasında ısrar ediyordu. Bu durumda birleşilemiyeceği İst. ve diğer bölgeler tarafından da ortaya konulunca Ank. ısrarından vazcaydı.) YHF açısından Yd.nin önderliğini tanımak/istemek demek onun siyasi önderliğini de tanımak/kabullenmek demekti. Eğer o dönem Yd. partiye başkaldırmış olsaydı bu hizibin platformu yok mu diyecektik? Yazara göre evet..!

Platformu asgari programla karıştırmamak gerek. Asgari

program, dört başı mamur bir platformdur; fakat önemli bir taktik sorundaki farklı düşünce veya taktik bir dönemin görevlerinin deklere edilmiş hali de bir platformdur. Örneğin partimiz 1981 sonlarına doğru ''silahlı mücadele'' taktiğini terkederek ''geri çekilme'' kararı aldı. Parti ile ideolojik-siyasi sorunlarda kayda değer çelişkisi olmayan bir grup çıkıp ''bu dönemin taktiğine uymayacağını'' ilan edip ''silahlı mücadele''ye devam etseydi ve bu taktiğin siyasi propagandasını yapsaydı bunun adını ne koyacaktık? Size göre ''platformsuz hizip'' diyecektik! Böylece silahlı mücadele taktiğini farklı bir platform olarak görmediğinizi ifade etmiş olacaksınız. Hangi dönemde olursa olsun silahlı mücadele taktiği başlı başına bir platformdur.

Örneğin 1929'da ortaya çıkan Buharin'ci sağ sapmanın da, bizim yazarın anladığı anlamda bir platformu yoktu! 15.Kongrede alınan kararlara uygun olarak kulakların mülksüzleştirilmeye başlanmasına Buharin, Tomski ve Rikov Karşı çıktılar. ''Kulaklara uygulanan önlemlerin kaldırılmasını, yoksa tarımın bir 'çöküşe' gideceğini'' iddia ediyorlardı. Bunlar bu konuda politik demeç vermekle kalmıyor, yandaşlarını da bir araya getirmek için örgütlenme faaliyetine girişmişlerdi. Bu durumu Stalin, parti çizgisine karşı siyasi propaganda olarak değerlendirdi. Bolşevik partisinin çizgisi kulaklara karşı alınan önlemlerden ibaret bir çizgimiydi? 1929'daki bu mücadele büyük hadiselere yol açtı. Buharin bir deklarasyon yayınlayarak merkez komitesini ''askeri feodal sömürü yürütmek'' , ''komünterni parçalamak'' , ''parti içinde bürokrasiyi teşvik etmek''le suçladı. Stalin ve MK. Buharin'e bir uzlaşma önerdi; bu uzlaşmayı kabul etmeyen Buharin yeni bir deklarasyon yayınlayarak, Rikov ve Tomski ile birlikte MK'nden istifa ettiler. Böylece Stalin'i tehditle ''yola getirecek''lerini sanıyorlardı. Bu srada Rikov partide iki değil tek çizgi olduğunu iddia ederek yanlış olan parti çizgisi değil

MK'nin politikasıdır diyordu. Stalin bu değerlendirmeye karşı çıktı ve Buharin'in ikinci bir çizgi olduğunu teşhir etti. Buharin grubu çizgisini saklıyordu ama Stalin, muhalefetin kendi çizgisini "parti çizgisiyle değiştirmek için zemin hazırladığını" tespit etti. Sonuçta Stalin hayranlık uyandıran bir sabırla ve taktik girişimlerle sürdürdüğü mücadele sonucu bu sapmayı da mahkum ederek önderlerini dize getirmeyi başardı.

Dünyadaki, çeşitli komünist partilerin ve kendi partimizin pratiğinde daha bir çok örneğine rastlayacağımız gibi bir grubun/hizibin kendi çizgisi(veya platformu) yok demek bilgisizlik ve cehaletin ürünüdür. Yukarda anlattığımız örnekte görüleceği gibi Stalin, bazı taktik ve yönetim sorunlarına ilişkin başkaldırıyı platformdan ve parti çizgisine karşı ayrı bir çizgiden farklı görmüyor, tersine onun ideolojik-siyasi temellerini ortaya koyarak açığa çıkarıyor. Eğer Stalin, sorunu görünüşe bakarak değerlendirseydi aynen bizim "teorisyen" yazarın dediği gibi Buharin'in başını çektiği sağ sapmacı grup için "partiye karşı ayrı bir ideolojik-siyasi çizgi ortaya koyduğu kesinlikle ileri sürülemez" demesi gerekirdi.

Yazar, YHF'nin "platformsuz hizip" olduğunu iddia ediyor fakat aynı zamanda bu hizibin "partinin irade ve eylem birliğini bozdu"klarını da söylüyor. YHF'nin eylem birliğini bozmasını anladık; parti kararlarına uymayarak partiye başkaldırdı vs. peki irade birliğini nasıl bozdu? Partinin irade birliği demek tüm partiyi bağlayan onun ortak görüşleridir, yani yürürlükteki mevcut çizgisidir. Bunun bozulması demek, parti iradesini temsil eden siyasi görüşlerin değil de, başka bir düşüncenin siyasi propagandasını yapmak demektir. YHF'nin "partiye karşı ayrı bir ideolojik-siyasi çizgisi yok"sa ve partinin ortak iradesi olan düşüncelerin siyasi propagandasını yapıyorsa irade birliğini

bozmamış demektir. Esasen yazar, tutarlı olmak için YHF'nin, partinin irade birliğini değil, sadece eylem birliğini bozduğunu söylemesi gerekirdi. Eğer CGK hala YHF'nin partinin irade birliğini de bozduğunu iddia ediyorsa bunu nasıl yaptığını da açıklayarak tutarsızlığını düzeltmelidir. Partimizin kararı ve bizim de düşüncemiz YHF'nin partinin eylem ve irade birliğini bozduğu yönündedir; bunu da farklı düşüncelerinin siyasi propagandası doğrultusunda grup disiplini uygulayarak yapmıştır. Yazar da YHF'nin, partinin eylem ve irade birliğini bozduğunu iddia ediyor ama bunu nasıl temellendirdiğini açıklamıyor! Korkarız yazar, irade ve eylem birliğinin ne anlama geldiğini dahi bilmiyor.

Görüleceği gibi CGK ve yazarın marjinal teorilerini doğrulamak için gösterdikleri örnekler kendi tutarsızlıklarını ve bilgisizliklerini ortaya koymaktan başka bir işe yaramamıştır. Bu durum cezaevi önderliğinin toplumsal pratiğe hiç önem vermediğinin, ayrıntılar ve dış özellikler üzerinde durarak sorunları özünden kavrayamadığının bilmem kaçıncı örneğidir. CGK. ahkam kestiği konularda, elinin altında olduğu halde ustaların ne dediğine ve M-L partilerin pratik tecrübelerine bakma gereği bile duymadan, son derece sığ bir kavrayıştan ibaret olan kendi dar mantığını ve kendi deneyini teorinin yerine geçiriyor. Böyle bir yöntemle yazarın, olayların özünü kavrayabilmesi kesinlikle mümkün değildir.

Öte yandan yazar, YHF ile ilgili tespitleriyle bu hizibin önderlerine sanki 'iade-i itibar'da bulunmak istiyor. Sıkılmasa o dönem YHF önderlerine 'haksızlık yapıldı' diyecek. Bu yaklaşımı bizde, YHF konusundaki düşünceleri biraz yönlendiriliyor gibi geldi. Unutulmasınki, Leninist teori, parti karar ve geleneklerinden yola çıkmayan, dolayısıyla başkasının aklıyla hareket eden-

lerin yöneticiliği bir yana onların partimizde üye olmaları bile ciddi tartışma konusu olur.

"İki Çizgi Mücadelesi" yazısından yapacağımız uzunca bir alıntıyla çizgi, hizip, "platformsuz/çizgisiz hizip" kavramlarını daha da anlaşılır hale getirelim.

"Son olarak dördüncü noktayı ele alalım. Yani işçi muhalefetinin örgütsel çizgisini. Burada şu soru gündeme geliyor: Çizgi ile hizip aynı şey midir? İkisi arasında yakın bir bağ olmakla beraber hayır; bu ikisini bir ve aynı görmememiz gerekir. Lenin, işçi muhalefetinin örgütsel tavrına ilişkin bu konuya da ışık tutmaktadır.

'Partide sendikalar konusunda genel bir tartışılmasından önce fraksiyonlar [(7)] oluşumunun bazı belirtileri, yani özel bir tabanı [(8)] olan ve bir ölçüde bir araya gelme ve kendine özgü bir grup disiplini yaratma çabası gösteren grupların oluştuğu saptanabiliyordu. Örneğin fraksiyon oluşumunun bu tür belirtileri, Moskova(Kasım 1920'de) ve Harkov parti konferanslarının birinde hem 'işçi muhalefeti' grubunda, hem de kısmen 'demokratik merkezcilik' adlı grupta vardı.'(MEL-İSPÜ/sf.409-410) Görüldüğü gibi Lenin, platform' oluşmasını hizibin zorunlu bir ön şartı ve başlıca belirtilerinden birisi olarak sayıyor. Fakat platformu(yani çizgiyi) hiziple aynılaştırmıyor. Hizbi, platform çerçevesinde bir grup disiplininin yaratılması olarak tanımlıyor."

Lenin'in, tartıştığımız konu ve kavramlarla ilgili görüşlerini aktardıktan sonra söylenecek fazla bir şey kalmıyor, çünkü yazar ve CGK, "hizip" teorisinde ve bu teorinin sonucu olarak yürüttüğü tasfiyelerle Leninizm'den kalın çizgilerle ayrılmıştır. Yazar, toplama bilgi kırıntılarıyla Leninizm'i sorgulamaya soyunmuştur. Üstesinden gelemeyeceği, çapını aşan bir işle uğraşarak tabanı yanlış bilgilerle eğitmeye çalışıyor. Bu durum sadece yazar ve CGK'nın değil, aynı zamanda bunları denetleyip

uyarmayan, eleştirilerimize kulak tıkayan MK'nin de utancıdır. Yoldaşlar, ortada nasıl organize (düzenli) bir grup olduğu sanırız anlaşılmıştır; bu konudaki acemi demagojileri bir yana bırakırsak ortada kocaman bir hiç kalır. Özet olarak Leninizm, ortada grup olup olmadığını anlamak için "platform belirtileri"ne bakıyor ve hizbi, "platform çerçevesinde bir grup disiplininin yaratılması" olarak görüyor. Kısacası, teorik olarak mümkün olmayan "platformsuz " hizbe ne dünyadaki KP'lerin ve ne de partimizin pratik tecrübelerinde rastlamak mümkün değildir, biz bunun bir tek örneğine tanık olmadık, okuduğumuz, araştırdığımız kadarıyla da hiç bir eserde görmedik .CGK, gösterdiği iki örnekten biri AEP'den, oradaki Troçkist sapmayı platform olarak görmüyor; diğeri partimiz tarihinden YHF'de ise gerçekleri tahrif ederek gizliyor. Partimiz tarihine mal olan ve parti arşivlerinde belgeleri bulunan bir olayı, bu olayla ilgili gerçekleri saptırma cüretini, ancak parti kararlarını tanımayan, parti geleneklerini ayaklar altına alan, olguların yerine kendi dar mantığını geçiren dogmatik, dar deneyci ve aşırı inkarcı yöntemleri temel alanlar gösterebilir. CGK bu felaketlerden yeterince etkilenmiştir; ve bu tür ideolojik hastalıklardan muzdarip olanların kaderini paylaşarak mahcup olmuştur.

Peki şimdi ne olacak? Leninist teori ve pratik tecrübelerden hareket ettiğimizde "HFG" olayına bir grup hareketi, hele de "hizip" hiç denemez. Buna rağmen bir "hizip" tespiti yapılarak tasfiye edilen (atılan, ayrılmaya zorlanan) yoldaşlara yapılan ve partimiz tarihinde bir benzerine rastlanmayan bu haksızlık nasıl düzeltilecek? Bunu, CGK ve onun kararlarını onaylayan MK. düzeltmek zorundadır. Başkalarına çekilen "dürüstlük" nutukları bir yana bırakılarak özeleştiri kurumu çalıştırılmalı, yoldaşların itibarlarının geri verildiği ilan edilmelidir. Bu aşamadan sonra tek dürüst ve onurlu davranış bu olacaktır. Bu davranışa

yardımcı olabilmek amacıyla yazının sonunda CGK'ya bir uzlaşma metni önereceğiz.

Geçmeden "hizipçilik" konusunda birazda CGK'nın pratiği üzerinde durmak istiyoruz.

Buraya kadar yazdıklarımızdan anlaşılacağı gibi hizip, bir çizgi/platform etrafında oluşan grubun kendi çizgisi doğrultusunda siyasi propagandaya (dolayısıyla da bu siyasi çizginin örgütlenmesine) girişmesidir. Buna ortak iradenin değil, grubun kendi siyasi disiplinini uygulaması deniyor. Yani hizip, çoğunluğu temsil eden merkezi görüşleri değil, kendi görüşlerinin propagandasını yapar; parti kararları yerine kendi kararlarını uygular. CGK'nın böyle faaliyetleri olmuşmudur; evet olmuştur, şimdi bunlara bir gözatalım.

** Daha Sağ.da iken dışa da dağıtılan bazı bildiri ve broşürlerde 1.MK. değerlendirmelerini ifrata vardıran CGK eleştirilmiş ve bir çok yoldaş tarafından uyarılmıştı. Buna rağmen, eleştiri ve uyarıları hiç dikkate almayan CE. önderliği 1986 yılında Metris'de çıkarılan "Parti şehitlerini anma" broşüründe 1. MK yine eleştirilmiş, fakat bu sefer daha da ileri gidilerek 2.Konf. ve 2.MK kararları da aşılmış, genel kitle önünde "1.MK'ne rağmen parti silahlı mücadeleyi yürütmüştür." (Bunun anlamı MK. silahlı mücadelenin önünde engel olmuştur) İkincisi, "parti içindeki ideolojik hastalıklar 1.MK döneminde ortaya çıkıp boyvermiştir." Bu tespitler partinin hiç bir organı tarafından yapılmamıştı, dolayısıyla ortak iradeyi temsil eden görüşler değildi. Bu değerlendirmeler Yazar ve CGK'nın görüşleriydi ve partinin irade birliğiyle bağdaşmıyordu. CGK bu suçunu "tartışma dönemi"yle de örtemez, çünkü özeleştiri çalışması değil genel kitle önünde, partinin örgütlü tabanıyla bile yürütülmedi. Bizim ısrarlı talebimize ve parti anlayışının gerekli*

kılmasına rağmen ve MK kararına rağmen CGK tartışmaları örgütlü tabana yaymadı. Buna ayrıca değineceğiz. CGK, bu tavrıyla kitleler nezdinde kendi görüşlerinin siyasi propagandasını yapmıştır. Yani parti iradesinin değil kendi düşüncelerinin disiplini gereği hareket etmiştir. O zaman buna hakları olmadığı, özeleştiri yapmaları gerektiği söylendiği halde (Gizli Yazılar-1) hiç dikkate almadılar, özeleştiri de yapmadılar. Partinin irade birliğini zedeleyen bu tutum, CGK'nın parti içinde ayrı bir grup olduğunun işaretiydi.

** Özeleştirinin yöntemi konusunda parti karar ve gelenekleri-nin, 2.Konf.da tüzüğümüze eklenen ve partideki tartışmaları düzenleyen maddenin defalarca hatırlatılmasına rağmen, bu eleştiri ve uyarıları dikkate almayan CGK, kendi anlayışını pratiğe uygulamada ısrarlı davranmıştır. Hatta bizim "yalan" söylemiş olabileceğimiz imajını yaratmaya çalışmıştır.Bu değişikliğin bilinmemesini fazlaca yadırgamıyoruz; CE'de henüz tartışmalar başlamadan önce hatırlatılmıştı. Tüzüğe ek madde, 1.MK zamanında 2.Konf'a sunulmak üzere hazırlanmıştı. Bu hazırlığı bilen iki yoldaş vardı; bunların ikiside MK. üyesi idi. Birisi aynı zamanda hem ilgili tüzük hükmünü hazırlayan komisyonun başında ve hem de 2.MK üyesiydi. Kaldıki bu tüzük hükmü ve partinin bu konudaki geleneğinin ısrarlı bir şekilde hatırlatılmasının üzerinden tam iki yıl geçti, bu sürede rahatca öğrenelebilirlerdi. Biz bildikleri halde uygulanmadığını düşünüyoruz, çünkü tüzüğün bu hükmü CGK'nın ısrarla sürdürdüğü bugünkü politikasına ters düşüyordu. Genelge gelinceye kadar bilgilenme zorluğunun ardına gizlenebilirler, ama genelge geldikten sonra da kendi anlayışları doğrultusunda hareket etmeleri, parti disiplini değil kendi grup disiplinlerini uygulamaktan başka bir anlam taşımaz. Çünkü genelge sözünü ettiğimiz tüzük hükmünün ruhuna uygundu.*

Biz "şöyle yorumladık" , "şurası açık değildi" vb. kıvırtmalarla bu suç örtbas edilemez. Çünkü genelgeler yorumlanmaz; bunlar partide bir kararın, kampanyanın vs. nasıl uygulanacağını, yürütüleceğini ve düzenleceğini içeren parti talimatlarıdır. Genelgeler uygulanmak için çıkarılır ve her genelgenin başında hitap ettiği kesim yazılıdır.

Genelge geleneği partimizde esas olarak 1.MK döneminde başladı. İlk yayınlanan genelgelerin kimlere verileceği, hangi seviyeye hitap ettiği vs. konularında bazı karışıklıklar yaşandı. Bu karışıklığa son vermek, yönetici ve parti hücrelerinde çalışan yoldaşların tereddüt etmesini önlemek için; yönetici organların çıkardığı genelgelerin başına, dağıtılacağı (hitap ettiği) kesimin açıkça yazılması kararlaştırıldı.Ve bundan sonra genelgeler kimlere verilecekse o kesime hitaben başlıyordu. Örneğin, "tüm parti üyelerine" , "tüm PÜ. ve ileri sempatizan yoldaşlara" , "tüm örgütlü yoldaşlara" vb.gibi.

MKSB'nun yayınladığı son genelge (tartışmaların nasıl yürütüleceğini düzenleyen genelge) de partimizin sözü edilen karar ve geleneğine uygun olarak "tüm örgütlü yoldaşlara" diye başlamış. Genelgenin hitap ettiği kesim hiç bir yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek şekilde açık olmasına rağmen CGK, bu genelgeyi örgütlü tabandan gizledi, MKSB'a meydan okurcasına onun kararına uymadı. Şimdi "biz şöyle yorumladık" vs. diyerek laf cambazlığı yapıyorlar. Genelgenin tam üç yerinde örgütlü yoldaşların özeleştiri faaliyetlerine katılacağı yazılıyor. Hatta genelgenin sonunda örgütlü taban için "bu kesimin tartışmalara katılması çok önemlidir" deniyor; bir başka yerde de örgütlü tabanın çalışmalara katılmasının "zorunluluğu" üzerinde duruluyor. Kısacası, genelgedeki anlayış yorumlanamayacak kadar açık ve net bir şekilde

formüle edilmiş. Edilmiş ama CGK, parti içinde tam bir çete gibi hareket ederek karar filan tanımıyor, kendi anlayışı doğrultusunda kendi disiplinini uygulamaya devam ediyor. CGK. MK'nin kararlarına niye uymuyor; genelgenin başında "tüm örgütlü yoldaşlara" hitap ettiği halde genelge örgütlü yoldaşlara neden verilmiyor? Çünkü genelgenin yöntemiyle CGK'nın anlayışı temelden farklı. Birincisi tüzüğe ve parti kararlarına uygun bir yöntem ve Leninist bir anlayışı ifade ediyor; CGK ise, parti-kitle diyalektiğini kavramayan bürokratik ve çeteci bir anlayışı sergiliyor. Yöntem konusundaki tartışmalarımızda CGK çapını aşan laflar etti. Örgütlü tabanı özeleştiri tartışmalarına katmayı savunan bizim anlayışımızı "menşeviklerden daha geri" bir yaklaşım olarak suçladı. Bu suçlamanın muhatabı bizden daha çok MK'dir. CGK'da birazcık dürüstlük kalmışsa genelgeyi hazırlayan anlayışın "menşeviklerden daha geri" olduğunu açıkça ilan etmelidir; bizim üzerimizden mesaj göndermeye çalışması kendisini komik duruma düşürmekten başka bir işe yaramıyor. Yazarın sıkıntısı buradan ileri geliyor, "yorum" filan işin lafız yanıdır. Genelgeyi "yorum"lamak tamamen demagojik bir yaklaşımdır. Bunun bilgisizlik ve deneyimsizlikle de bir ilgisi yoktur; ortada bileisteye yapılan bir disiplinsizlik, açık bir keyfilik var. CGK grubu parti disiplinini tanımıyor, kendi disiplini gereği hareket etmeye devam ediyor; demagojik yaklaşımlarla gizlemeye çalıştığı gerçek ise çeteci ve hizipçi uygulamalarıdır.

** CGK, en sonunda "eğitim" yazısı olduğunda karar kıldığı yazılarında kendi görüşlerinin propagandasını yaparak yine hizipçi eğilimini ortaya koymuştur. Bu konuda yarım ağızla yaptığı özeleştiride de samimi değildir. "Gizli Yazılar-1" Nisan 1986'da kendilerine verilmiş ve partiden farklı kendi görüşlerini, sadece örgütlü parti kitlesine değil cezaevi genel kitle-*

sine de açtıkları için eleştirilerek kitleye özeleştiri yapmaları istenmişti. Bu uyarı ve eleştiriler o zaman bir kaç "eski tüfek" den geldiği için CGK bunları kaale bile almadı; tersine nispet yaparcasına 3-4 ay sonra çıkardığı yazılarla, özeleştiri çalışmalarına dahil etmediği parti tabanına kendi görüşleri doğrultusunda siyasi propaganda yapmaya devam etti.

CGK "tek yönlü eğitim yapılıyor" şeklinde eleştiriler geldiğini ve bu eleştirinin "doğru" olduğunu belirterek "özeleştiri" yaptığını ilan etti, bu kadar! Her şeyden önce eleştirilerin, yani sorunun özü "tek yanlı eğitim" değildir; eğer bu yazılarda partinin geçmiş pratiği ve yönetimlerin değerlendirilmesi konularında teorik analizler ve deneyim aktarımı vs. olsaydı "tek yanlı eğitim" eleştirisi ve buna karşı yapılan özeleştiri yerinde olurdu. Sorun, bir tartışma döneminde tartışılan konularla ilgili, parti içinde bir grubun düşüncelerini, tartışma dışı bırakılan kesime propaganda edilmesidir. Hem partinin örgütlü tabanını tartışma dışı bırakmak için basit ve gülünç gerekçelerle parti kararlarını hiçe sayacaksın[9] hem de tartışılan konularla ilgili kendi görüşlerini, tartışma dışı bıraktığın kesime propaganda edeceksin! Bu tutarsızlık, ilkesizliği ilke haline getirmiş yazar ve CGK için basit bir "ayrıntı" olabilir; ama yöntem sorununa ilke meselesi olarak yaklaşanlar açısından; parti karar ve geleneklerine bağlı kalanlar açısından yapılan iş kabul edilemez bir disiplinsizlik ve yine hizipçi eğilimin bir tezahürüdür. CGK'nın bu tutarsız ve ilkesiz yaklaşımları sonuçta kendi prestij ve güvenini sarsar; bunları korumak da bize düşmez, asıl kaygımız CGK'nın anlayış ve yöntemleri cezaevinde taban bulur ve kültür haline gelirse ciddi olarak örgütün yozlaşma tehlikesi söz konusu olur, bunun çok ciddi somut bir tehlike olduğunu düşünüyoruz.

** "HFG" olayıyla ilgili olarak "delil" elde etme yöntemine değinmiştik. Bu konuda da partinin karar ve gelenekleri ayaklar altına alındı. CGK, polisiye mantığını pratiğe geçirerek akıl almaz bir sorumsuzlukla yoldaşların mekanlarında arama yaparak, özel eşyalarına (olay somutunda özel notlarına) el koyarak partinin prestijine olumsuz yönde zarar verdi. Bu yöntem, sadece partimizin değil dünyadaki hiç bir Leninist partinin başvurmadığı ve başvurmayacağı bir uygulamadır. Olay sadece vokal bir uygulama olarak kalsaydı tehlikenin büyüklüğünden söz etmek, olaya biraz abartılı yaklaşmak olurdu. CGK,bu pratiğinin teorisini de yaparak söz konusu uygulamayı parti içinde hem kurumsallaştırmaya/ gelenekleştirmeye çalışıyor ve hem de partinin örgütlü tabanını tehdit ediyor. (CGK'nın bu uygulamasına karşı çıkmanın ne anlama geleceğini ilgili bölümde belirtmiştik.) Biz tehlikenin önemini burada görüyoruz. CGK'nın bu pratiği ve bunu ilke olarak teorileştirmesi cezaevindeki parti örgütünü yozlaştırma çabalarını hangi noktaya vardırdığını hiç bir yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek şekilde açıkça gösteriyor. Heeey parti yöneticileri, örgütlü örgütsüz bütün yoldaşlar, uyanın artık parti içinde, parti kararlarını ve gelenekleri hiçe sayan, üstelik siyasi seviyesi olmayan bir Metris Çetesi oluşmuş!*

** CGK, bugüne kadarki pratiğinde partimizin kitle çizgisi ruhunu şekillendiren Mao Zedung'un kitle çizgisi anlayışını hayata geçirmemiş, dolayısıyla bugüne kadarki faaliyetlerini parti kitlesinin denetiminden uzak tutmuştur. Tüzük ve parti kararları gereği parti organları, faaliyetleri hakkında yönettiği kesime belli aralıklarla hesap vermesi gerekirken, cezaevinde bugüne kadar (yedi yıldır) böyle bir uygulama olmamıştır. CGK aynı zamanda tabanın, yönetimin faaliyetlerini değerlendirmesinin koşullarını yaratmamış; bu konudaki tüzük*

hükümlerini işletmemiş, bunu görmemezliğe gelerek bu yöndeki eleştirilere kulaklarını tıkamıştır.

Bugüne kadar cezaevinde gerek bir hücre içinde olan yoldaşlar ve gerekse bireysel ilişki sürdüren yoldaşlar rapor vermenin ne olduğunu dahi unutmuşlardır. Raporlar, sorumlular tarafından gizli olarak verilmiş, bazı konular bu "gizli" raporlara dayanılarak açık polemik konusu yapılmıştır. Raporlara konu olan olaylar ne ilgili hücrelere ve nede tek tek yoldaşlara bildirilmemiş, ne düşündükleri sorulmamıştır. Hatta bazı yoldaşlar hakkındaki suçlamaların esas "kanıtı" bu "gizli" raporlar olmuştur. Bütün bu işleyiş biçimindeki anlayışıyla CGK, cezaevinde siyasi çalışmayı filan bir yana bırakarak tam bir istihbarat örgütü gibi çalışmıştır.

"Gizli" raporları veren yoldaşların birçoğu, bu konudaki yerleşik gelenekleri ve tüzüğü bilmeyebilir, bunu anlayabiliriz; ne varki CGK, yoldaşların bilgi yetersizliğini ve tecrübesizliğini bilinçli bir tarzda kullanarak ayrıca yeni bir suç işlemiş, onları bir parti çalışmasından çok, istihbarat çalışmasının içine çekerek dedektiflik yaptırmaya yöneltmiştir. Ayrıca bu gizli raporları veren yoldaşların raporlarda gerçekleri ifade ettiği nasıl anlaşılacaktır? CGK, atadığı sorumluların alttan denetimini bugüne kadar hiç yaptırmamıştır. Örneğin bizlerden bugüne kadar (ikisi yedi yıldır cezaevinde) sorumlularımız hakkında görüş sorulmamış, rapor istenmemiştir. Kısacası, CGK kendisini ve çete mensuplarını kitle denetiminden sıkı sıkıya korumuş; böylece cezaevinde bir "seçkinler" [(10)] kast'ı oluşturmuştur. Son zamanlardaki yaygın uygulamalarıyla da yoldaşlara dedektiflik ruhu aşılamaya başlamıştır. Dedektiflik ruhuyla şekillenen bir yoldaş, sorunların ideolojik-siyasi temellerini araştırmaktan, onları açık tartışmaktan kaçınır ve bütün dikkatini altındaki/yanındaki yol-

daşların "suç" işleyip işlemediklerine yoğunlaştırır. Bunu esas görev kabul ettiğinden bu işi de genellikle gizli yapar ve giderek tam bir memur zihniyetiyle çalışmaya başlar. Bu tür görevler yoldaşları eğitimden uzak tutar, onları yaratıcılıktan yoksun kılar. CGK'nın bu politikalarının sonuçlarını bugün, ne yazıkki somut olarak görebiliyoruz.

Bütün keskin ve parlak laflarına, teorik ahkamlarına ve ajitatif yaklaşımlarına rağmen CGK'daki yoldaşların hızla çürüdüğünü büyük bir üzüntüyle izliyoruz. Daha da büyük endişemiz, cezaevindeki parti örgütünün de çürümenin pençelerinde olduğudur.

CGK'nın uygulamalarıyla partimizin karar ve geleneklerini yukarda maddeler halinde karşılaştırdık. Her yoldaş bu karşılaştırmalar üzerinde kafa yorarak kimin hizipçi ve parti yıkıcısı olduğuna, kimin yozlaşma belirtileri gösterdiğine karar vermelidir. Bize göre CGK disiplinsizliği giderek sistemleştirme eğiliminde olan, bu yüzden zaman zaman hizipçi eğilimler gösteren, kendine muhalif gördüğü yoldaşlar üzerinde çete baskısı kuran ayrı bir gruptur. Özellikle işleyiş ve yöntem konularında pratiğe geçirdikleri kendi disiplin anlayışlarından hareket etmeleri ve bugüne kadarki pratikleriyle hizipçiliğe ne kadar yatkın oldukları ortaya çıkmıştır.

Şimdi CGK'ya birde soru sormamız gerekiyor: MK'nin bilgisi ve denetimi dışında, parti içindeki gruplardan birisiyle ("muhafazakarlar" diye adlandırılan grupla) ilişkiniz oldu mu, ve hala görüşmeleriniz devam ediyor mu? Onlarla yaptığınız örgütsel sorunlara ilişkin tartışmalar, yazı alış-verişleri vs. MK'nin bilgisi dahilinde mi? Çok daha önemlisi partinin bölünme aşamasına geldiği, böyle bir durumda grubun üst yöneticilerini belirleme noktasında öneri ve tartışmalar yaşandı mı? Ya da sizinle dışar-

dan böyle bir ilişki kurmuşlar/kurmak istemişlerse bu durumu parti işleyişi açısından nasıl karşılıyorsunuz? Bu konuda bazı bilgilere ve ciddi kuşkulara sahip olduğumuzun bilinmesini isteriz. Haksız bir yıpratma ve spekülasyonların nedeni olmak istemeyiz ama, CGK' da konuya açıklık getirmelidir.

Buraya kadar değindiğimiz hususlarla, yukarıda yaptığımız karşılaştırmalar yani CGK'nın yaptıklarıyla, ''hizip'' ilan edilen yoldaşların yaptıklarını kıyaslayacak olursak asıl hizip CGK'nın kendisidir. Yönetimde olmanın avantajlarını kullanarak partinin örgütlü tabanını baskı altında tutmuş, bu baskıyı bazı yoldaşlar açısından terör estirmeye kadar vardırmıştır. CGK' nın suçları ''disiplin hataları'' olarak görülemez. Yönetimde oldukları süre içinde temel parti görevlerinin hiç birini yerine getirememişler, üstelik yaptıkları gaflarla partinin prejtijine de zarar vermişlerdir. Savunmamız aynı zamanda CGK hakkında soruşturma açılması ve yargılanması isteğimizin de gerekçeleridir. Bu talebimizin ilgili parti organı aracılığıyla MK'ne iletilmesini istiyoruz.

Bu bölümü bitirmeden kısaca ''idari-tedbir'' ''siyasi-tedbir'' üzerinde de durmak istiyoruz.

CGK, ''idari-tedbir'' kararlarıyla sadece örgütsel bir tedbir almadı aynı zamanda bunun sınırlarını siyasi tedbir almakla çizdi. İdari-tedbirle siyasi-tedbirin ne olduğu, ne anlama geldiği ve nasıl uygulanması gerektiği RA'nın birinci savunmasında (''Gizli'' Yazılar-3) açıklanmıştı. Soruşturma başladıktan birbuçuk ay sonra siyasi-tedbirin kaldırıldığı, bir ''yanlış anlaşılma'' sonucu böyle bir tedbire başvurulduğu bildirildi.

Biz yanlış anlaşılma gerekçesini samimi bulmuyoruz. Çünkü, örneğin RA, soruşturma açıldığının ve idari-tedbir kararı alındığının bildirilmesi üzerine yazdığı kısa itirazında, idari-tedbirin kendisi açısından pratik bir değişiklik getirmeyeceğini çünkü,

partide hiç bir görev ve sorumluluğu bulunmadığını, herhangi bir sempatizan hücresinde dahi bulunmayıp bireysel ilişki sürdürüldüğünü, idari-tedbir kararının hiç bir şeyi değiştirmeyeceğini vs. belirtmişti. Daha sonra gönderilen ''iddianame''de bu konuya da değinilerek ''idari-tedbir kararıyla sen örgütlü olmanın hak ve avantajlarından yararlanamıyacaksın'' deniyordu. Somut durumda RA açısından örgütlü olmanın yegane avantajı örgütlü kitleye dağıtılan yazıları okumaktan ibaretti. Durum bu kadar açık belirtilmiş ve uyarılmışken CGK'nın siyasi-tedbir konusundaki ''yanlış anlaşılma'' özrünün inandırıcı bir yanı olabilir mi? Ayrıca KI. yoldaşa da ''idari-tedbir'' nedeniyle yazıların verilmeyeceği resmen bildirildi.

Yazar ve CGK, uygulamaya koyduktan birbuçuk ay sonra nihayet siyasi-tedbirin ne olduğunu anlayabilmiş, bunu da olumlu bir gelişme sayalım ama ilk baştaki tutumlarını inkar ederek samimiyetten uzaklaştıklarını da görmezden gelemeyiz. En azından ilk başlarda idari-tedbirle siyasi-tedbiri birbirine karıştırdıkları bizim açımızdan kesin. Kısaca bu olaya yaklaşım bile yazarın ve CGK'nın özeleştiri konusunda nasıl bir tutum izlediği ve izleyeceğinin bir başka somut göstergesi olmuştur.

4- Disiplin-demokrasi konularında CGK'nın anlayışı ile partimizin karar ve gelenekleri:

''HFG'' olayının temelini, bazı yoldaşların kendi aralarında çeşitli siyasi konuları, bu arada cezaevi politikasına ilişkin CGK'nın faaliyetlerini konuşup tartışmaları oluşturmuştur. CGK, bürokratik örgütlenme anlayışının sonucu olan bir ''disiplin'' ucubesi formüle ederek olayı, önünde sonunda getirip bu bürokratik disipline aykırı davranışlara bağlıyor. Örneğin aynı havalandırmada 3-4 tane sempatizan komitesi kuruyor, birde yö-

netici komite var. Hatta aynı örgütlenmeyi kalabalık koğuşlarda bile yapıyor. Aynı havalandırmaya çıkan ve fakat ayrı komitelerde olan yoldaşlar arasındaki siyasi sohbetleri, tartışmaları vs. "organ dışı", "disiplin ihlali" sayılıyor. Bazı yoldaşlarla da bireysel ilişki sürdürüldüğünden (örneğin RA) bu yoldaşlar gerek ideolojik-siyasi sorunlarını, gerekse yönetimin politikalarına ilişkin eleştirilerini vs. sadece sorumlu yoldaşla konuşabiliyor. Yazılı eleştirileri de dağıtılmadığı ve cevap verilmediği için bireysel ilişki içindeki yoldaşları aklı sıra çürümeye terkediyor! Cezaevi duvarları içinde üstelik aynı koğuş ve havalandırmada kalan yoldaşları böylesi katı kurallar içine hapseden bir örgütlenme, anlayıştaki bürokratizmin boyutlarını göstermekle kalmaz, aynı zamanda CGK'nın ne denli baskıcı dogmatik bir anlayış içinde olduğunun da açık göstergesidir. Çünkü CGK, cezaevi duvarları içine dışardaki gibi derinlemesine ve yaygın olarak hiyararşik bir parti örgütlenmesini sığdırmaya çalışıyor. Dışarda, çok çeşitli ve geniş bir alandaki sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına cevap vermeyi amaçlayan bu örgütlenme, aynı biçimiyle içerde hangi mücadelenin ihtiyacına cevap verecek, hangi mücadele çeşitlerine önderlik edecek?

Örgütlenme şekilsel bir olay değildir, ihtiyaçtan doğar. Cezaevindeki örgütlenme de oradaki mücadelenin (yaşamın) ihtiyacını karşılayacak şekilde ele alınır. Dışardaki örgütlenmeyi cezaevinin duvarları arasına sığdıramazsınız. Dolayısıyla koşulları ve ihtiyaçları farklı olan içeriyle dışardaki örgütlenme ve işleyiş aynı olamaz. Dışarının zorlu koşulları ve geniş alandaki mücadelenin ihtiyaçları içerisi için de geçerli değildir. Böylesine açık ve anlaşılır farklılıklara rağmen dışardaki örgütlenme ve bunu düzenleyen işleyiş, mekanik bir şekilde içerde de uygulanmak isteniyor; bu da bir dizi olumsuzluğun yanı sıra yaratıcılığı ve siyasi canlılığı körelten kaba ve açık bir bürokratizm

yaratıyor. Örneğin aynı koğuş ve aynı havalandırmada kalan yoldaşlar birbirleriyle farklı düşüncelerini, değerlendirmelerini veya eleştirilerini konuşamıyorlar, çünkü bunlar ayrı organlarda örgütlenmişler! Akıllara zarar böyle bir uygulamayla, aynı yerde kalan yoldaşların kendi arasındaki tartışmaları, değerlendirmeleri ve politik konuşmaları engellenemez, fiilen mümkün değildir. ''Hizip'' sorunu da önemli ölçüde bu bürokratik örgütlenme ve disiplin anlayışının pratiğinden kaynaklandı.(11) CGK, ''farklı organ''lardaki yoldaşların konuşup tartışmalarına karşı değil, onun karşı olduğu kendilerinden farklı düşüncelerin konuşulması ve kendi faaliyetlerinin eleştirilmesidir. Birbirleriyle yazışan, tartışan ve konuşan ayrı organlardaki yoldaşlar CGK'nın görüşleri ve anlayışının propagandasını yapmış olsalardı, CGK'yı olumsuz faaliyetleri açısından eleştirmeyip övgüler düzselerdi ne disiplini ihlal ne de hizipçilik yapmış olacaklardı. Tam tersine CGK'nın övgülerini hak ederek onun takdirini almış olacaklardı. Evet, CGK bu kadar ilkesiz bir gruptur.

CGK'nın cezaevinde uyguladığı bürokratik örgütlenme ve buna bağlı disiplin anlayışı partimizin konuyla ilgili kararlarıyla da çelişmektedir. Cezaevinde aynı koğuş ve havalandırmadaki yoldaşlar birbirleriyle siyasi tartışma yaptıkları için CGK'nın ''disiplin'' anlayışına göre ''suç'' işlerken, parti kararına göre doğru olanı yapıyorlar. Burada suç işleyen CGK'nın kendisidir; çünkü partinin bu konudaki kararına uymuyor, uygulamıyor. Şimdi sözünü ettiğimiz parti kararına bakalım:

Merkezileşmeden hemen sonra aynı organda çalışan yoldaşların farklı görüşlerini nereye kadar savunacakları konusunda sorunlar çıktı. Tüzük konuya açıklık getirmiyordu. MK'nde de iki farklı görüş çıktı. Birincisi, parti üyeleri farklı görüşlerini (yönetici organlar dışında, birden fazla organda görevliyse) ça-

lıştığı en üst organda ifade etsin. İkincisi, üyeler çalıştığı bütün organlarda farklı görüşlerini söyleyebilsin. Konu, demokratik merkeziyetçi işleyişin önemli bir kuralı olduğundan MK'nin konuyla ilgili bağlayıcı bir karar almasının hem doğru olmadığı, hem de uzun vadeli bir çözüm olmayacağı için partide referandum yapılması kararlaştırıldı. Konu parti içinde belli bir süre tartışıldıktan sonra yapılan oylamada partinin çok büyük bir çoğunluğu(%90'ı) üyelerin çalıştığı bütün organlarda farklı görüşlerini ifade edebilecekleri yönünde oy kullandı ve bu karar parti iradesi haline geldi. (12)

Parti, örgütsel inşaasına yeni başladığından problemler bitmiyordu. Konuyla ilgili olarak bu kez de aynı organda görevli olmayan ve fakat aynı mekanda kalan yoldaşların farklı düşüncelerini tartışıp tartışamayacakları sorunu çıktı. Bunun üzerine MK, parti iradesiyle belirlenen işleyiş kurallarının ruhuna uygun olarak aldığı bir kararla soruna çözüm getirdi, karar şöyleydi: ''Her ne sebeple olursa olsun geçici veya kalıcı olarak aynı mekanda kalan yoldaşlar farklı düşüncelerini tartışabilirler.'' Kararın açıklamasında aynı mekandan sadece evlerin anlaşılmaması gerektiği, mekan esprisinin aynı çatı altında bulunmak olduğu (kamp, yurt vb.) açıkça belirtilmişti. Cezaevinin ismen ifade edilip edilmediğini hatırlamıyoruz fakat, cezaevlerinin de aynı çatı altı olduğu konusunda sanırız kimsenin kuşkusu yoktur. Bazı cezaevlerinin mimari yapısından kaynaklı farklılıkları (örneğin birden fazla blok, havalandırma bulunması gibi) kararın ne ruhunu ne de pratik uygulanışını değiştirmez. Cezaevi tek başına bir mekandır ve burada yaşayan tutuklular da aynı mekanda kalıyorlar demektir. Dolayısıyla aynı mekanda yaşayan yoldaşların birbirleriyle konuşup yazışmaları, tartışmaları sözünü ettiğimiz parti kararı gereğidir ve kesinlikle bir disiplin ihlali değildir. Bu noktada, aynı cezaevinde farklı havalandırmadaki yoldaşlarla

yazışanlar bunu sorumlulara haber vermemesi bir hata olarak tespit edilebilir. Bizim böyle bir eylemimiz olmadığından özeleştiri yapacak durumda değiliz. Aynı çatı altındaki tartışmaları CGK'nın engellemeye hakkı ve yetkisinin olmadığı açık, sadece havalandırmalar arası yazışmaları denetleme yetkisi kullanabilirdi. Sorunun kaynağı, CGK'nın kendi iradesini parti iradesinin üstünde görmesinden kaynaklanıyor. Ve böylece CGK. parti kararlarına uygun hareket eden yoldaşları cezalandırıyor. Partinin bu kararı kendilerine defalarca hatırlatıldı, yine de kendi bildiklerini okumaktan geri durmadılar. Aslında Metris çetesi partiye meydan okuyor, partiyi cezalandırıyor; dışarda kendini yönetici zannedenler de tiyatro seyreder gibi bakıyorlar. Yoldaşlar, sözkonusu olan Kaypakkaya'nın önderliğinde kurulan Marksist-Leninist komünist partisidir. Kolay inşa olmadı, çok emek verildi; parti tüketicileri ve emek düşmanlarına dur deyin artık! Delmedik, laçkalaştırmadık parti kararı ve geleneği bırakmadılar. Bazı şeyleri CGK'daki bir kısım yoldaş bilemeyebilir,(bu durum onların suçunu da azaltmaz, sorup öğrenmelerinin önünde hiç bir engel yoktu, kaldıki defalarca hatırlatıldı.) fakat CGK'nın başındaki yoldaşın bunların hepsini bildiğini çok iyi biliyoruz. Bu yüzden pek çok konuda olduğu gibi, ''aynı mekan'' konusundaki karar da bile-isteye uygulanmıyor.

Bugüne kadar sürekli olarak ''geçmişimizden öğrenelim'' , ''partimizin tecrübelerinden ders çıkaralım'' vb. gibi totolojik fetvalar verildi, verilmeye de devam ediliyor da ne öğreniliyor? Cezaevinde partinin geçmişini bilen, en azından 1974'den sonraki dönemin hafızası olan, karar mekanizmalarında yer almış olan yoldaşlar var. Yedi yıldır bu yoldaşlara hiç bir şey sorulmadı, hiç bir konuda birikim ve tecrübelerinden yararlanma yoluna gidilmedi.(Sadece davanın savunma hazırlığıyla ilgili bazı görevler verildi.) Buna rağmen bu yoldaşlar tabanın ihtiyaç duyduğu bazı konularda eğitim amaçlı yazılar yazdılar, bu

yazılar bile tabana dağıtılmadı. Aramızda gerilim noktası olan tartıştığımız konularla ilgili "parti kararı var mı, varsa nasıl; yoksa gelenek nasıl çalıştı vs." diye sorulabilirdi; sorulsaydı CGK'nın "soylu" gururu rencide mi olacaktı? Bu yüzden "geçmişten öğreniyoruz, ders çıkarıyoruz" vb. lafları sık sık tekrarlayan CGK sadece parti tabanını kandırmaya çalışıyor. Yönetici yoldaşlar, İnandırıcı değilsiniz, boş konuşuyorsunuz çünkü, ders çıkardığınıza, öğrendiğinize dair hiç bir emare olmadığı gibi verebileceğiniz tek bir örnek bile yok.

Sonuç olarak; parti kararlarına uyduğu/uygun hareket ettiği, açığa çıkmış farklı bir çizgisi veya platformu olmadığı, dolayısıyla farklı bir disiplin uygulamamış, parti tüzüğü, kararları ve geleneklerine bağlı kalmış yoldaşların "hizip" ilan edilerek bir parti organı tarafından partiden atılma olayına partimiz tarihinde rastlanmamıştır. Belki de dünyadaki komünist partileri tarihinde ilk örneği CGK'nın uygulamasıdır. "İlk" uygulamalar konusunda CGK çok yönlü bir mantaliteye sahip; bu yönüyle de olsa kutlanmaya değersiniz!

CGK. disiplin konusunda da yerli-yersiz, bilir-bilmez laflar ediyor. Hemen her konuda öncelikle öne sürülen parti disiplini oluyor. Sıkıştığı her alanda parti disiplini zırhına sığınıyor; onu da saçma sapan alıntılarla beslemeye çalışıyor. "Hizip" yazısında da her zamanki gibi, konuyla ilgisi kurulamayan, ustaların görüşlerini gülünç bir şekilde yanlış yorumlayarak sağa sola yumruk sallamışlar. Teori, toplama alıntıların, derme çatma bilgilerin toplamı değildir; ustalardan aktarılan bir kaç doğru tespitin peş peşe sıralanması da değildir. Yargıladığı sorunu özünden kavrayamayan CGK, kendini haklı gösterebilmek amacıyla değindiğimiz yönteme sıkça başvuruyor. Örneğin Stalin'den yaptığı alıntı artık işi sahtekarlığa vardırdığını gösteriyor, aktaralım:

> ''Kuşkusuzki, partide fikir savaşımına engel olmak şöyle dursun partinin bağrında eleştiriyi ve fikir savaşımını gerektirir. Üstelik bu disiplinin kör disiplin olması da demek değildir. Tam tersine demir disiplin bilinçli ve gönüllü olarak kabul edilen bir itaat öngörür. Çünkü ancak bilinçli bir disiplin gerçekten demir disiplin olabilir. Ama fikir savaşımı bitince eleştiri tükenip karara varınca bütün parti üyelerinin irade ve eylem birliği şarttır. Bu öyle bir şarttır ki, onsuz ne birleşmiş parti ne de partide demir disiplin düşünülebilir.''(Leninizmin İlkeleri)

CGK hizipçilikle suçladığı yoldaşları ''merkeziyetçiliğin olmadığı, sadece demokrasinin işlediği'' bir yöntem istediklerini iddia ediyor ve devamla; ''onların istediği ve özlemini duydukları 'parti' tam anlamıyla 'tartışma kurumu'na dönüşmüş bir burjuva partisidir'' deniyor. Yani tasfiye edilen yoldaşlar partide ''disiplin olmasın'' , ''sürekli tartışma olsun'' diyormuş! Bu ''anlayışı''da 'mahkum' etmek için Stalin'den yukardaki alıntı aktarılmış! Aslında yazarın ne dediği, neyi ve kimi eleştirdiği belli değil, çeşni olsun diye Stalin'den de bir alıntı yapılmış! Önce CGK'ya bir tavsiyede daha bulunalım: Böylesine ''ciddi'' ve iddialı yazıları biraz daha ciddi, olgun ve biraz da seviyesi olan yoldaşlara yazdırın. Çünkü buraya kadar değindiğimiz örneklerden de anlaşılacağı gibi yazıyı yazan yoldaşın teorik seviyesi çok düşük, kavrayışı sığ; üstelik oportünist polemik yönteminden fazlasıyla etkilenmiş. Yani olmayan, yapılmayan ve söylenmeyen şeyleri uydurarak ve karşı tarafa mal ederek hayalet avcılığı yapıyor. Bunu yaparken bile, yani iyi bildiğini zannederek hayalini kurduğu iddialara cevap vermeyi bile eline yüzüne bulaştırıyor. Bu yoldaş tartışma yöntemi konusunda Enver Hoca'yı örnek alıyor.

Bilindiği gibi Enver Hoca, Mao Zedung'u "eleştirirken" Mao'nun söylemediği pek çok şeyi, söylemiş farzederek (kendince yorumlayarak) "yanlış"lar ortaya çıkarmış ve böylece kendi yarattığı hayaletlere saldırmıştır. CGK'da benzer bir yönteme başvurarak, disiplin konusunda hem içerik hem de yöntem bakımından ideolojik gıdasını Enver Hoca'dan alıyor. CGK kendi yönetim anlayışına karşı yöneltilen eleştirileri, partiye karşı yapılıyormuş gibi algılıyor (işine geldiği için) ve eleştiren yoldaşların karşısına soyut bir parti disiplini çıkararak, bunun üzerinden saldırıya geçiyor.

Yine bilindiği gibi revizyonist dönüşümden sonra "Enver-parti" sloganı, Arnavutluk'da Enver Hoca'ya karşı yapılacak bir eleştirinin parti "düşmanlığı" ile eş tutulmasının formülüydü. Böylece Enver Hoca ile AEP idealist bir yaklaşımla bütünleştiriliyordu. CGK'da cezaevinde kendini parti ile özdeşleştirerek cehaletini gizlemeye, suçlarını örtmeye çalışıyor. Devam edelim.

Yukarda yapılan alıntıdan anlaşılacağı gibi Stalin, partide disiplin "bilinçli" olur diyerek kör disiplini reddediyor. Bilinçli disiplinin de ne olduğunu çok açık bir şekilde izah ediyor. Bilinçli disiplin ifadesini, eleştiri-tartışma ve eylem birliğinde bulur; eylem birliği de irade birliğinin vazgeçilmez sonucudur. Bu iş nasıl olur; kavramları konumuz somutunda kısaca açalım: Partimiz bir tartışma dönemi yaşıyor. Bu tartışmalar sonucunda partinin yenilgisinin sebepleri araştırılacak ve bunun ideolojik siyasi temelleri açığa çıkarılarak önümüzdeki döneme ilişkin mücadele taktikleri vs. tespit edilecektir. Bu konulara ilişkin parti içinde, diyelim ki birkaç görüş/çizgi var ve bunlar tartışıyor. Tartışmalar sonunda bir görüş çoğunluğu sağlayacak ve parti iradesi olarak belirlenecektir. Azınlıkta kalan görüşler artık, tartışma bittiğinden kendi siyasi görüşlerinin propagandasına son vererek

alınan kararlar doğrultusunda (çoğunluk görüşü) hareket edeceklerdir, etmek zorundadırlar; eylem birliğinin pratik ifadesi budur. Bu koşul ''azınlığın çoğunluğa uyma'' ilkesinin zorunlu uygulanışıdır. Çünkü artık, ''fikir savaşımı'' bitmiş, ''eleştiri tükenmiş'' karara varılmıştır. Azınlık görüşüne sahip olanlar eğer o yapı içinde kalmak istiyorlarsa doğru bulmasalar bile, partinin iradesi haline gelmiş olan çoğunluk görüşleri doğrultusunda canla başla çalışmaya devam edeceklerdir.

Bilinçli disiplin, her şeyden önce neyin disiplini olduğunun bilinmesidir. Disiplinin özü de siyasidir, siyasi disiplin irade birliğinin vazgeçilmez sonucudur, yani eylem birliğinin kendisidir. Komünist partilerinde her birey hangi düşüncenin/çizginin disiplini gereği hareket ettiğini bilir, bilmelidir. Bu bilinç, irade birliğinin sağlandığı süreçte oluşur. İrade birliğinin sağlandığı sürece (tartışma sürecine) katılan bir üye, sempatizan vs. ortak iradeyi temsil eden çizgiyi bilir, bunu tartışarak öğrenir. Kısacası, özgürce katıldığı bir fikir savaşımı sonunda belirlenen siyasetin irade birliği olduğunu ve artık bu siyasetin disiplinine uymanın eylem birliğinin gereği olduğunun bilincine varmıştır. Disiplinin ''demirden'' olmasının, ''bilinçli'' olmasının anlamı budur.

''Kör disiplin'' ise, siyasi içeriğinden soyutlanmış; çizginin belirlenme sürecine katılmadan ve neyin disiplini olduğunu bilmeden, sadece kararlara uymayı amaç haline getirmiş, onları sorgulama gereği bile duymadan uyulan/uygulanan disiplindir. Böyle bir anlayış, disiplinin özünü siyasi disiplin olarak değil, örgütsel bir hiyerarşi olarak algılar. Onun için irade birliğinin sağlandığı tartışma sürecine katılıp katılmamak önemli değildir; önemli olan kendi dışında da olsa belirlenen bir çizginin sonuçlarına göre hareket etmek, söylenen her şeye ''disiplin'' adına boyun eğmektir. Bu anlayış, siyasi özüne bakmaksızın eylem

birliğinin fetiş halina getirilmesidir. Yine bu anlayış, uygulanan "disiplinin" ortak iradeyi temsil edip etmediğiyle de ilgilenmez, sadece eylem birliği adına "disiplin"e uyma anlayışıdır. "Kör" disiplin anlayışı tabanı politikadan uzaklaştırarak onları, sadece emirlere uyan, verilen görevi yerine getiren memurlar haline getirir. Tartışma sürecine katılmayan, üstten gelen emir ve kararlara uymayı görev bilen ve fakat bunların ortak iradeyi yansıtıp yansıtmadığına bile aldırmayan, siyasi içeriği ve sonuçlarıyla ilgilenmeyen dolayısıyla eleştirme gereği bile duymayan, görevi sadece "uymak" ve "uygulamak" olan bir taban yaratır.

CGK'nın bugüne kadar cezaevinde uyguladığı ve bizden de istediği tam da böyle bir disiplindir. Bugüne kadar (yedi yıldır) bir çok yoldaşı hiç bir tartışmaya dahil etmediler, eleştirel bir tek yazısını dağıtmadılar ama bu yoldaşlardan bütün kararlara uymalarını istediler. Biz bugüne kadar CGK'nın bütün kararlarına uyduk, bütün eylemlere eksiksiz katıldık, hem de partimizin tüzüğüne, MK. kararlarına ve geleneklerine uygun olmadığını bildiğimiz yanlış kararların da(eleştirmemize rağmen) gereğini yerine getirdik. Kısaca görev ve sorumluluklarımızı harfiyen yerine getirdik, hem de hiç bir zaafiyet göstermeden; peki bunların dışında haklarımız ne olacak, onları kullanmayacak mıyız? Örneğin ölümü göze alarak katıldığımız uzun süreli bir açlık grevini değerlendirme, herhangi bir direnişi eleştirme, yönetimin eğitim, yayın, kitle vs. politikaları konusunda varsa farklı düşüncelerimizi tartışma vb. vb. haklarımız yok mu? Örneğin RA bugüne kadar cezaevinde uygulanan politikalara ilişkin defalarca uyarı ve eleştiriler göndermiştir; şu politikayı tartışalım, genel bir alt-üst denetimi yapalım vs. demiştir. Bay yazar, bugüne kadar partinin örgütlü tabanıyla tartıştığınız bir tek konu var mı? Talep ve eleştirilere ilişkin dağıttığınız bir tek muhalif yazı var mı? Bir tek örnek gösteremezsiniz; ama bugüne kadar on-

larca emir ve karar gönderdiniz ve bizler de uyduk, uyguladık. O kararların nasıl alındığı, emirlerin nasıl oluştuğu, çoğunluk iradesine uygunluğu vs. bizi ilgilendirmemeli, bizim görevimiz sadece uymak ve uygulamaktır; "bilinçli disiplin"in gereği budur, değil mi CGK'lı yoldaşlar!

Partinin özeleştiri çalışması yaptığı süreçte CGK'nın sergilediği anlayış çok açıktı. "Gizli" Yazılar-1' de değinilen CGK'nın yazılı bir cevabında "özeleştiri yapmak partinin iç sorunudur, parti bu sorunu çözer siz de sonuçlarına uyarsınız ya da uymazsınız" deniliyordu. Bu sözler, CGK'nın disiplin anlayışını çok açık bir şekilde bir kez daha ortaya seriyor. CGK, partinin örgütlü tabanına diyorki; 'neyin disiplinini uygulayacağınız sizi ilgilendirmez, bunu bilmenize gerek yok; biz kararları bildirir, talimatları göndeririz siz de uygularsınız'! CGK'nın hem söyledikleri, hem de uygulamaları açısından bugüne kadarki pratiğini inceleyen hiç kimse yazdıklarımızın tersini iddia edemez, çünkü gösterebileceği tek örnek yoktur. Yalnız, bu durum CGK'nın kendi tabanına uyguladığı disiplin açısından böyle; fakat kendileri uymak zorunda oldukları parti ve MK. kararları olunca durum değişiyor. Kendi disiplin anlayışına uymuyor diye MK'nin genelgesindeki talimatlara yorum çekerek onların gereğini yerine getirmiyor, uymuyor, uygulamıyor.

Cezaevindeki örgütlü yoldaşlar, MK'nin genelgesi doğrultusunda partinin irade birliğini sağlayacak olan tartışma sürecine katılarak bunun sonuçlarına bilinçli bir şekilde katlanmayı isterken, CGK, yoldaşları bu sürece katmaksızın koşulsuz sonuçlarına uyulmasını istiyor, bekliyor. Kısacası, yaşadığımız olaylar ortada; CGK'nın anlayışı ve uygulamaları ortadayken "kör" disiplini kim savunuyor, kim uyguluyor, bilinçli disiplini kim istiyor? Stalin yoldaşın sözlerini bir kez daha aktarıyoruz: "fikir savaşımı bitince, eleştiri tükenip karara varınca bütün parti üyelerinin eylem ve irade birliği şarttır." (13)

Yazar, demokratik-merkeziyetçilik konusunda da epeyce ahkam kestikten sonra yukardaki alıntıları örnek göstererek bizim "disiplinsiz" bir demokrasi istediğimizi ileri sürüyor, iddia ediyor. Biz "hiç disiplin uygulanmasın" diyormuşuz! Bizler bugüne kadar yazılı ve sözlü eleştirilerimizde böyle bir şey demedik; ve hiç kimsenin de böyle bir talepte bulunduğuna tanık olmadık. Kim, nerede ve nasıl böyle bir görüş savunmuş ve istekte bulunmuş hiç belli değil; yazarın alakasız bir iddiası. Ama yazar fena halde uyduruyor; böylece insanlara çamur atmaktan, tahrifat ve demagoji yapmaktan zerre kadar utanmayacağını ifade ediyor. Bu nasıl bir rahatlık, ne biçim bir pişkinlik anlayabilmek gerçekten güç. Yukarda tekrar tekrar değindik: Stalin, "irade ve eylem birliği" , dolayısıyla bilinçli disiplin şartını "fikir savaşımının" bitmesine bağlıyor. Bütün yoldaşların birleştiği temel eleştirilerden birisi de cezaevinde "fikir savaşımı"nın olmadığı; CGK'nın bunun önünü ve kanallarını tıkadığıdır. Birçok yoldaş, en azından son üç yıldır bunu bıkmadan usanmadan söylemiştir. Yazar iyi uyduruyor ama yazısında nedense "fikir savaşımını" hep es geçiyor, hiç sözünü etmiyor ve sürekli olarak eylem birliği ve parti disiplininden dem vuruyor. Bunu yapması da çok doğal çünkü bugüne kadar, "fikir savaşımı" adına cezaevinde gösterebileceği tek bir örnek dahi yok! (Gizli Yazılar'da sözü edilen, TTE konusundaki çok sınırlı, yarım yamalak tartışma benzeri bir olayı saymazsak)

Buraya kadar yazdıklarımızdan da anlaşılacağı gibi mevcut sorunlar, önemli ölçüde CGK'nın "fikir savaşımı"/tartışma sendromundan kaynaklanıyor. Bu korkunun temelinde bilgisizlik, deneyimsizlik ve kendine güvensizlik yatmaktadır. Yazar ve CGK bu yapısını garip bir kabadayılıkla gizlemeye çalışıyor. Bu çaba, ustaları ve tarihsel olayları laf cambazlığına alet etmeye kadar vardırıyor; bunların ruh hali çok bozuk, kesinlikle psikolojik desteğe de ihtiyaçları var.

Bütün bunlardan sonra eğer ''hizip'' yazısındaki görüş ve tespitlerini savunmaya devam ediyorlarsa, yazarı ve CGK'yı oportünist ve korkak ilan etmemek için ortada hiç bir neden kalmayacaktır.

Geçmeden CGK'nın sık sık rastladığımız pişkin tavırlarından birisine daha değinmek istiyoruz.

''Tartışma dönemlerini diğer dönemlerden ayıran en önemli fark daha canlı bir tartışma ortamının yaratılması, kollektif ve en geniş katılımın sağlanması vb.dir'' diyor CGK. Ve devamla, parti özeleştirisinin bazı konuları ''tüm kitleye açılıp kitleyle birlikte tartışılabilir'' denerek SBKP'de bu yöntemin örnekleri olduğundan sözediliyor. MK'nin genelgesinden alıntılar yapılarak ve MK'nin İKK. aracılığıyla kitlelere açmayı düşündüğü tartışmayı, yapıp yapmadığının önemli olmadığı da vurgulanarak ''önemli olan anlayıştır. Burada ayırıcı bir özellik, 'çalışmaya dahil edilmeyen kesim' partimizin örgütlü tabanıdır, sıradan 'kitle' değildir. Bu ayırım, bizim, MK'nin kitleye açmayı düşündüğü konulardan daha genişini veya daha fazlasını burada tabanımıza açabileceğimizi ortaya koyar... Burada bizim kendi tabanımıza daha geniş konuları açmamız yanlış da değildir. Buna hem yetkimiz var hem de inisiyatifimiz. Bu tavrımız yanlış değil, doğru ve olumlu görüyoruz''. ''Hizip'' değerlendirmesinin sonunda böyle buyurmuşlar. Şaşkınlıktan, neredeyse küçük dilimizi yutuyorduk. Sanki biz CGK'yı, tabanı özeleştiri çalışmalarına dahil ettiği için eleştiriyoruz da CGK, tabanı özeleştiri çalışmalarına katmanın doğru anlayış olduğuna bizi ikna etmeye çalışıyor! Buraya yazılanlarla neyin hesabı yapılıyor bilemiyoruz, bilmek de istemiyoruz ama CGK'nın çok tehlikeli bir grup olduğunu düşünüyor, buna inanıyoruz.

Ya beyniniz çok küçük, dolayısıyla balık hafızalısınız; ya da

bizim dışımızdaki bir hesaplaşmanın herhangi bir mevzisini oluşturmaya çalışıyorsunuz. Ama çok amatörsünüz arkadaşlar; ''Gizli Yazılar-1''i bu savunmaya ek olarak takınca bütün hesaplarınız alt-üst olacak. Örneğin; parti-kitle diyalektiği ve özeleştiri tartışmalarının yöntemi üzerine, sözlü çabaları bir yana bırakalım yazılı eleştirilere(ki bunlar aynı zamanda yüksek eğitim değeri taşıyan yazılardı) verilen tek yazılı ve çeşitli biçimlerdeki sözlü cevaplarda; ''tabanı özeleştiri tartışmalarına katmak güvenlik açısından tehlikelidir'' , ''tüzüğe aykırıdır'' , ''böyle bir katılımı istemek oportünist görüşlerinizi hakim kılmak için tartışmayı basamak görmek'' , ''örgütlü tabanın tartışmalara dahil edilmesini savunmak Martov'dan daha geri bir plana düşmek'' vs.vs. diye bas bas bağıranlar sizlerdiniz. Bu savunmayı okuyanlar ''Gizli Yazılar-1''i de okuyacak, değerlendirmeyi onlara bırakıyoruz.

CGK. tutarsızlığını demokrasi konusundaki görüşleriyle de sürdürüyor. Yazar, bizim ''isteyen istediği her şeyi tartışsın'' dediğimizi iddia ederek bunun ''aşırı demokrasi'' olduğunu ve anarşizme yol açacağını söylüyor. Uydurduğu bu iddianın yanına da Stalin'den ilgisiz bir alıntı koyuyor. Uydurukçu yazara hatırlatalım: Sağmalcılar'da çıkan kültür dergisi ''Özgürlük Yıldızı''nın çıkmasına neden karşı çıkmıştık? ''Gizli Yazılar-1''de açıklanıyor: Partimizin önündeki esas görev kültür sorunları değil, özeleştiri faaliyeti olduğu için bu göreve uygun bir yayın politikası yürütülmelidir. Bu yüzden bugün için esas görev, dönemin ihtiyacını karşılayabilecek bir tartışma yayın organı çıkarmaktır. Düzenli bir tartışma yürütmek için tartışma yayın organı gereklidir ve zorunludur vs. deniyordu. Bizim dediklerimizin belgeleri ortada; düzensiz ve denetimsiz bir tartışmayı kim istemiş, nerede yazmış? Mademki iddia ediliyor, o zaman yazar bu iddiasını somut olarak ortaya koymalı, belgeleriyle kanıtlamalıdır. Bize

göre hiç bir iddialarını kanıtlayamazlar, böyle bir dertleri de yok zaten; açıkça çamur atıyorlar, çaplarına son derece uygun bir davranış!

Yazar, bizden aldığı (yazdıklarımızdan öğrendiği) bazı şeyleri dönüp bize satmaya çalışıyor. "Gizli" yazılarda üzerinde döne döne durulan konulardan birisi de tabanın atıl bir yaşam içerisinde siyasi canlılıktan yoksun oluşuydu. Bunun tehlikesine sık sık dikkat çekilmişti. Tabanla canlı bir alış-veriş içinde olmak, onu canlı bir siyasi çalışmanın/tartışmanın içine çekmekle mümkün olacağını, böylece onun seviyesinin yükseleceği gibi önderliğe güven duymasının da koşullarını oluşturacaktır vs. dedik. Ve bugüne kadar bu yapılmadığı için parti kitlesi politikadan uzaklaşarak küçük burjuva yaşamın çekiciliği içinde günü birlik yaşadığını vs. vs. söyleyerek CGK'nın mevcut politikasının cezaevindeki parti tabanını depolitize etmeye yönelik olduğunu söylemiştik; bu, çok ciddi bir eleştiriydi.

"Canlı bir tartışma ortamı yaratmak"dan tabana verilen "eğitim"(!) yazıları kastediliyorsa ve yine aynı yazılardan hareketle "biz MK'nin belirttiğinden daha geniş daha fazla konuyu açıyoruz" deniliyorsa, bunu söyleyenler henüz temel kavramların anlamını dahi bilmiyor demektir. Eğitim yazıları, bir yanıyla tartışmayı da içerir, fakat sizin yazılarınızın zerre kadar eğitim değeri bile yoktu; kaldıki tartışmayı da yasaklıyorsunuz. Oysa tartışma, aynı zamanda danışmayı içerir ve böylelikle taban eğitilirken onun eğilimleri de tespit edilir. Ancak eğitim yazıları ve danışma, tartışmanın kendisi değildir; tartışma, karşı görüşlerin, muhalif yazıların varlığıyla gerçekleşen bir eylemdir. On kere izah ettik, şu tartışma denen olayın ne olduğunu öğrenin artık; ya da ne olduğunu bir kere de siz açıklayın. Bugüne kadar devirdiğiniz çamlar koskoca bir orman eder; en fazla bir çam

da bu konuda devirirsiniz, bu da fazla bir şey kaybettirmez size.

Tartışma demokrasisi, tartışmaya dahil edilen kesimin düşüncelerini (örgütsel sırları deşifre etmeden) tartışmaya katılan herkese iletilmesidir. Biz bugüne kadar böyle bir demokrasi istedik/istiyoruz, hepsi bu! Aslında böyle bir istekte bulunmamız partimiz açısından büyük bir talihsizlik ve utanç verici bir durumdur. Partimizin demokrasi anlayışında ve geleneklerinde yerleşmiş bir işleyişin CGK'tarafından da uygulanmasını istedik, istiyoruz/istemek zorunda kalıyoruz. Üstelik bunu istedik diye soruşturmalara uğruyor, hakaret ediliyor ve partiden atılıyoruz!

CGK ve yazar, bu konudaki anlayışını açıklamıyor; öncelikle bunu yapması gerekirken uyduruk iddialarla yoldaşlara küfrediyor. Kendine güvensiz, aciz ve siyasi bakımdan korkak insanların ruh hali kendini burada da gösteriyor. MK'nin genelgesinde, bazı tartışma konularının genel kitleye de açılacağını söylemesini "doğru" bulan CGK, buradaki kitlenin sıradan bir kitle olmadığını belirterek daha fazlasını parti kitlesine açabilirmiş. MK ile CGK ayrı dillerden konuşuyor. MK bazı konuları genel kitleye açmaktan sözediyor, çünkü doğal olarak partinin örgütlü tabanını tartışmalara katmama gibi bir düşüncesi ve kararı yok; ona göre partinin örgütlü tabanı zaten tartışmanın içinde. CGK ise bazı konuların partinin örgütlü tabanına açılabileceğinden dem vuruyor. Kaldıki bu konuda hala somut bir adım atmış da değil. Üstelik CGK, defalarca belirttiğimiz gibi MK'nin genelgesindeki talimatına rağmen partinin örgütlü tabanını tartışmaya dahil etmedi, bunu da yayınladığı "hizip" yazısında "partinin örgütlü tabanının özeleştiri çalışmasının içine alınmaması..." diyerek deklere etti. Bir başka yerde de parti tabanına "daha geniş konuları açma"yı "yanlış bulmadık" diyor. Soruyoruz: Örgütlü parti kitlesini tartışmalara dahil ettiniz mi etmediniz mi? Kan-

dırılmaya çalışılan kim, bulandırılmaya çalışılan ne? Bütün bu olup bitenlerin temelinde örgütlü tabanın özeleştiri çalışmalarına dahil edilmemesi yatmıyor mu? CGK bunu anlayış olarak savunmuyor mu? CGK cezaevindeki parti kitlesini aptal yerine koyuyor. Eğer CGK, ''Martov'dan daha geri plana düşmek'' demek olan örgütlü tabanı özeleştiri çalışmalarına dahil ediyorsa artık, bunu dürüstçe ilan etsin, birazcık dürüst olmak kıvranıp durmaktan daha sağlıklıdır!

CGK, komünist partilerinde demokrasinin vazgeçilmez bir kuralı olan eleştiri-özeleştiri konusuna yaklaşımda da samimi davranmıyor. Hiç eleştiri ''bastırmamış''lar, tersine eleştirilerden ''memnun'' olmuşlar. Farklı düşüncelerinden dolayı kimseye farklı davranış içine ''girmemiş''ler vs. Tek kelimeyle mugalata yapıyorsunuz. Örneğin RA, örgütlü olmasına rağmen herhangi bir sempatizan hücresine bile dahil edilmemiştir. Bulunduğu havalandırmalarda ve kaldığı koğuşlardaki yoldaşlara RA ile siyasi tartışmalara girmemeleri öğütlenmiştir. Sayısı onlarla ifade edilecek sayıda eleştiri, öneri ve istekde bulunan yazı iletmiştir size, bir tanesini ciddiye aldınız mı, bir tek yazı yayınladınız mı? Bugüne kadar yapılan eleştirilerden hiç bir şey öğrenmeyen CGK, eleştirenlere zedeleyici ve yaralayıcı yaklaşımlarla karşı çıkmıştır. Zaman içinde bazı eleştirilerin haklılığı ortaya çıktığında ise hiç bir şey olmamış gibi davranılmıştır. Hiç kimseye dürüstlük ve samimiyet dersi verecek düzeyde değilsiniz. ''Gizli Yazılar-1''de değinildiği gibi 1985 yılı ortalarında eleştiri ve öneriler yoğunlaştığında RA ve RE'ye hitaban yazdığınız yazıda ''muhatap alınmadıkları'' bildirilerek ''isterseniz yazın ama yönetim dikkate almayacaktır'' deniliyordu. Bütün bunları yapan bir yönetim şimdi kalkıp, tam tersi bir anlayışa sahip olduğunu iddia ediyor, pes doğrusu!

CGK, alışkanlıkları gereği bütün bunları inkar edebilir, fakat son çıkardıkları sözümona ''eğitim'' yazılarında, eleştirilere karşı nasıl bir tutum ve anlayış içinde olduklarını bütün yoldaşlar okudu. Aynen şöyle yazmışlar: ''Çeşitli renkten oportünist ve revizyonistlere göre bugünkü durumun izahatı 'politik tespitlerin yanlışlığı, hayatın gerçekleriyle tezatlığı' türündendir. Biz bunu esas olarak dikkate almıyoruz. Bu anlamda bunun üzerinde durma gereği görmüyoruz...''(Partimizin Şehir ve Kırlarda Ordu Örgütlenmesi Anlayışının Pratiğe Uygulanması adlı yazıdan) İşte CGK'nın eleştirilere karşı tavrı, kendi kaleminden; ''muhatap almama'', ''dikkate almama'' , ''üzerinde durmama'' ! CGK eleştirilerden ''memnuniyetini'' böyle ifade ediyor!

Yine CGK, ''eğitim'' yazılarında partimizin geçmişini (İ.Kaypakkaya'dan sonrasını) M-L görmeyen bir mantık sergiledi. (GKK. teorisyenlerinden çalınma bir tespit) Partinin siyasi hattına eleştiri getirenleri ''revizyonist ve oportünist densizler'' olarak değerlendirdi. Bu kavramları kitleye dağıttıkları yazılarda kullananlar şimdi peygamber rolüne yatarak eleştirilere nasıl ''önem'' verdiklerini yana yakıla anlatmaya çalışıyorlar. İnsanın, ikiyüzlülüğün de bir düzeyi olsaydı keşke, diyesi geliyor. Eleştiri bastırmayı yaşam tarzı haline getirmişsiniz; düzeyinizi birazcık da olsa yükseltmeden, zorlu bir yüzleşmeyle tepeden tırnağa arınmadan asla M-L demokrasiyi anlayamaz ve uygulayamazsınız.

Yoldaşlar, bir çok yoldaş gerek savunmalarında, gerekse diğer bazı yazılarında ''demokrasi-disiplin'' , ''parti-birey'' , ''parti-kitle diyalektiği'' üzerinde durmuşlar ve bu konularda esas olarak doğru görüşler ortaya koymuşlardır. (Doğru bulmadığımız bazı görüş ve tespitler olsa da, öze ilişkin farklılıklar olmadığından önemli görmüyoruz.) Bu düşüncelere katıldığımız için

burada daha fazla değinme gereği duymuyoruz. Bu yazılar bir yanıyla birbirini tamamlayıcı özelliğe sahip olduğundan, birlikte değerlendirildiğinde çok daha öğretici olacaktır.

5- CGK, sonuçta tüm bu olayların esas nedenini:

''Objektif ve subjektif koşulların etkisi olmakla birlikte kendi ideolojik yozlaşma ve küçük burjuva bireyci düşünceler buna esas kaynağı oluşturmuştur.'' şeklinde tespit ediyor. (Hiç değilse böyle önemli tespitler anlaşılır cümlelerle ifade edilseydi!) Ne varki ''yozlaşmanın'' nasıl ve hangi koşullarda oluştuğuna dair, hiç bir analiz yapılmamış, sebeplerine dair tek kelime edilmemiş, hiç bir konuda somut örnek verilmemiştir. Üstelik, bu tespiti yaparken çok büyük bir çam daha devirerek mevcut koşullarda ıspatlanması mümkün olmayan, çok ciddi bir şekilde tartışılması gereken, kaynağı ve sorumluları belli olmayan bir iddiada bulunuluyor: ''HFG'' içinde gösterilen yoldaşların ''büyük bir bölümünün'' son yakalanan yoldaşlar olduğu ve sorunun ''dışardan içeriye taşındığı'' iddia ediliyor. Demekki yozlaşma içerde değil dışarda başlamış! Üstelik yoldaşların önemli bir kısmının bölge ve il düzeyinde yöneticiler oldukları dikkate alınırsa ''yozlaşma''nın parti genelinde başladığı sonucu çıkmaktadır. Eğer büyük bir tesadüf sonucu çoğunlukla ''yozlaşmış'' unsurlar yakalanmışsa mesele yok; bunu da tespit etmenin güçlüğünü göz önüne alırsak CGK'nın tespiti partiyi bir bütün olarak zan altında bırakmaktadır. Dışarda ciddi bir yozlaşma tehlikesi yaşandığını biz de ihtimal dışı görmüyoruz; çünkü yenilgi yılları böyle bir tehlike için elverişli koşullar oluşturur. Ne varki böyle bir tespiti yapmak somut gözlem, dolayısıyla da sorumluluk gerektirdiğinden, cezaevi koşullarında yapılan bu saptama soyut bir kuşkudan öteye gitmez. Bu güne kadar hiç

bir iddiasını doğru dürüst temellendiremeyen CGK'nın bu iddiasını da temellendiremeyeceği bizim açımızdan kesin. CGK'nın bildiği somut gelişme ve tespitler varsa bunları parti tabanına açarak onların uyanık olmalarını sağlamalıdır. Aksi takdirde bu iddia, parti hakkında çok ciddi kuşkular yaratacağından objektif olarak parti yıkıcılığına hizmet eder.

Öte yandan bizlere "yozlaşmış"lık çamuru atan CGK'nın bunu temellendiremediğine değinmiştik. Yozlaşma, öyle kolay gerçekleşen bir olay değildir; nasıl olduğuna ilgili bölümlerde kısmen değindik. CGK'nın "hizip" olayıyla ilgili iddialarının tümü gerçek bile olsa bu yoldaşlara "yozlaşmış" demek çok büyük bir haksızlık olurdu. Bu yazının tamamında yürüttüğümüz tartışmadan anlaşılacağı gibi cezaevindeki parti kitlesini yozlaştırmaya çalışan CGK'nın kendisidir; bizim mücadelemiz ve çığlıklarımız bunu durdurmak içindir. CGK'nın cezaevinde parti kitlesini yozlaştırmaya yönelik faaliyetlerini onaylamak da, ona karşı mücadele etmek de bir tavırdır. Burada sorun partiye karşı yapılan saldırılara göğüs gerebilme basiretine sahip olabilmektir. Yoksa, siyasi konularda pek çok yoldaş arasında tedricen derin farklılıklar da olabilir; bu farklılıklar parti karar ve gelenekleri doğrultusunda yürütülecek iç mücadeleyle bir şekilde aşılacaktır. Ve parti genelinde de önünde sonunda bir şekilde irade birliği sağlanacaktır. Bu sürecin oldukça sancılı yaşanacağını söylemek de kehanet sayılmaz. Asıl olan; bu süreçte her yoldaşın dikkat etmesi gereken önemli şeyler vardır; bunlar, parti kararları doğrultusunda tüzüğe uygun hareket etmek ve olumlu parti geleneklerini yaşatmaktır, bu doğrultuda uzlaşmacı değil mücadeleci olmaktır.

Olayların nedenlerini araştırırken CGK, kendi hatalarının tali olduğu sonucuna varmış ve bunca olayın asıl sorumlulu-

ğundan kendini azat etmiş! Yedi yıldır yönettiği kitleye hesap vermeyen, faaliyetlerini parti tabanıyla tartışmayan, tabanın denetiminden sürekli kaçınan bir yönetimin bu tespitine kuşkuyla bakmamak mümkün mü? CGK'nın kendini "tertemiz" gösteren tespiti, yakında ve nihayet onca mücadeleden ve kendini rahatsız edebilecek yoldaşları "temizledikten" sonra tartışmayı düşündüğü faaliyetleri hakkında nasıl bir sonuç çıkacağının işaretini veriyor. Biz bu tartışmaya katılamayacağız, CGK bu bakımdan da belli bir "avantaj"a sahip oldu. Yine de aklanmasının kolay olmayacağını düşünüyoruz; gerçekten mücadeleyi ve partinin geleceğini düşünen yoldaşların, yönetimlere ve kişilere kör bir bağlılıkla değil, siyasete ve ilkelere, bilinçli bir disiplin anlayışıyla bağlı hareket edeceklerine inanıyoruz.

Parti-kitle diyalektiği konusunda CGK, seçkinci bir anlayışın teorisini yapıyor, şöyle diyorlar: "Partinin denetlenmesi demek, tabana bilgilerin aktarılarak yapılması demek değildir. Esas olarak parti denetimi parti üyesi, aday üyesi ve kadrolarınca yapılır. Tabiki tabanın hatta kitlenin denetlemesine de çalışılır. Onun için yollar aranır..." Bu kadar bilgisizliğe de pes doğrusu! Bıkkınlık veriyorsunuz, bazen kendimden utanıyorum; nasıl böyle insanlar yetiştirebilmişiz diye! "Onun için yollar aranır"mış; siz hiç Lenin, Stalin ve özellikle de Mao Zedung okumadınız mı? Bu işin nasıl yapılacağının hem teorisini yapmışlar ve hem de pratiklerinde uygulamışlar. Ayrıca parti içi denetimin nasıl yapılacağı tüzükde belirtilmiştir; siz de dahil her partilinin tüzüğe uygun hareket etme zorunluluğu vardır vs. bu başka bir şey. Burada sözkonusu olan parti içi denetim değil, partinin faaliyetlerinin denetlenmesidir. Bu denetimi de kesinlikle kitleler yapacaktır. Mao Zedung "kendinizi işçilere ve köylülere sorun, onların eleştirilerinden öğrenin" diyor. Bu yönteme Mao'nun pratiğinde çokça rastlamaktayız: 1941-1942'deki "Büyük İdeo-

lojik Düzeltme Kampanyası" ÇKP'nin aynı zamanda kapsamlı bir denetimidir; parti, kendisini sıradan işçilere ve köylülere bile sormuştur. Bütün dünyada deprem etkisi yaratan BPKD çok zengin bir deneyimdir; nedir bu büyük devrimin mantığı? Gerçekten okuduysanız bile hiç bir şey anlamadığınız kesin. Bu kapsamlı devrimi anlatmak burada yapılacak bir iş değil. BPKD kitlelerin çok büyük oranda politikleştiği, partinin doğru çizgisine ve Mao Zedung'a sahip çıktığı bir devrimdir. Ve bu devrim ÇKP tarihinde, muazzam kitlelerin eleştiri-özeleştiri ve partiyi denetim faaliyetidir. Tüm dünya komünistlerinin örnek aldığı böylesi büyük deneyimler varken CGK'nın, kitlelerin partiyi denetimi için "yollar araması"nın mantığını anlayabilen varsa gerçekten dinlemek isteriz. Düzeyiniz o kadar düşükki, bu yüzden fazlasıyla yorucu oluyorsunuz yoldaşlar. Mao'nun kitle çizgisi anlayışından hiç bir şey öğrenmemişsiniz, dolayısıyla Mao'yu içini boşaltarak savunuyorsunuz. "Kitlelerin öğrencisi olmadan öğretmeni olamaz"sınız. Hele de kitlelerin denetimi için "yollar arayan" bir anlayışın, bu anlayışını temelden değiştirmediği sürece "kitlelerin öğretmeni olma" şansı hiç yoktur. Kaldıki cezaevindeki sorun genel kitlenin denetimi falan da değil; tartıştığımız olay, partinin örgütlü tabanının kendisini yönetenleri ve tartışma döneminde partinin siyasi hattını, politikalarını vs. değerlendirerek denetlemesidir. Cezaevindeki parti kitlesinin öyle sıradan örgütlü parti kitlesi olmadığına da değinmiştik; bunlar, CGK'nın toplama bilgilerle anlatmaya çalıştığı konuları en az CGK kadar, hatta ondan çok daha iyi bilen yoldaşlar topluluğudur. Çoğu parti içinde sorumluluk üstlenmiş, önemli görevler yerine getirmiş ve cezaevi mücadelesini de tereddütsüz omuzlamışlardır. Bu nitelikteki örgütlü kitlenin, yönetimi ve faaliyetlerini denetlemesi için CGK hala "yollar aranacağı"ndan dem vuruyor. Biz bu anlayışın CGK'nın bilgisizliğinden kaynak-

landığını düşünmüyoruz. Bunu, çete faaliyeti olarak değerlendiriyoruz. Çünkü, dünyada ilk kez bir partiyi(partinin cezaevi bölümünü) yöneten CGK değildir; kitle denetiminin yollarını teoriden ve M-L partilerin çok zengin deneyimlerinden öğrenmenin ne engeli, ne de zorluğu vardır. CGK, gerçekten ''kitle çizgisi''nin yolunu aramıyor; o, M-L'e yeni bir ''teorik katkı'' daha yapmanın yollarını arıyor!

Hele bir faaliyetlerinizi örgütlü tabanda tartışmaya açın, kendinizi onların değerlendirmesine sunun. Bu işin en doğru ve basit yolu budur. Kitle denetimini sağlayacak bir tartışma ve değerlendirme yapılmasını üç yıldır öneriyoruz; ne varki sürekli ''yapılacak'' diye erteleyerek parti kitlesini oyaladınız; şimdi de bunun ''yollarını aramak'' dan söz ediyorsunuz. İnsanları kandırıyorsunuz, sadece disiplinsizlik yapmakla yetinmiyor, sürekli yalan söylüyorsunuz. Daha önce önemine değindik, tekrar vurguluyoruz: Kitlelerin ve örgütlü tabanının denetimini sürekli kılmayan bir parti/parti örgütü kitlelerden kopar; bunun sonucu kendini yeniden üretme yeteneğini kaybedeceğinden bürokratlaşır ve giderek yozlaşır.

Sizlere bir şeyler öğretmek için çok emek verdik, çok uğraştık; eğer yazılarımızı okusaydınız en azından böyle kaba saba hatalara düşmez, belki de yeni teoriler üretmeye yeltenmezdiniz. Örneğin, gerek ''İki Çizgi'' yazısında ve gerekse ''Gizli Yazılar-1''de parti-kitle diyalektiği üzerinde önemle durduk ve ustaların pratiklerinden geniş örnekler verdik. ''Gizli Yazılar-1''deki ilgili bölümün bir kısmını yeniden aktaralım: ''Parti-kitle zıtların birliğinde parti yönetici yöndür. Bu uzlaşır bir çelişkidir ve burada tarihte ilk kez bir zıtlığın içindeki yönetici yön, tutucu değil yıkıcı davranabilmektedir; yani egemen yön olan parti, kendi kendisini yadsımak üzere hareket etmektedir. Parti kitlelerin

ideolojik ve siyasi seviyesini(bilincini) kendi seviyesine çıkarma görevini, iktidarı ele geçirdikten sonraya erteleyemez. Kurulduğu andan itibaren bu görevini göz önüne alır. Kitleleri eğitmenin yolu, onlara, sınıfsal gerçekleri ve öğretiyi kendi deneyimleri yoluyla kazandırmaktır. Bu, Leninist bir ilkedir. Nitekim Lenin ve Mao, yalnızca siyasi mücadeleyi değil, ideolojik mücadeleyi de kitleler nezdinde ve onların da katılımıyla yürütmeye büyük özen göstermişlerdir." Görüleceği gibi ustalar partiyi üyelerden mütevellit bir seçkinler örgütü olarak görmüyor. Partinin her türlü varlığında, gelişmesinde ve iç mücadelesinde kitleler var. Parti kitleler içinde kök saldığı sürece gelişir, büyür ve çelikleşir. CGK ise partiyi kitlelerden kalın çizgilerle ayırıyor, kendileri kitle içinden gelmemişler, gökten zembille inmişler sanki! Bugün ise yazar, kitleleri mücadeleden soyutlayan anlayışını itiraf edercesine yeni teoriler üretme peşinde koşuyor. Dün tek tek yoldaşların eleştirilerini "muhatap" almayan CGK, bugün kitle denetiminin "yolları aranır" ve bu sağlanmaya "çalışılır" diyerek kitleyi de muhatap almadığının itirafını yapıyor. Sadece bu ifadeler bile CGK'nın kitleden ne anladığını, ona verdiği önemin ne olduğunu göstermeye ve kendi kitlesinden ne kadar kopuk olduğunu anlamaya yeterlidir.

Bitirmeden bir iki konuya daha değinmek istiyoruz.

CGK, giderayak 1.MK'ne de eleştiriler yöneltmekten geri durmamış. İtiraf edelimki bugüne kadar ilk kez eleştiri denilebilecek bir yaklaşım görüyoruz. Şimdiye kadar parti içindeki her türlü melanetin sorumlusu olarak 1.MK'ni gösteren, ona çok ağır suçlamalarda bulunan, fakat suçlamaların içeriğini bir türlü tartışmaya yanaşmayan, 1.MK dönemini aşırı bir tutumla inkar eden, partinin değerlendirmesi olmayan konularda bile onu genel kitle önünde yerin dibine sokmaya çalışan yaklaşım-

lardan sonra CGK'nın bu tavrına şaşırdık doğrusu. Nihayet, hiç değilse bu konudaki eleştirilerden birazcık öğrenmiş olacaklarki (başka bir hesabı da gözden uzak tutmuyoruz), partimizin geçmişine olumlu bir yaklaşımla ''geçmiş bizim geçmişimiz, ona hata ve sevaplarıyla sahip çıkmalıyız'' diyorlar. Bunu söylerken özeleştiri filan yapmıyorlar ama biz, en azından aşırı inkarcılıktan geriye dönmek istediklerinin bir işareti olarak değerlendiriyoruz.

Biz 1.MK'ni bütünüyle savunmuyoruz; daha önceki yazılarımızda da değindik, farklı konularda da olsa ona çok ciddi eleştirilerimiz var. Fakat bir tespit yapıp onun içeriğini doldurmamayı da doğru bulmuyoruz. 1.MK bazı konulardaki olumsuzluklarına rağmen bir çok olumlu işler de yapmıştır. 1.MK, partimiz tarihinin ilk demokratik yönetimidir ve görevde kaldığı dönemde çok olumlu geleklerin yerleşmesinde imzası vardır. Bu dönemin olumlu-olumsuz tecrübelerinden öğrenilecek çok şey olduğunu düşünüyoruz. Ne varki CGK, sözkonusu tecrübelerden hiç bir şey öğrenmedi, öğrenmeye de niyetli görünmüyor.

1.MK'nin, AEP'nin Mao'ya yönelttiği eleştiriler karşısında ''duraksama ve bocalama gösterdiği'' doğrudur. Ama işin sadece bir yanını tespit edip orada durmak yetmez ve eğer eleştirileri, eleştirilen konunun bütünlüğü içinde ele almazsak hem haksızlık etmiş oluruz hem de doğru bir yöntem değildir. 1.MK Mao konusunda ilk başlarda belli bir bocalama devresi yaşadığını, bunu sebepleriyle birlikte özeleştirisinde belirtmiş ve kendini toparlayarak ''Mao Zedung savunulmadan M-L savunulamaz'' sloganıyla cereyana göğüs germeye başlamıştır. 1.MK'nin bu alanda yürüttüğü mücadelenin belgeleri, söz konusu hatasını kısa sürede düzelttiğinin kanıtıdır. Ama, öte yandan aradan yedi yıl geçmesine rağmen 1.MK'nın bu alandaki mücadelesi aşılıp

kayda değer bir ilerleme de sağlanamamıştır. Kısacası bir konu eleştiriliyorsa onu, gelişimi ve sonuçlarıyla birlikte ele alıp değerlendirmek gerekir. Özellikle de geçmişin değerlendirilmesi gibi önemli bir konu, ilgisiz yazılarda giderayak bir şeyler söyleyerek yapılmaz. Bu konu ciddi bir iştir, özel olarak ele alınmalı ve her şey günahıyla sevabıyla birlikte değerlendirilmelidir.

Geçmişin değerlendirilmesiyle ilgili olarak CGK, parça-bölük yazılarında, geçmişin olumsuz sonuçlarını alt alta yazıp kara bir tablo çıkardı. Sonuçların ama sadece sonuçların böyle bir yöntem ve tabloyla sık sık gündeme getirilmesi kimseye bir şey kazandırmaz; esas öğretici olan bu sonuçlara neden olan sebepleri araştırmak, tartışmaktır. CGK buna gerek görmüyor çünkü, bu konuda kafası çok açık: Partideki bütün melanetlerin sorumlusu MK'ndeki bazı yöneticilerdir! CGK'nın değerlendirmesi şöyle:

"Bize göre bugünkü durumun izahatı, doğru politik tespitlerimizin gereğinin yerine getirilmeyişi, buna uygun bir pratiğin izlenmeyişidir. Kuşkusuz ki bunda partimiz saflarında yer alan ve uzun bir süre partinin yönetim organlarında ağırlıkta bulunan oportünistlerin bilinçli engelleme ve köstekleme çabalarının belirleyiciliği de sözkonusudur." (Ordu Örgütlenmesi Anlayışının Pratiğe Uygulanması yazısından) CGK açısından sorun bu kadar basit işte! Neymiş? Partiyi bu hale getirenler bir kısım "oportünist" yöneticilerdir! Burada CGK'nın özellikle dikkat çekmek istediği bir husus MK. içinde üyeler arasında ayırım yapılması gerektiğidir. CGK, daha önceki yazılarında bu ayırımı zaten açıkça yapmıştı. MK'ndeki bir kısım yoldaşları oportünist ilan ederlerken, bazılarını da M-L olarak tanıtıyorlardı. Sağmalcılar'da iken önemli MK. kararları RA tarafından yazılıp yönetime verilmişti. O yazıda kararların alındığı koşullar

ve MK'daki eğilimler, bunların gücü ve etkileri konusunda da bilgiler veriliyordu. Bu yazı aynı zamanda MK döneminin değerlendirilmesi ve tecrübelerden öğrenilmesi için yapılacak bir çalışmaya kaynak bilgi oluşturacak düzey ve zenginlikteydi. Eğer imha edilmediyse(edildiyse yazık olmuş) CGK'ya o belgeyi daha dikkatli incelemesini öneriyoruz.

1.MK'da 9. toplantıya kadar bütün kararlar oybirliği ile alınmıştır. Bu toplantıdan itibaren bazı görüş ayrılıkları çıkmış ancak henüz açık çizgi mücadelesi kızışmamıştı. MK'nde sağ sapma olarak değerlendirdiğimiz, silahlı mücadeleye ilişkin tespit MK'nin 10.toplantısında yapıldı, şöyleydi: ''Bugün ülkemizde silahlı mücadelenin koşulları vardır; silaha sarılmayan bir örgüt ayakta duramaz; fakat partimiz subjektif olarak silahlı mücadeleyi başlatacak durumda değildir.'' Bu anlayış son tahlilde silahlı mücadeleyi subjektif koşullara bağlayan bir yaklaşımdır. Ve ''Silahlı mücadelenin koşulları sürekli vardır'' şeklindeki ''sol'' bakışın pratikde sağ'dan tezahürüdür. Bu önemli tespit de 1.MK'da oy birliği ile yapılmıştır ve hiç bir üyenin muhalefeti olmamıştır. CGK'nın yaratmaya çalıştığı imajın tersine bu sağ tespitin yapılmasında, ordu örgütlenmesinden sorumlu yoldaşla, gerilla savaşı bölgesinden sorumlu yoldaşın önemli etkileri olmuştur. Nitekim daha sonra ordu örgütlenmesinden sorumlu olan yoldaş, bu alanda kayda değer bir ilerleme sağlayamadığı için görevinden alınarak başka bir bölgeye gönderilmiştir. CGK bu iki yoldaşı neye dayanarak ''M-L muhalefetin önderleri'' olarak göstermeye çalışıyor bilemiyoruz; belkide öyle görmek istediği için... Her neyse, bunlar partimizin yaşanmış deneyimleridir, tartışarak dersler çıkarmalıyız ama bunların tartışılmasına yanaşmayan bir yönetimle ne yapılabilinir ki?

Eğer ortada , partide ''oportünist'' bir engelleme varsa

bu, MK'nin tümü için geçerlidir. ''M-L kanat'' diye lanse edilen yoldaşların Mao konusuyla ilgili muhalefetleri de 8.toplantıda başladı. Bu muhalefet esas olarak FÜ'lerle YD. arasındaki tartışmalarda FÜ'leri destekleme şeklinde oluyordu. Ancak YD çizgisine karşı mücadele yalnızca FÜ'ler tarafından yürütülmüyordu; FÜ'lerin MK. içinde ''orta yolcu'' olarak nitelediği yoldaşlar da mücadele ediyordu. Tabiki FÜ'lerle farklı düşüncelere de sahiptiler.(1957-60 Moskova bildirge ve deklarasyonları, 1963 polemikleri konusunda vs. olduğu gibi).

Kısaca, CGK'nın MK içinde oportünist olarak görmediği yoldaşları neye göre değerlendirdiği bile açık değil. Kastedilen SC. ile AHA'dır. Bu yoldaşların partinin teorik inşasına herhangi bir katkıları olmamıştır. Yaratılmak istenen imajın tersine bu yoldaşlar parti içinde bir muhalefetin önderleri olmadıkları gibi etkili bir muhalefet dahi yürütmemişlerdir.

Sonuç olarak 1.MK içinde, MK'nin bütün faaliyetleri açısından ''oportünist'' - ''M-L'' ayırımı yapmak çok güç. Bu ayırım ancak tek tek görüşler açısından yapılabilir. Zorlamalarla suni ayırımlar yapıyorsunuz, bu yöntem partinin doğrudan tecrübelerinden öğrenmeyi engelleyici bir yoldur. Kendimizi kandırmayalım; 1. MK'nın olumlu faaliyetleri konusunda, teorik önderlik konusunda belki bir ayırım yapılabilir, bazı yoldaşlar çok daha fazla emek vermiştir, fakat MK'nin suçları konusunda kayda değer bir ayırıma gitmek gerçeği yansıtmaz ve zorlama bir ayırım olur. Keşke bunları genişçe tartışabilseydik; ama yedi yıllık cezaevi pratiği, bütün bunları sağlıklı bir şekilde tartışabilecek çapta olmadığınızı gösterdi. ''Önemli'' siyasi tespitler yaptığınız imajı yaratmaya çalışıyorsunuz, ama yaptığınız, siyasetten uzak mesnetsiz keskin tespitler yapmak, sonra da sallayıp bırakmaktır.

Yazımızı bitirmeden CGK'nın bir tespiti üzerinde daha durmak istiyoruz. Eleştirilere karşı ''olmadı"ğını ve hiç eleştiri ''bastırmadık"larını söyleyen CGK, ''HFG" olayına katıldığını iddia ettiği yoldaşları ''kazanmak", onların ''hataları"nı ''göstermek" ve özeleştiri yapmalarını ''sağlamak" amacıyla yayınladığı yazıda hakkımızda yaptığı tespit şöyle: '' En başta bu yaptıkları ilkesizliktir. Öncelikle devrimci safa layık olduğuna, sonra da parti saflarına layık olup olmadığına, mücadeleye samimice devam edip etmeyeceğine karar vermelidirler..."

Bu değerlendirme yapıldığında sözkonusu yoldaşlar henüz partinin örgütlü insanlarıydı ve sözümona CGK, bu yoldaşları ''kazanmaya" çalışıyordu! İşte muazzam bir ilkesizlik örneği daha. Sorumsuzluğu ilke haline getirmemiş olan hiç bir yönetim ve parti üyesi, örgütlü bir yoldaşı hakkında ''devrimci saflara layık" olup olmadığını söylemez; layık değilse zaten o parti saflarından derhal uzaklaştırılır. Yazar, bizleri devrimci bile görmüyor; bu defa çok fazla ileri gitmiş! Çapının ne kadar düşük olduğunu bir kere daha ortaya koymuş; bunu biliyoruz artık, da kafamızı meşgul eden, diğer yoldaşların bu tespit hakkında ne düşündüğüdür. Bu türden bir yaklaşımın partimiz geleneklerine ve tartışma adabına aykırı olduğu bilinmelidir. Bunlar partimize ve parti kültürüne yabancı söylemlerdir. Dahası devrimci ahlaka da sığmaz. Partimizin kültürüyle bağdaşmadığı gibi hiç bir devrimci örgüt, kendi içindeki bir insan için böyle bir nitelleme yapmaz. Bizlere bu türden nitelemeleri yakıştıranlar, hangi kültürden, hangi anlayıştan besleniyorlar bunu okuyucunun değerlendirmesine bırakıyoruz. Bütün bu sorumsuz nitelemeler siyasi bakımdan son derece yetersiz, dolayısıyla oportünist korkaklığın saldırganlık şeklindeki tezahüründen başka bir şey olamaz diye düşünüyoruz.[14]

SONUÇ OLARAK:

Yoldaşlar, "HFG" olayıyla ilgili olarak yürütülen mücadelede CGK çok olumsuz bir örnek teşkil etti. Parti karar ve geleneklerine uygun olmayan yöntemler izledi. Yine parti kararlarına pek çok konuda uyulmadı, gelenekler ayaklar altına alındı. Tarihi olaylar çarpıtıldı ve teori zorlanarak yerine saçma sapan ve marjinal tespitler geçirildi. Küfür ve hakaretlerle dolu bir uslup tutturuldu. Kısaca partimiz tarihinde benzerine rastlanmayan olumsuzlukları, ilk kez bir parti organı marifetiyle yaşadık, gördük. Bütün bunları yapan CGK (ahlaki yaklaşımı bir yana bırakıyoruz), parti tüzüğü, parti kararları ve yerleşmiş parti gelenekleri bakımından asla göz ardı edilemeyecek şekilde büyük bir suç işledi. Her şey bir yana, bizlere yapılan haksızlıklar düzeltilir veya görmemezlikten gelinir; bizler partiye döneriz veya dönemeyiz ama bu işlenen suçlar sorgulanmazsa, sorumluları yargılanmazsa Türkiye'nin tek M-L komünist partisine önümüzdeki yıllar açısından şimdilik geçmiş olsun demekten başka bir söz kalmayacaktır.

CGK'nın kararı henüz kesinleşmiş değildir. Tüzük hükmüne göre parti cezaları bir üst organın onayıyla kesinleşir ve ceza alanların MK'ne kadar itiraz etme hakları vardır. Bu yazı aynı zamanda MK'ne iletilmek üzere CGK'nın kararına itirazımız ve CGK hakkında suç duyurumuzdur. Bizler birlikten yanayız, ilkeli birlikten yanayız. Birlik-mücadele-daha üst birlik için mücadeleye devam edeceğiz. Bu mücadelenin yollarına tuzaklar kurulmuş, barikatlar konulmuştur; bunların arkasına sığınan CGK, bize karşı adeta gerilla savaşı yürütüyor, bu durum ancak MK'nin müdahalesiyle aşılabilir; belki bir yardımı olur umuduyla bugünkü olumsuz durumun aşılabilmesi bakımından CGK'ya bir de uzlaşma metni sunuyoruz:

1- CGK, bir kısım yoldaşlar hakkında yapmış olduğu ''HFG'' tespitini; enine boyuna düşünmeden, bazı bilgi ve tecrübe yetersizliğinin de etkisiyle yapmıştır, bu tespitini geri alır ve yoldaşları organize bir grup, ''hizip'' olarak görmediğini ilan eder.

2- ''HFG'' tespitinin ve soruşturmanın sonuçları olarak atılan ve bu uygulamaya tepki olarak ayrılan yoldaşları eski konumlarına iade eder. Aynı zamanda daha önce ayrılan yoldaşlara, ayrılmalarına neden olan koşulların düzeltildiğini bildirerek onları da parti saflarına geri çağırır.

3- CGK, parti özeleştirisi çalışmalarına, gerekse cezaevi pratiğinin değerlendirilmesine, MK'nin genelgesinde belirtildiği şekilde bütün örgütlü yoldaşları dahil edeceğini açıklar.

4- CGK, gerek parti özeleştirisi ile ilgili tartışmaları, gerekse cezaevi pratiğinin değerlendirilmesini çıkarılacak olan bir yayın organı aracılığıyla yürütecektir. Yayın organı düzenlemesinin(seçilecek yazılar, dağıtım vs. tüm örgütlü kitlenin oylarıyla seçilecek teknik bir komite tarafından yürütüleceğini, bu komitede CGK üyelerinin yer almayacağını açıklar. Ancak CGK, yayınlanacak yazılarda örgütsel sırların deşifre edilip edilmediğini denetleyecek, bu yönde sakıncalı gördüğü yazıları engelleyip ilgili bölümlerin çıkarılmasını isteyebilecektir.

5- CGK, bugüne kadarki uygulamalarında parti karar ve geleneklerine uygun olmayan pratiğiyle; ayrıca yanlış teorik tespitleriyle de ilgili olarak özeleştiri yapacaktır. Bunu cezaevi pratiğinin değerlendirilmesi içinde ele alacaktır.

6- Hem cezaevindeki olumsuz yaklaşım ve politikalardan

dolayı, hem de "HFG" olayına duydukları tepkiden dolayı ayrılan, ilişiğini kesen yoldaşlar bu davranışlarının tepkisel bir acelecilik olduğunu kabul ederek tekrar saflara dönmeyi kabul eder. Ayrıca, diğer havalandırmalardaki yoldaşlarla yazışarak, mevcut politikaları eleştiren, kendi siyasal düşüncelerini tartışan yoldaşlar yazışmalarını önceden sorumlulara haber vermemeyi hata olarak kabul eder ve bu eylemlerinden dolayı özeleştiri yaparlar. Ancak denetime tabi olmak, yazışmak isteyen yoldaşların bu eylemine engel teşkil etmeyecektir. Yoldaşların yazışmalarında dikkat edilecek husus örgütsel sırların yayılmaması olacaktır.

7- CGK, bu uzlaşma metni kabul edildiği takdirde, partiye dönecek yoldaşlardan gerekli gördükleri hakkında idaritedbir uygulamasına gitmeden soruşturma açabilecektir. Soruşturma gizli yürütülecek, sonuçları, isimler deşifre edilmeden tüm parti kitlesine açıklanacaktır.

8- CGK, partiden atılan ve kendiliğinden ayrılan yoldaşlar hakkında yapmış olduğu "yozlaşmışlık" ve "devrimci saflara bile layık olmadıkları" şeklindeki tespitlerini, bir kızgınlık anının değerlendirmeleri olarak görür ve bu tespitlerinin doğru olmadığını ilan eder.

9- CGK, bu uzlaşma metni ışığında genel kitleye (cezaevindeki tüm devrimci kitleye) bir açıklama yapacaktır.

NİSAN - 1987

Yoldaşlar, bu yazı RA tarafından kaleme alındı; KI ve LN yoldaşlarla birlikte tartışılarak ortak görüş haline getirildi. Partimizin geçmiş pratiğine ilişkin bilgilerin büyük bir bölümüyle, MK kararlarına ilişkin bilgiler de RA tarafından verilmiştir.

DİPNOTLAR:

(1) ''Yazar derken doğal olarak CGK'ni de kastediyoruz. Arada yazar dememiz yazıdaki anlayışların yazarın şahsında daha açık görünmesidir. Yazıyı onaylayan CGK'daki diğer yoldaşlar aynı anlayışa sahip olmadıkları halde bazı önemli şeyleri gözden kaçırmış olabilirler. Bu durum kendini, özellikle siyasi gerilik ve deneyimsizlik koşullarında gösterir. Anlayış konusunda böyle bir ihtiyat payı gözetirken, sorumluluk konusunda yazarla CGK arasında herhangi bir ayırım yapmamız sözkonusu bile olamaz.

(2) Eğer sorun pratik bir olay olarak kalsaydı ve biz ''parti içindeki yoldaşların mekanlarına baskın düzenlemeyi, oralarda arama yapmayı ilke olarak reddederiz, böyle bir uygulamayı da doğru bulmayız ancak, mevcut durum bir istisna teşkil etmiştir'' vs. denseydi bir nebze anlaşılır bir yaklaşım olurdu; çünkü ilkeler de doğma değildir ve çok özel şartlarda istisna teşkil edebilir. Fakat CGK, bu eylemini meşrulaştırmak için teori üretmiş ve ilkesel olarak da reddetmiyor.

(3) Bu cümlenin geçtiği paragraf olduğu gibi ''iki çizgi'' yazısından alınmış; fakat alıntı olduğunu belirten tırnak işareti kullanılmadığından ve kaynak gösterilmediğinden yazarın yorumu gibi bir imaj yaratılmış. Bu durum bir unutkanlık vs. değildir, çünkü bu türden çalıntılar epeyce kullanılmış. Benzer örneklere daha önceki yazılarda da rastlamıştık. Sağmalcılar'da çıkarılan ''Özgürlük Yıldızı''nda çıkan bazı yazılar çalıntılarla doluydu. Örneğin ''Toplumlar'' ile ilgili bir yazının büyük bölümü Halil Berktay'ın ''Kabileden Feodalizme'' adlı kitabından olduğu gibi aktarılmıştı. Yine Çin ile ilgili bir yazı, büyük ölçüde ''Çin Deyince'' adlı kitaptan alınmış fakat alıntılarda tırnak işareti kullanılmadığı gibi kaynak da gösterilmediğinden yazarın ifadeleri ve yorumu gibi anlaşılmıştır. Daha doğrusu böyle anlaşılması istenmiştir. Böyle şeyler bilim, edebiyat. sanat dünyasında ve özellikle devrimci çevrelerde pek hoş karşılanmaz. Bu tür çalıntılar, yapan kişiyi

olduğundan farklı gösterebilir ama farkedildiğinde adamı tefe koymaları bir yana doğrudan partinin prestijini sarsar. Partinin prestijiyle oynamaya da kimsenin hakkı yoktur ve kesinlikle ahlaki bir yöntem değildir.

Biz böyle bir yöntemi parti kitlesine karşı ''cesur'' bir saygısızlık olarak görüyoruz; bununla da yetinmeyip önderliğin, kendisini olduğundan farklı göstermeye çalışarak siyasi ve teorik seviyesi bakımından haketmediği bir prestij ve güven kazanmaya çalıştığını, bunun da doğru ve ahlaki bir yol olmadığını söylüyoruz.

(4) CGK yazısında, bir yoldaşın düşüncelerine karşı çıkarak tartışma dönemlerinde ''merkezi irade ortadan kalkmaz'', ancak ''içe yönelik propaganda kalkar; tartışma sonuçlanıncaya kadar (yani ortak irade belirlenineceye kadar) eski irade(görüşler) dışa karşı propaganda edilir'' deniliyor.Yazarın, bu konuda da yeterli bir bilgiye sahip olmadığı anlaşılıyor; anlaşılıyor ama çeşitli KP'lerin ve partimizin tecrübelerinden öğrenme zekasına sahip olmayan yazar, mantık yürüterek teorik ahkam kesmekten de geri durmuyor. KP'lerde parti içine yönelik siyasi propaganda olmaz; tartışma dönemlerinin dışında dahi yapılan şey merkezin denetimi altında teorik tartışmalar ve ideolojik-siyasi eğitimdir. Örneğin, diyelimki parti içinde ulusal sorunla ilgili bir tartışma yürütülerek sonuçlandırıldı ve parti iradesi belirlendi. Artık üyelere düşen görev (isterse belirlenen iradeye muhalif olsun) ortak görüş doğrultusunda ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyetlerini yürütmektir. Ajitasyon, propaganda esas olarak dışa karşı yapılır. Konu, içte(örgütlü kitle açısından da) yeterince tartışılıp sonuçlandığından mevcut görüşler zaten biliniyordur. Bilinen ve kavranmış görüşlerin nesini propaganda edeceksiniz? Ancak belirlenen görüşlerin daha iyi kavranabilmesini sağlamak amacıyla eğitim faaliyetleri sürdürülür; bir de gerekliyse teorik tartışmalar devam eder. Diyelimki ulusal soruna ilişkin tartışmalarda parti iradesi ''Kürdistan sömürgedir'' şeklinde belirlendi. Bundan sonra parti içine yönelik olarak bu görüşün propagandasını yapma-

nın mantığı nedir? Bu propaganda esas olarak, partide örgütlü olmayan kitleleri bu görüş doğrultusunda eğitip örgütlemenin bir aracı olarak dışa karşı yapılır. Tartışma dönemleri dışında "içe yönelik propaganda zorunluluğu" getirmek ne demek? Böylelikle demokratik-merkeziyetcilik kurallarına takla attırıyorsunuz; partimizdeki Leninist işleyişi ortadan kaldırmaya çalışıyorsunuz. Çünki, parti üyeleri çalıştıkları (organsal ilişki içinde bulundukları) bütün organlarda farklı düşüncelerini söyleyebilme hakkına sahiptirler. Parti içinde örgütlü tüm parti kitlesinin katıldığı bir tartışmayla belirlenmiş bir iradenin içe yönelik de propaganda edileceğinin kararını alın, bir deneyin bakalım insanların neresiyle güleceğini göreceksiniz! Bu yüzden yazar, "tartışma dönemlerinde içe yönelik propaganda olmaz" demekle hiç bir gereği ve anlamı olmayan boş laf etmiş oluyor.

Tartışma dönemlerinde tartışılan konularla ilgili iradenin dışa karşı ortadan kalkması yanlış değil doğru bir görüştür. Tartışmayı yürüten yönetim organları üyelerin bu yöndeki zorluklarını, yani doğru bulmadıkları görüşlerin propagandasını yapma zorunluluğunu ortadan kaldıran tedbirler alır/almalıdırlar. Böyle bir tedbiri, MK'nin, tartışmaların nasıl yürütüleceğine ilişkin genelgesinde de görebiliyoruz. Genelgede tartıştığımız konular hakkında dışa karşı "bu konuları tartıştığımız söylenecektir" deniyor. Yazar, bu sözlerin ne anlama geldiği üzerinde hiç durmuyor; bunun anlamı çok açık: "Biz bu konuyu parti içinde tartıştığımız için şimdilik görüş belirtemem"dir. Bu tedbir, üyeleri doğru bulmadığı bir görüşün propagandasını yapmaya zorlamamak için düşünülmüştür. Esas olarak da tartışmayla birlikte konu ortak irade olmaktan çıktığı için (ki bu yüzden tartışılıyor zaten), siyasi propaganda zorunluluğu ortadan kalkmıştır. Ortak iradenin ortadan kalkması siyasi propaganda disiplinini de ortadan kaldırır. Bu durum, yalnızca tartışma dönemlerinde ve sadece tartışılan konularla ilgilidir. MK, genelgesinde "dışa karşı tartıştığımız söylenecektir" demekle, aynı zamanda tartışmanın kitleler nezdinde

yürütülmediğini ifade ediyor. Eğer tartışmalar genel kitle önünde, onunla birlikte yürütülmüş olsaydı böyle bir şey söyleme gereği kalmaz; tartışma dönemi boyunca her kes farklı görüşlerini kitlelere de açabilirdi. Yazara sormak gerekir, kitlelere açık bir tartışmada "dışa karşı" hangi iradenin propagandası yapılacaktır? Doğru düşünceler, CGK ve yazarın dar mantığının belirledikleriyle sınırlı değildir, onun dışında çok daha geniş ve bilimseldir.

Kısaca ifade etmek gerekirse, tartışma dönemlerinde, tartışılan konular tartışma süresince ortak irade değildir; bu yüzden hiç bir şekilde ortak iradenin içte yada dışta propagandasını yapma şeklinde bir disiplin dayatması yapılamaz. Tartışma dönemlerinde dayatmanın olmaması genel bir doğrudur; bu doğruluk bütün KP'ler açısından olduğu kadar partimiz açısından da böyledir. CGK açısından tabiki durum değişiyor: Defalarca uyarmamıza ve genelgeyi hatırlatmamıza rağmen, şehir eşkiyaları gibi işlerine geldiği şekilde davranmaktan vazgeçmiyorlar; parti kararlarına uymama alışkanlıklarını ısrarla sürdürüyorlar. MK genelgesinde "dışa karşı tartıştığımız söylenecek" diyor, CGK ise hayır "dışa karşı eski görüş propaganda edilecek" talimatı veriyor. Bu durum CGK'nın bilmem kaçıncı disiplinsizlik örneği! Bütün bunlara üst organlardan müdahale eden yok. Bu durumun iki nedeni olabilir: Ya dışarıda da dogmatik "sol" oportünizm tümüyle egemen duruma geldiğinden buradakileri alkışlıyordur; ya da metris çetesi partiye tümden egemen olmuştur, dolayısıyla kimse söz geçiremiyordur. Partinin geleceği açısından her ikisi de aynı tehlikeyi taşıdığından parti, parti olmaktan çıkarak egemenlerin oyuncağı haline dönüşür. Her neyse, her yoldaş MK'nin genelgesine mi uyacak, yoksa CGK grubunun kararı gereği mi hareket edecek buna karar vermelidir. Birincisi parti birliğinin korunmasına, ikincisi bölücülük ve hizipçiliğe hizmet eder.

[5] Bu cümle de çok küçük değişikliklerle "İki Çizgi" yazısından alınmış. Ama yazarın analizi gibi gösterilmiş, bunun adı bilgi hırsızlığıdır. Başka bir dipnotda da değindik, böyle şeylere itibar

etmeyin yoldaşlar. Doğru görülen bir düşünceye sahip çıkmak yanlış değildir, bu yazılar, kim yazarsa yazsın bizim mirasımızdır partimizin, dolayısıyla hepimizin ortak ürünleridir. Yazıda geçen orjinal bölüm aynen şöyle: ''Ancak bu platform etrafında açık ya da gizli bir grup disiplini oluşturma faaliyeti yoksa buna hizip denmemekte; hiziplere karşı uygulanacak tedbirler (muhalefet önderlerinin ihracı vb.) gündeme getirilmemektedir.'' (Çizgi İle Hizip Arasında Ayırım Yapmalıyız- bölümünden)

(6) Balli Kombetar, ikinci paylaşım savaşı sırasında özellikle Balkan ülkelerinde yaygın olan faşist örgütlerden birisidir. Balli Kombetar, Arnavutluk'un işgali sırasında önce İtalyan faşistleriyle, sonra da Nazilerle işbirliği yaparak yurtsever direnişçilerin katledilmesine bizzat katılmıştır. Yugoslavya'daki Çetnik'lerle benzer bir örgüttür. Bir benzetme yapacak olursak bunlar, bizdeki MHP gibi örgütlerdir.

(7) İngilizce orjinalda ''Factiona'' olarak geçen bu kavram türkçede genellikle ''hizip'' şeklinde kullanılmaktadır.

(8) İngilizce orjinalde bu kavram ''platform'' şeklinde geçmektedir. ''Taban'' sözcüğü örgütsel anlamda bir çizgi oluşturduğu izlenimini veriyor.

(9) Yöntem sorununa ilişkin tartışmalarımız başladığında örgütlü tabanı tartışmalara katmamanın nedeni ''güvenlik'' sorunu olarak ifade ediliyordu. Yani poliste zaaf göstermiş yoldaşlar, benzer bir durumda, aynı zaafı göstererek partide bir özeleştiri çalışması olduğunu ''polise söyleyebilir''miş! Böyle bir çalışma olduğunu polis zaten biliyordur, ayrıca bilmesinin de hiç bir önemi yok dediğimizde, ''bu tartışmanın arkasından konferans yapılacağı anlaşılır ve konferansın güvenliği tehlikeye girer''miş! Hiç şüphesiz, ciddiye alınacak, üzerinde durulacak bir gerekçe değil; fakat bunu CGK'nın başındaki yoldaş söyleyince, bu grubun mantığı ve kavrayışı açısından çok düşündürücü bir durum ortaya çıkar. Çünkü daha sonra bu gerekçeden vazgeçip tüzüğü öne sürdüler.

Tüzükteki üyelik hakları uzun uzun yazılıp söylendi (ne ilgisi varsa!) ve tüzük hükümleri gereği örgütlü tabanı tartışmalara "dahil etmeyeceklerini" ilan ettiler. Şimdi ise yöntem konusunda aynı anlayışı sürdürmelerine karşın gerekçelerinden sözetmiyorlar. Tekrar soruyoruz: Örgütlü tabanı tartışmalara katmamanın sebebi nedir? Madem bunu savunuyorsunuz, diğer yöntemin yani örgütlü tabanın tartışmalara katılmasının partimiz açısından zararları nelerdir? Laf cambazlığı ve demagojileri bir yana bırakarak bunlara cevap vermelisiniz. Savunduğunuz bir görüşün faziletlerini niye anlatmıyorsunuz; niye insanları ikna etmek için çaba göstermiyorsunuz, anlatın ki gerçekler anlaşılır hale gelsin.

(10) 1985 ortalarında (yaklaşık iki yıl oluyor) RA, bir yazısında partikitle diyalektiği üzerinde durarak, kitlenin denetimini sağlayın, yoksa partiyi seçkinler tekkesine dönüştürürsünüz demişti. Bunun yolu olarak da belirli aralıklarla değerlendirme tartışmaları yapılmasını ve geçmiş pratiğin değerlendirilmesini önermişti. Kitlenin canlı bir şekilde katılacağı bu tür tartışmalar hem canlı bir alış-verişin aracı olur, hem bazı zaaf ve hataların düzeltilmesini sağlar ve hem de önderlik-taban arasında güven yaratarak parti örgütünde kenetlenme sağlar demişti. "Seçkinler tekkesi ne demek" diye bu öneriye korkunç bir tepki göstermiştiniz. Geldiğimiz noktada o zamanki kuşkularımızda ne kadar haklı olduğumuz ortaya çıktı. "Seçkinler tekkesi"nin ne olduğunu cezaevindeki parti örgütüne, yani eserinize bakarak rahatlıkla görebilirsiniz.

(11) Yoldaşların ayrı havalandırmalarda olmaları da durumu değiştirmez; çünkü cezaevlerinde sık sık yer değişiklikleri yapılmasının sonucu, yoldaşların çoğu belli bir süre aynı koğuş ve havalandırmalarda kaldıklarından birbirlerini tanıyorlar, bu yüzden konuşup tartışıyorlar.

(12) Bir yoldaşın belirttiğine göre CGK, bazı yazıları (örneğin "hizip" yazısını) yukardan aşağı savunma zorunluluğu getiriyormuş.

CGK'nın böyle bir dayatmaya kesinlikle hakkı yoktur. Böyle bir karara boyun eğmek eğer bilgisizlik ve tecrübesizlik sonucu değilse, dejenerasyona bilinçli bir şekilde destek vermek ya da dalkavukluk yapmaktan başka bir anlama gelmez. Bir parti organın kararını ya da değerlendirmesini parti içinde savunma zorunluluğu yoktur. Farklı görüşlerin nasıl ifade edileceği, yazı içinde anlattığımız gibi refarandumla tespit edilmiştir. Refarandum sonucunu, değil CGK en üst yönetim organı MK. bile değiştiremez. Bu kararı ancak konf. veya kongre ortadan kaldırabilir.

(13) Bu alıntı aynı zamanda tartışma dönemlerinde irade birliği sorununa da açıklık getiriyor. Değinmiştik, tartışma dönemlerinde, tartışılan konular ortak irade olmaktan çıkar, irade birliği ortadan kalkınca eylem birliği de kalmaz. Yazar, aklı ermediği konularda mantık yürüterek sözümona teorinin "boşlukları"nı doldurуyor. "Tartışılan konular dışa karşı resmi görüş olmaya devam eder"miş! Bir görüşün dışa karşı savunulması eylem birliğinin kendisidir, ve ortak iradenin zorunlu sonucudur. Lenin ortak irade olmaksızın eylem birliğinden söz edilemeyeceğini söylüyor; bizim "Lenin" ise Lenin'in tersine ortak irade olmasa da eylem birliğini şart koşuyor. (Disiplin fetişizmi) Leninist parti ilkelerinin böylesine dejenere edildiğine de ilk kez rastlıyoruz. Bu mantık dört dörtlük "kör disiplin" anlayışının ürünüdür.

(14) Yoldaşlar, bu yazı "Bir Hizip Değerlendirmesinin Analizi" başlığıyla ele alınmıştı. Yazı yayına hazırlanırken RA hakında partiden atıldığı kararı sözlü olarak bildirildi ve komünden çıkarıldı. Bunun üzerine yazı bazı öneriler eklenerek ve teknik bir düzenlemeyle savunma olarak MK'ne doğrudan gönderilmesi gerekti.

Arkadaşlar, bu yazı cezaevinden el yazması olarak çıkarılmıştı. Aradan geçen uzun yıllar içinde özellikle kağıtların katlanan bölümlerinde silinmeler olduğundan bazı kelime, cümle hatta paragrafların okunmasında sıkıntılar yaşandı. Okunamayan kelime ve cümleler yazının mantığına, özüne ve ifade biçi-

mine bağlı kalınarak yerlerine konuldu. Konuların ve ifadelerin özüne bağlı kalındığından esasa ilişkin hiçbir değişiklik olmamıştır. Yazıyı yazan kişi olduğumdan zaten konulara ve ifade şekline son derece hakim durumdayım. Ayrıca, Gizli Yazılar-1'deki konuların çoğuyla paralellik gösterdiğinden, eleştiri ve görüşlerin bir çoğu orada da bulunduğundan, herhangi bir tahrifatın olmadığı açık bir şekilde görülecektir.

İbrahim ÜNAL.

GEREKÇELİ KARAR

RA Hakkında

Bu kişinin HFG'ne katıldığı kuşkusu, SL'nin RA'ya iletmesi için FL'ye gönderdiği notta geçen sözler ile, yani RA'nın adı zikredilerek ''istediklerini kendi görüşlerimle birlikte ilettim, aldığını ve kısa zamanda cevap vereceğini söylemiş" şeklindeki sözler ile oluştu bizde. Ama hepsi bu değil. RA'nın HFG'ne katıldığı kuşkusunu bizde uyandıran ve güçlendiren başka veriler de var: İP'nin direkt olarak RA'ya gönderdiği, ama RA'nın eline geçmeden tesadüfen tarafımızdan ele geçirilen nottur.NP gönderdiği notta şöyle diyor:

''Sevgili dostum;

Nasılsın veya nelerle uğraşıyorsun demiyeceğim, sebebine gelince daha ilk yazışıyoruz. Sana, giden arkadaşın yazısını (polisle)-poliste çözülmeyle ilgili bir yazıdan sözediliyor. Bn.- gönderecektim, fakat yazının bir nüshası bizde kalması için haftaya yollayacağım. Sana ihtar gelmiş onunla ilgili yazının bir nüshasını

gönderirsen memnun oluruz. Şu anda Konf. Bitmek üzereymiş, bakalım sonuçları nasıl olacak. Onlardan sana haber veririm geldiği zaman. Bir de bu adam atmalarla ilgili neler yapalım bu konularla ilgili bize bilgi ver. Biliyorsun bundan sonra sürekli yazışacağız. Ona göre kendini hazırla, yanındaki…selamımı söyle…hukukçu arkadaşla konuş (hukukçu dediği kişi Kl'dır-bn.) iyi bir arkadaştır, yani kafası açıktır. Bir de gönderdiğimiz yazıyı gitmelerini yani istediği zaman göndereceğiz. Onu sen iki veya üçe ayırıp ufak yazarmısın…"

İşte bu verilerden sonra ÖK'mız, RA'nın HFG'ne katılmış olabileceği düşüncesiyle RA hakkında soruşturma ve idari-tedbir kararı almış, soruşturma açılmasına neden olan verileri kendisine iddialar şeklinde bildirerek savunma yapmasını istemiştir. Bunun üzerine RA ÖK'mıza bir not göndererek, hakkındaki iddiaları daha açık bir şekilde anlamak ve ona göre savunma yapmak için şu noktaları açığa kavuşturmamızı istemiştir:

"Dün (13.11.1986) cezaevinde 'hizipçi bir faaliyet"in ortaya çıkarıldığı iddia edilerek, benim de bu faaliyet içinde bulunabileceğim kuşkusuyla hakkımda idari-tedbir uygulamasına gidildiği resmen bildirildi. Bu kararla birlikte bana yazıldığı iddia edilen kısa bir not verildi, ve bundan dolayı savunmam isteniyor…

Bana yazıldığı iddia edilen notu yazan yoldaşla bugüne kadar hiçbir şekilde tanışmışlığım, konuşmuşluğum ve yazışmışlığım olmadı. Notdan da anlaşılacağı gibi kendisi benimle bundan sonra yazışmak istiyormuş. Notda sözedilen yazı vs. konusunda pek bir şey anlıyamadım; ayrıca iddia da açık değil. Bu yüzden savunmamı yapabilmem için: 1-Bu not gerçekden bana mı yazılmış? 2-Sana giden arkadaşın yazısını (polisle)

gönderecektim şeklinde ifade edilen yazı neymiş neden gönderecekmiş? 3-Bana gelen ihtar yazısından nasıl haberi olmuş? Bana gönderilen yazıyı sağa sola söylemedim, sadece bir-kaç yoldaşa kısaca sözettim. Bunu da savunmamda genişçe açıklarım."

RA'nın maddeler şeklinde özetleyerek sorduğu soruları yanıtlamak ve hakkındaki iddialarımızı dahada somutlamak ve savunma yapmasına kolaylık sağlamak için, ÖK'mız kendisine bir not göndermeyi gerekli görmüştür. Bu notumuzda konumuzla ilgili olarak şunları söylüyorduk:

> ''Biz şuana kadar bu olayda adı geçen hiçbir yoldaşa önyargılı olarak 'sen böylesin şöylesin' demedik. Demeyi de doğru görmedik. Ama olaya temkinli yaklaştık. Çünkü ortada partimizin ve onun şahsında devrimimizin çıkarları yatmaktadır. Yanı sıra ortada bir girişim sözkonusudur ve bunda da bir takım yoldaşların adı geçiyor. İşte bu anda bizleri meşgul eden şey, bunun araştırılarak her yönüyle açığa çıkarılmasıdır. Burada senin isminin de geçiyor olması, dahası notlarda sana atfen yüklenen yada yüklenmek istenen durumun senin şahsında açığa çıkarılması gerekiyor. İşte bunun için diğerlerinin olduğu gibi seninde savunmanın istenmesi gerekli olmuştur. Bundan daha doğal ne olabilirki?

Somut iddialara gelince; bilirsinki savunma istenmesi olayı temellendirilmiş iddiaların sıralanması sonucunda olabileceği gibi, konu ile ilgili bilgi istenmesi de aynı anlama gelebilir. Sende olan buydu. Ancak isteğin üzerine konu ile ilgili düşüncelerimizi birazda ayrıntılı aktararak seni aydınlatalım.

Senin bu girişim içinde sorumluluğun olup olmadığını,

varsa derecesinin ne olduğunu kesin bilmiyoruz. Bilinen bazı notların arasında sana ilişkin söylenenlerin yanı sıra sanada gönderilen bir notun bulunması ve bu mektubun içeriğinde bulunan belirli şeylerle geçmiş kısa dönem pratiğinde karşılaştığımız belirli yaklaşım ve ilişkilere girdiğindir. Evet bu girişimde doğrudan bir rolünün olup olmadığını bilmemekle beraber bu yönde belirli kuşkularımızın olduğunu da belirtelim.

Nedenlerine gelince: Öteden beri bir çok insanla böylesi yazışma ve konuşmalarının olduğunun, hepsinin, açık ıspatlı olmamakla beraber farkındayız. Ki bu konularda daha önce belirli düzeylerde eleştirilere muhatap olduğunu biliyoruz.. Ayrıca böyle konuşmalar olduğunu sen de kabul ediyorsun.

Yine en önemliside sana çeşitli yoldaş ve arkadaşlardan bir hayli not yazılması ve/veya yazma girişiminde bulunanların sahip olduğu cesaret ve rahatlık ki bu sözkonusu notta gayet açık görülüyor. Örneğin seni tanımayan bir insanın sana yolladığı ilk notunda çok önemli konulardan sözedebilmesi ve doğrudan senden belirli konularda bilgi almaya başvurması ve dahası giden birinin sana mektup yazan kişiye seni anlatıp bu yönde girişimlere yöneltmesi vb.vb. konular bize bu kuşkuyu kazandırmıştır. Bu giden biri neden yığınca yoldaş içinde sadece sen ve bir iki yoldaş hakkında bilgi bırakarak, sana mektup yazan kişiyi sizlerle ilişki kurmaya yöneltmiştir? Evet neden? Buradan hareketle bu kişinin sen dahil o sözkonusu arkadaşlara böyle girişimlerde bulunmasının cesaretini sizlerden aldığını ve sizlerin de eğilim olarak böyle davranışlar içine girmeye müsait durumunuzun olduğunun o kişi tarafından bilindiğini söylersek acaba yanlış söylemiş olur muyuz?

Yine yanı sıra, şu an bulunduğun havalandırmadaki ilgili yoldaşla yaptığınız sohbet ve konuşmalarda, sana, ‘’yığınca”

insanın bu tür girişimleri önerdiklerini söylemene rağmen, bu tür zararlı girişimlerin açığa çıkarılması için hiçbir çaba göstermediğin gibi "bu benim ilkemdir" diyerek objektif olarak onların o faaliyetini olumlama ve koruma tavrına girmen de bu kuşkumuzun haklılığını göstermesi anlamında ilginçtir. Sen partimize yönelen bu tür girişimlere her ne kadar taraftar olmadığını, bunları tasvip etmediğini vb. söyleyerek olumlu bir görünüm sergiliyorsan da, bunun ardındaki gerçeği açıklamayarak o tür girişimlere objektif olarak ortak olma pozisyonuna düşüyorsun. Böyle bir konuda olup biteni partiye açmayarak "bu benim ilkemdir" sözleriyle bu tür tavırları olumlamana şaştığımızı da belirtelim. Oysa bizim bildiğimiz parti içinde yer alan birisinin mensup olduğu kp.sinin ilkeleri dışında daha başka ilkelere sahip olamayacağıdır. Ama buna rağmen varsa ve bu savunuluyorsa o kişinin o partinin ilkelerine sadık kalacağı ve onları uygulayacağı düşünülemez. Bu durum o partiye güvensizliğin ve onun ilkeleri doğrultusunda hareket etmediğinin bir göstergesi olarak da önemlidir. Eğer kastedilen kişilerin özel kişilikleriyle ilgili özellikleriyse-ki bunun kastedilmediğini sanıyoruz- bunun böylesi bir durumda sözkonusu dahi edilemeyeceğini senin de biliyor olman gerekmez mi? Kişilerin kendileri için ilkeleri proletaryanın ilkelerinden ayrılmaz, aksine ona tabi olmak durumundadır. Tabi onun öncü kurmayı olan partinin disiplinini tanıyorsa…partiye rağmen, partiye karşı ilke(!) koymak, bu vesileyle o bilgileri partiden saklamak partiye karşı olmaktan başka bir anlama gelir mi? İlkeler düşmana karşı olmalı ve savunulup korunmalıdır. Partiye karşı ise parti içinde (veya çevresinde) olan biri tarafından asla! İşte bu nedenle bu tavrından vazgeçmelisin. Şimdi senden açık olarak beklediğimiz şudur: Senin bu tür tavırlara katılmanı isteyenler kimlerdi, bu vesileyle yazıştığın arkadaşlar kimlerdi? Bu vesiley-

le konuşulan konular nelerdi? Bunları açık olarak belirtmelisin. Kuşkuları ortadan kaldırmanın en önemli yollarından birinin bunu yapmak olduğu açık değil midir? Örgütsel ilişki sürecinde bu tür girişimlerin, başvuru temelinde de olsa açığa çıkarılması her yoldaşın görevi ve sorumluluğudur. Ancak bunu söylerken bu konuda her mektup-not yazan yoldaşın aynı amaçla yazmış olduğunu yada yazışmak istediğini söylemek istemiyoruz. Kastımız herkes için bu değildir. Kuşkusuz her yoldaş birbirleriyle karşılıklı yoldaşlık ilişkileri temelinde yazışabilirler. Oysa senin de söylediğin gibi sana, daha ziyade çeşitli girişimler yönünde yazdıkları anlaşılıyor.

Partimizin mücadelesinin kesintisiz sürmesi bunu gerektiriyor. Bu anlamda bu tür girişimleri açıklamanın gerekliliğini yeniden hatırlatalım. Biz şunu gözardı etmiyoruz: Geçmiş konumun gözönünde bulundurulduğunda, bazı bu tür girişim yanlıları ve sahipleri senin bu durumundan "faydalanma"(!) ve kullanma(!) yoluna girebilirler. Şüpesiz bir duruma olumlu ve iyi niyetli yaklaşıldığında bunun ne denli bir yanılgı olacağı görülebilir. Ancak bize bu güne kadar yansıyan kadarıyla sorun bu yönlü de olsa senin bu tür bir alanda gösterildiğin yada gösterilmek istendiğindi. İşte buna yol açan koşullarda senin tavırların anlamında- gözardı etmedik kuşkularımızda.

Diğer iddialara, yani senin açılmasını istediğin konulara gelince; önce şunu belirtelim: Sana not yazan kişi bu girişimden dolayı ilişkisi askıya alındıktan sonra disipline uymayarak aynı yönde faaliyetlere devam ederek tavrını bu yönde belirlediği; yapılan tüm uyarı ve eleştirilere kulak tıkayıp bunda ısrar ettiği için örgütsel ilişkisi bütünüyle kesildiğinden kendisinden sorulan sorulara cevap vermemektedir. Dolayısıyla açıklamasını istediğin noktaların açılmasının objektif koşulu ortadan kalkmış oldu.

Öte yandan,

1.”gerçekten bana mı yazmış” dediğin not gerçekten ŞA (yani NP’den-bn.) tarafından sana yazılmış. (Herhalde bu konuda bir düzmecede bulunduğumuzu düşünmüyorsundur.) Sana göndermeye çalışırken diğer notlar (el konulan notlar) arasında tesadüfen bulunmuştur. Yoksa daha önce yazıldığından haberimiz yok ve böyle bir iddiamız da yoktu. Bu notun aslı bizde duruyor.

2. Sana göndermek istediği yazı öyle sanıyoruzki bize de –örgütsel ilişkisi olmasına rağmen bu haliyle- verilmeyen HG’ün yazısıdır. Anlaşıldığı kadarıyla ‘Poliste Çözülmenin Analizi’ yazısına ilişkin düşüncesidir. İşin ilginci bu yazının bize verilmeden alttan alta dolaştırılmak istendiğidir. Evet yazı HG’ne ait olmalı, çünkü notlarda sahibi olarak ‘’tahliyeci” diye sözediliyor. Zaten bu kişide bizzat bu işin içinde. Neden sana gönderdiğine gelince, bunu biz de bilmiyoruz ve senden öğrenmek istiyoruz. Ancak sana yazdığı nottan anlaşılıyor ki, konu ile ilgili senin de görüşün alınıp başka bir yere gönderilecekmiş.

3. Sana gelen ‘’ihtar” yazısından nasıl haberi olduğunu bilmiyoruz. Biz de senden öğrenmek istiyoruz. Ama tahminimizce senin daha önce söylediğin ‘’bir-kaç yoldaşdan” birinden öğrenmiş olmalı. Bu arada şunu da belirtelim. Sana gönderilen mektubu o ‘’bir-kaç yoldaşa” hangi maksatla söyledinki onlar bunu yaygınlaştırabiliyor? Bunların kimler olduğunu, bunun araştırılarak bulunması için bize açıklamayı düşünmüyor musun? Ayrıca sana gönderdiğimiz bir mektup ‘’ihtar” içeriği taşımadığı halde, bunu neden böyle adlandırıyorsun, yoksa bu ‘’ihtar” sözcüğünü tırnak içine almakla başkalarının mı böyle adlandırdığını belirtmek is-

tiyorsun. Eğer böyleyse, bunların böyle adlandırılmasının nedeni nedir? Vs. vs. Bunları, ''bunu da savunmamda genişçe açıklarım'' ibarelerinden dolayı soruyoruz.

Yoldaş, isminin geçtiği diğer not da SL'nin notu. Bu not FL tarafından sana iletilmesi için SL'ne bazı şeyler söylenmiş, o da FL'ne yazdığı notta ''istediklerini kendi görüşlerimle birlikte iletttim, aldığını ve kısa zamanda cevap vereceğini söylemiş'' diye belirtiyor. Bu da işin bir başka yönü. Bizi ilgilendiren bu konunun aydınlatılmasına yarayacaksa bu iki kişinin sana neler yazdıklarıdır. Yazarsan yararlı olabileceğini umuyoruz. Üzerindeki kuşku bulutlarının dağıtılmasını ve mevcut durumun aydınlığa kavuşturulmasını biz de en az senin kadar istiyor ve umuyoruz. Zira biz hiçbir yoldaşımızın bu tarz girişimler içinde yer almasını istemiyoruz. Ve bu vesileyle onların dışımıza çıkarılmasını uygun bulmuyoruz. Bu anlamda bu konuda göstereceğin çaba önemlidir. Senin örgütsel ilişkinin askıya alınmasının bu girişim içinde kesin olarak yer aldığın anlamına gelmediğini, ancak bunun açığa kavuşturulması ve gerçeğin bulunması, dolayısıyla mevcut olumsuz girişimin senin açından da bertaraf edilmesi için senin de elinden gelen çabayı göstermenin yerinde olacağını düşünüyoruz. ''kimbilir onlar belkide haklıdır'', ''partiye böylesi daha da faydalı olabilir'' vb. şeklinde sohbetlerde söylediğin sözlerin talihsizlik olduğunu belirterek, bunun o tür girişimlere destek verme anlamına geleceğini, niyet bu olmasa bile objektif durumun bu olduğunu belirtelim. Bunu yeniden düşünme ve bu konularda ilkeli davranman dileğimizle isteklerini karşıladığımızı umarak yazımızı bitiriyoruz''

Evet OK olarak RA'ya gönderdiğimiz özel notta bunları söylemiştik. Böylece RA'nın hakkındaki iddiaları daha açık bir şekilde anlaması ve bilmesi ve ona göre savunma yapması için sorduğu soruları yanıtlamış ve istediği açıklamayı yapmıştık.

Şimdi de RA'nın bu iddialar karşısında yaptığı "savunmasını" inceleyelim ve RA'nın bu faaliyetle ilgili tutumunu daha yakından görmeye çalışalım. Bunu RA'nın konuyla ilgili savunmasında önemli gördüğümüz bölümlerden yapacağımız aktarmalarla ve bunların ne anlama geldikleri üzerinde fikir yürütmekle yapmaya çalışacağız. RA' savunmasında şöyle diyor:

"'Kuşkulara yol açan iddialar': Bunları alıntılar şeklinde sıralayalım;"…geçmiş kısa dönem pratiğinde karşılaştığımız belirli yaklaşım ve ilişkilere girdiğindir. Evet bu girişimde doğrudan bir rolün olup olmadığını bilmemekle birlikte bu yönde belirli kuşkularımız olduğu…"

"Öteden beri bir çok insanla böylesi yazışma ve konuşmalarının olduğunun, hepsinin açık ıspatlı olmamakla birlikte farkındayız…"

"Yine en önemlisi de sana çeşitli yoldaş ve arkadaşlardan bir hayli not yazılması ve/veya yazma girişiminde bulunanların sahip oldukları cesaret ve rahatlık- ki bu sözkonusu mektupda gayet açık görülüyor. Örneğin seni hiç tanımayan bir insanın sana yolladığı ilk notunda çok önemli konulardan sözedebilmesi ve doğrudan senden belirli konularda bilgi almaya başvurması ve dahası giden birinin sana mektup yazan kişiye seni anlatıp bu yönde girişimlere yöneltmesi vb. vb."

"Bu giden biri neden yığınca yoldaş içinde sadece sen ve bir iki yoldaş hakkında bilgi bırakarak, sana mektup yazan kişiyi sizlerle ilişki kurmaya yöneltmiştir" şeklindeki sözlerimizi kendisine gönderdiğimiz ÖK imzalı yazımızdan aktararak hakkındaki iddialarımızı ve kuşkularımızı, bazı eksikliklerle birlikte, pek güzel ifade ediyor ve devamla bu iddialardan yola çıkarak şu yorumları yapıyor:

''Bunlardan hareketle benim 'eğilim olarak böyle davranışlar içine girmeye müsait' olduğum vurgulanıyor. Kısaca söylenmek istenen şu: 'Ben eskiden beri bir çok kişiyle konuşup yazışıyorum; bu faaliyet içinde bir çok kişiye yönetime karşı muhalefet örgütlediğim imajı yarattım ve bundan cesaret alan bir çok kişi (giden birinin yönlendirmesiyle de) benim etrafımda toplanma eğilimine girdiler. Onlara bile-isteye böyle bir cesaret verdim.''RA bu yorumunda pek yanılmış sayılmaz. Ama yorumu tümüyle değil, yarı-doğru niteliktedir. Çünkü, HFG girişimcileri bu faaliyetlerinde RA'nın etrafında toplanmaktan çok, RA'yı kendi saflarına çekme gayreti içindedirler; bunu el koyduğumuz notlardan çıkarıyoruz. Bu yüzden RA'ya haksızlık etmek istemeyiz.

Devamla RA ''bu iddia ve kuşkular gerçeği yansıtmıyor'' diyerek hakkındaki kuşku ve iddialarımızın bütünüyle gerçek dışı olduğunu söylüyor. İddia ve kuşkularımızın doğru olup olmadığına yine RA'nın savunmasından yapacağımız aktarmalardan sonra karar verelim dilerseniz.

''Uzun bir süre çok yakın ve özel dostluğum da olan bir iki yoldaş dışında hiç kimseyle sözünü ettiğiniz türden ilişkim olmadı. Yöntem sorununun, biraz da hayatın dayatmasıyla çözüleceğini bekliyordum. Ne varki bu yönde hiçbir olumlu adım göremediğimden son zamanlarda bulunduğum havalandırmalarda bazı yoldaşlarla siyasi sohbetlerim oluyordu. Bu sohbetlerin içeriği partimizin, devrimin, uluslararası hareketin sorunlarıyla birlikte cezaevindeki politikayı (yöntem sorununu vs.) da içeriyordu. Bu tür tartışmaları diğer havalandırmalarda bulunan (bir kişi dışında) yoldaşlarla yapmadım. Çok sınırlı sayıda yoldaşla bir iki yazışmam oldu.'' Şimdi bu sözlerin ne anlama geldikleri üzerinde duralım.

RA ''bir iki yoldaş dışında hiç kimseyle sözünü ettiğiniz türden ilişkim olmadı" demekle böyle bir ilişki içinde olduğunu daha baştan kabul etmiş oluyor. Ama bunu sınırlı sayıda kişi ile yaptığını söylüyor. Böyle bir faaliyeti sınırlı yada daha fazla kişiyle yürütmesi; niteliği değil, niceliği ifade eder. Önemli olan böyle bir faaliyeti bir kişiyle de olsa yürütüp yürütmediğidir. Demekki iddia ve kuşkularımız gerçeği yansıtıyor. RA böyle bir faaliyete yönelmesinin gerekçelerini ise, ''hiçbir olumlu adım göremediği"yle açıklıyor. Parti ilkeleri hiç kimseye kişisel gözlem ve değerlendirmelerden hareketle parti disiplinini ve örgütsel işlerliği yok sayarak hareket etme hakkını vermez. Ama RA bu hakkı kendinde görerek, parti işleyiş ve kurallarına ters düşecek bir şekilde, çeşitli kişilerle ilişkiler içine giriyor. Yöntem sorununu tartışıyor. Bu sorunla ilgili olarak ''(bir kişi dışında)" dediği kişi RA'ya şunları soruyor ve söylüyor ve RA'da onu şöyle yanıtlıyor:

> ''Bir kişi dışında dedim; bu kişiyle başta da değindiğim gibi çeşitli konularda kısada olsa siyasi tartışma yaptım. Bunu bir kez yazışarak, birkaç kezde mahkemeye gelip giderken konuşma şeklinde yaptık. Ne varki öylesi bir konuşma hiçbir zaman olmadı. ''Ya nasıl oldu"? O yoldaş yöntem sorununun çözümü için hemen radikal tedbirler gerektiğini söylerken ben buna karşı çıktım. Nasıl çözüm düşündüğümü ise, 'şimdilik bu yapı içinde sorunu çözmeye çalışmak' olduğunu belirttim." Öncelikle kim bu radikal tedbirler öneren şahsiyet? Bu kişinin adını açıklamıyor RA. Çünkü bu, RA için ilkesel bir sorunmuş. Radikalci, yöntem sorununda ne gibi radikal tedbirler öneriyor? Bunuda RA'dan dinleyelim: ''Radikal çözümden kastedilen; sözkonusu yoldaş sizin yöntem, disiplin ve işleyiş konularındaki anlayışını-

> zı iflah olmaz görüyor ve bu gerici disiplini reddederek özgürce tartışmayı öneriyordu. Bu tavır partiye ve partinin merkezi yönetimine karşı değil, sadece Cezaevindeki yönetime karşıydı. Ve bu doğrultuda ayrı bir örgütlenme filan da önermiş değildir, kendince çözümü böyle gören bir görüş işte."

Bizim radikalci açıktan açığa cezaevi parti örgütlenmesi şahsında parti disiplinini tanımayalım, onu reddedelim, her konuyu özgürce tartışalım; yani parti disiplininin temelini dinamitleyelim diyor, RA ise buna sadece karşı çıkmakla yetiniyor. Böylece RA, parti disiplinine ne kadar bağlı olduğunu ortaya koymuş oluyor, ''ben buna karşı çıktım demekle"! Parti disiplinine bağlılık bu değildir. Bu olsa olsa ehveni şer bir tavırdır. Parti disiplinini çiğnemeyi önerenlere göz yumma tavrıdır. Parti disiplinini çiğnemeyi öneren bir yaklaşıma ''bir görüş işte" diyerek sorunu oldukça önemsiz ve hafife alan RA'nın bu yaklaşımı parti disiplinine ne kadar bağlı olduğu konusunda sanırız bir fikir veriyordur. Defalarca parti disiplinini çiğneyen ve organ dışı ilişkiler içine giren, uyarıldığında ve eleştirildiğinde ise ''bundan sonra dikkat ederim" diyerek sorunu geçiştiren ve geçiştirmeye çalışan RA'dan daha fazlasını beklemek herhalde safdillik olur. Radikalciyi o düşüncelerinden dolayı eleştirmek ve onu ve görüşlerini partiye deşifre etmek RA'nın disiplin anlayışıyla uzlaşmaz çünkü. Ne de olsa ''bir görüş işte". Ra'nın disiplin anlayışını ve disiplinden ne anladığını daha yakından görmek ve göstermek için ÖK'mıza yazdığı bir başka mektubundan yapacağımız alıntı ibret vericidir. Bakın RA ne diyor:

> ''Öte yandan, bir süre sonra parti içindeki tartışma sonuçlanabilir ve sonuçları önümüze getirilir. Böyle bir durumda ben, sonuçlanmış da olsa bir çok konunun

yeniden tartışılmasını isteyebilirim; çünkü, gerek partinin içinde bulunduğu durum ve gerekse dönemin özelliğinden dolayı partinin geçmiş pratiğini ve yenilgiyi değerlendiren bir tartışmaya/çalışmaya katılmak benim de hakkım. Bu hak kullandırılmamış ise, bu hakkıma rağmen sonuçlandırılmış bir tartışmanın sonuçları benim açımdan bağlayıcı olmaz ve yeniden siyasi tartışma isterim ve bundan dolayı 'parti tartışma kurumu değildir' diye yanıt veremezsiniz. Ancak tartışmaya katıldığım halde yeniden aynı konuları tartışma isteğime karşı böyle bir yanıt yerli yerine oturur."

Öncelikle RA'nın böyle çalışma ve tartışmaya katılmaya hakkının var olup olmadığını bir tarafa bırakarak şunu söyleyelim. RA'nın böyle bir çalışmaya katılmaya hakkının olduğunu varsayarak "bu hakkına rağmen sonuçlandırılmış bir tartışmanın sonuçları" RA'yı bağlar! Parti iradesi eşittir RA'nın iradesi değildir. Parti bireye değil, birey partiye tabidir. Sanırız bilinen bu çok açık gerçeği uzun uzadıya anlatmanın bir gereği yoktur. Bununla birlikte açılmış bulunan bir tartışmaya katılma hakkı olmasına rağmen, bu hakkı kullandırılmayan kişiye haksızlık yapılmış olur; bu haksızlığın savunulacak bir yanı yoktur; özeleştirisi verilmelidir. Böyle bir durumda bile, sonuçlandırılmış bulunan bir tartışmanın sonuçları, tartışmaya katılma hakkı olmasına rağmen, bu hakkını kullanmasına müsaade edilmeyen kişi açısından bağlayıcıdır. Kuşkusuz böyle bir tartışmaya katılma hakkı olduğu halde katılmasına izin verilmeyen kişi kendisi dışında sonuçlandırılmış bir tartışmanın sonuçlarını tartışmak isteyebilir; bu sonuçları beğenmeyip eleştirebilir ve hatta bu amaçla yeni bir çalışma başlatılmasını da talep edebilir. Bu onun hakkıdır. Ve bunda anlaşılmayacak bir durum yoktur. Ama buna karar verecek, yani tartışmaya katılma hakkı olduğu halde, bu

hakkı kallandırılmayan kişinin bu doğrultuda yeni bir tartışma istemini yerinde görüp tartışma açacak olan da parti iradesidir. Parti iradesi uygun ve gerekli gördüğünde böyle bir tartışma açabilir; uygun ve gerekli görmezse açmaz. Bu, onun bileceği bir iştir. Böyle bir istemi anlamak ve doğal karşılamak mümkünken, her şeye karşın sonuçlandırılmış bir tartışmanın sonuçları ''beni bağlamaz'' mantığını anlamak mümkün değildir; ve bu mantık savunulamaz. Ama yazıkki, RA, tamda bu mantığı savunuyor. RA'nın disiplinden anladığı budur. Ama böyle bir disipline partimizin ihtiyacı yoktur.

Devam edelim: ''Hiç kimseyle gizli bir muhalefet örgütleme çabam olmadı. Bu yönde gelen açık ve imalı talepleri reddettim; doğru bulmadım ve 'açık olmak tek doğru yoldur' dedim'' diyor RA savunmasında. Acaba?

''Esas olarak üzerinde durduğum nokta 'ilişki kesme' ya da 'dondurma' ile diğer yoldaşlara nasıl yaklaşılması gerektiğidir. Bence bu konuda gerek sen gerekse S, Z ve İ hatalı yaklaşım içindedir. Bugün ilişki keserek yönetim disiplini dışına çıkma (dondurma ya da uygulamada aynı anlama gelmektedir) sol bir çıkış olmaktadır.

DR yoldaş, MB, S, Z ve RA bugünkü aşamada disiplin dışına çıkmamız gerektiğini düşünüyorlar. Bence hatalı. RA'nın da adı geçtiği bu alıntı, Kl'nın önce SL'ye göndermek üzere yazdığı, ama öncelikle DR'nin okumasında yarar gördüğü ve DR'ye gönderdiği nottan alınmıştır. Görüldüğü gibi RA bir hayli açık(!) davranıyor. Öyleki HFG'ne katıldıkları iddiasıyla haklarında soruşturma açıp idari tedbir kararı aldığımız kişilere gelinen aşamada parti disiplini dışına çıkmalarını önerecek kadar ''açık'' bir tutum takınıyor RA. Nasıl bir ''açık'' davranışki bundan haberimiz, tesadüfen ele geçirilen notlar sayesinde mümkün olabiliyor ancak.

Kendisini tesadüfler sonucu tanıtmaya bırakmış bir açıklıktır bu. Şu ele geçen belgelerde olmasa, ''açık'' davranmak denen şeyin nasıl bir şey olduğunu öğrenmemiz mümkün olmayacaktır!.. Gerçekten de RA'nın açık davranması bu ise, kapalı davranması kimbilir nasıl olurdu! Baksanıza, RA ''açık davranmak tek doğru yoldur'' diyor, HFG girişimcileriyle gizliden gizliye yazışıyor; ''muhalefet örgütleme çabam olmadı'' diyor, onlara gelinen aşamada parti disiplini dışına çıkmalarını öneriyor. Ve biz bütün bunları tesadüfen ele geçirdiğimiz notlar sayesinde öğrenebilme imkanına kavuşabiliyoruz. Sözkonusu kişileri parti yıkıcısı ve bölücüsü davranışlarından ötürü eleştireceği ve önlem alınmasını isteyeceği yerde, bizatihi kendisi de HF kervanına katılarak bu kervanın yolcularına parti disiplini dışına çıkmalarını öneriyor. Budur RA'nın ''açık'' olmaktan anladığı şey.

Bütün bunlardan sonra ''hiç kimseyle gizli bir muhalefet örgütleme çabam olmadı. Bu yönde gelen açık ve imalı talepleri reddettim'' sözlerinin kıymet-i harbiyesi varmıdır?

Tekrar RA'nın ''savunma''sına dönüyoruz. RA, '''ihtar'' yazısı ile ilgili olarak şunları söylüyor: ''Benim dışımdaki kişilerin 'ihtar' yazısından nasıl 'haberdar' olduklarını soruyorsunuz. Bir kere ben 'ihtar' sözünü kullanmadım, bunun bir uyarı olduğunu biliyorum. Bunlar birbirine yakın kavramlar olmakla beraber 'ihtar' tüzükde ve pratik uygulamasında bir cezadır; bu yüzden mektubunuzu 'ihtar' olarak görmedim, cevaben 'uyarı' olarak algıladığımı size de belirttim.'' Bu çok mu önemli? İhtar yada uyarı demek neyi değiştirir? Önemli olan, başkalarını ilgilendirmeyen yalnız ve yalnız parti örgütüyle ilgili yoldaşı ilgilendiren özel bir nottan ve onun içeriğinden ilgili olmayanları bilgilendirip bilgilendirmemektir. HG'yi ne ilgilendiriyor ÖK'nın RA'ya gönderdiği özel not ve onun içeriği? ''Bu yazıdan yazılı geldiğini sadece HG'

yoldaşa sözettim, içeriği konusunda fazla bir şey söylemedim. Bu yazıyı, beni partiden atmak için fırsat kolladığınızı, bunun bir ürünü olarak yazıldığının örneği olarak vurguladım. Esas vurgulamak istediğim de buna rağmen sorunun çözümü için mevcut yapının korunarak zorlanması gerektiği şeklindeki düşüncemdi, başka bir amacım yoktu. Bir de bulunduğum havalandırmadaki bir yoldaşa sözettim; tartışmamız yine sorunlar ve bu sorunların nasıl aşılacağı idi. Yoldaş bu yazıdan hiç kimseye sözetmemiş." diyen RA yanlış bir şey yapmadığını ıspatlamaya çalışıyor. ''İçeriği konusunda fazla bir şey söylemedim" demesinin bir değeri yoktur. Ayrıca içeriği konusunda da ''fazla bir şey söylemedim" demekle bir şeyler söylediğini kabul etmiş olmuyor mu? Söylemiş ama az bir şey söylemiş. RA bu tavrının hatalı bir tutum olduğunu, bu tutumunun özeleştirisini vereceği yerde ve yazıdan çıkardığı sonucun da objektif olmadığını teslim edeceği yerde '' içeriği konusunda fazla bir şey söylemedim" vb. gibi hatasını örtmeye yetmeyecek sözlerle hatasını örtmeye çalışıyor. 'Yoldaşlar benim yaptığım illegalite ihlalidir, yazıdan çıkardığım sonuç da tamamen sübjektif yargılara dayalı ve temelsiz iddialardır' demeye dili varmıyor. Özeleştiri vermesi gerektiği durumda bile, ona göre özeleştiri vermesi gereken yine başkaları, cezaevi parti örgütü oluyor. Tıpkı bu sorunda olduğu gibi. Bunu da geçiyoruz.

''Bu benim ilkemdir" meselesini ise şöyle açıklıyor RA. ''Önce bir düzeltme yapayım; ben 'yığınca insanın' bana 'bu tür girişimleri' önerdikleri söylerken sizin anlamak istediğiniz gibi ''hizipçi faaliyet" önerdiklerini söylemedim. Benim söylediğim 'yığınca' yoldaş pek çok konuyu benimle konuşarak, yazışarak tartışmak istedi. Uzun bir süre ben bu tür talepleri bile geri çevirdim. Siz böylesi masumane talepleri ''zararlı" faaliyet görüyorsunuz ve kişileri ihbar ederek 'yardımcı' olmam isteniyor."

Öncelikle şunu belirtelim ki; HFG'ne katılanlardan hiç birisi

kendi aralarında gizliden gizliye yazışırlarken bile, birbirlerine açık ibarelerle ''hizipçi faaliyet'' yürüttüklerinden ve birbirlerine böyle bir faaliyet önerdiklerinden sözetmemişlerdir. Aksine bu tavırlarına hizipçi faaliyet değil, partiye sahip çıkma vs. adını vermişlerdir. Ama yapmak istedikleri ve/veya yapmaya çalıştıkları, partiye sahip çıkma adı altında onu bölme, parçalama ve hizip örgütleme faaliyeti ve pratiği olmuştur. Bu nedenle RA'nın ''..sizin anladığınız gibi 'hizipçi faaliyet' önerdiklerini söylemedim'' demesinin bir anlamı yoktur. ''Masumane taleplere'' gelince. RA'nın ''masumane talepler''den anladığı ve böyle görüp gösterdiği şey, radikalci şahsiyetin ve onun kafa denginde olanların radikal çözüm önerileridir. Parti disiplinini gerici disiplin şeklinde nitelendirerek çiğnenmesi, ihlal edilmesi ve herşeyin özgürce tartışılması vb.dir. RA'ya göre, bütün bunlar ''masumane talepler''dir. ''Masumane talepler'' buysa, masumane olmayan talepler kimbilir nasıldır. Biz ise bu tür masumane talepleri ''zararlı'' faaliyetler görüyormuşuz. Peki başka nasıl görmeliydik? Partiye yararlı, onu geliştirip güçlendiren, ilerleten faaliyetler olarak mı görmeliydik? Bu tür faaliyetler içerisinde olanlara ''devam edin çok iyi yapıyorsunuz''mu demeliydik? RA bizden tam da böyle dememizi istiyor. Maalesef söyleyemeyeceğiz. Partiye neyin zararlı, neyin yararlı olabileceğini sanırız anlayabilecek düzeydeyiz. RA, bu tür faaliyet içinde olanları ise, bu faaliyeti zararlı görmediğinden, ''ihbar'' etmeyi doğru görmüyor, açıklamıyor. Partiyi bölüp parçalamayı hedefleyen faaliyetleri ''zararlı'' faaliyetler görmeyen ve bu faaliyet içine girenleri deşifre etmeyi doğru bulmayan bir mantığın varacağı nokta bizim açımızdan artık bir sır değildir. Çünkü bu mantık şu anlayış üzerinde yükseliyor:

''İlgili yoldaşla konuşurken bu bir ''ilke meselesidir'' deyip demediğimi hatırlamıyorum, fakat içerik olarak ''bu koşullarda, güven duymadığım bir yönetime sözünü ettiğim kişileri

söylemem" dedim ve hala da aynı şeyi söylüyorum. Bu anlamda bir ilke demişsem doğrudur. Başka koşullarda ve asgari güven duyduğum bir yönetim olsa tabiki söylerim." İşte RA'nın mantığı budur. Koşullara göre ilke! Yoruma gerek var mı?

HFG ile ilgili olarak açmış bulunduğumuz soruşturmanın belli bir aşamasında ilginç bir not daha elimize geçti. Şimdi bu ilginç notta geçen sözlere kulak verelim: "Sana yapılanları öğrenmiş bulunmaktayım. Yapılan bu rezilliklerden fazla bahsetmek istemiyorum. Ortadoğu'da, meydanlarda ve açıkça yapılan işkence ve baskı yöntemleri bugün burada değişik bir tarzda ama onları aratmayacak bir şekilde sürdürülmektedir.

Yapılan bu uygulamalara dur demenin zamanının geldiğini ve gereken tavrı koymanın doğru olacağını düşünüyorum. Buna ilişkin olarak yakında bir deklarasyon hazırlayacağım. Hazırlayacağım deklarasyonlar şunlar:

1- Altı yıllık CE'nin değerlendirilmesini hiçbir idari tedbir koymadan tüm kitlenin katılımıyla bir kampanyanın başlatılıp sonuçlandırılması.

2- Ö/E çalışmasına hiçbir sınırlama koymadan tüm kitlenin dahil edilmesi ve dışardan gelen parti yazılarının hiçbir sınırlama koymadan yine tüm herkese verilmesi.

3- Örgütsel ilişkisi kesilen ve komünden atılan herkese önderlik tek tek Ö/E yapılmalı ve komünden atılan ve örgütsel ilişkisi kesilen herkesin koşulsuz ve şartsız geri alınması.

Bunları verip bir süre bekleyeceğim. Cevap verilmediği takdirde tüm kitleye dağıtacağım. Ayrıca notların ele geçmemesi için dikkat et. Bu yöntem iyi, bunu kullanalım."

Evet bu sözler "hiç kimseyle gizli bir muhalefet örgütleme

çabam olmadı" diyen RA'ya aittir. Şaşırmadınız, bu sözler RA'nındır. Bu sözler RA'nın "tanışmışlığım, yazışmışlığım,, konuşmuşluğum olmadığı"nı söylediği kişiye, NP'ye yazdığı nottan alınmıştır. RA, bu notun ve notta geçen sözlerin kendine ait olmadığını ve NP'ye böyle bir not yazmadığını söylüyor. Bunu yani bu notun ve bu notta geçen sözlerin RA'ya ait olduğunu, HFG'ne katıldığı iddiasıyla hakkında soruşturma açtığımız, soruşturma süresince bu faaliyetlerine devam etmesi ve disiplinsiz davranışlarını sistemli hale getirmesi nedeniyle komünden atıp örgütsel ilişkisini kestiğimiz NP'nin bu notu bir yoldaşımıza gösterip söylemesi sonucunda öğrendik.

RA, "bu not bana ait değildir" demesi üzerine o notun kime ait olduğunu NP'ye yeniden soruldu; alınan yanıt yine aynı idi: O not RA'ya aittir.

RA'nın kendine ait olmadığını söylediği bu notta geçen sözler ile "savunmasında" ileri sürdüğü talepler arasında bir kıyaslama yaptığımızda: Her iki yazıda da bu amaçla ileri sürülmüş görüşlerin neredeyse tıpatıp olduğu görülecektir. Bu konuda RA savunmasında şunları talep ediyor:

"1- Bugüne kadar yaptıklarınızdan (faaliyetlerinizden) bir bütün olarak hesap verme gereği duymadınız…Bu yüzden derhal, tüm parti kitlesinin aktif bir şekilde katılacağı bir değerlendirme tartışması başlatılmalıdır. Her türlü farklı değerlendirmeler de kitleye dağıtılmalı, özgürce tartışılmalıdır; sadece tek tek görüş almak yetmez, çözüm değildir.

2- Bu tartışmayla birlikte, sınır koymaksızın ideolojik ve siyasi sorunların, bu arada partinin tüm geçmişini de değerlendirecek bir tartışma başlatılmalıdır. Bu tartışmanın da sınırı tüm örgütlü parti kitlesi olmalıdır…Ayrıca dışardan

gelen tartışma yazıları da tüm parti kitlesine dağıtılmalıdır.

3- Bu tartışmaları, parti kitlesinin oylarıyla seçilecek teknik bir komite yürütmelidir....

4- HFG olayıyla ilgili olarak, gerek notlara el konulması, gerekse idari-tedbir uygulaması ve gerekse komünden çıkarma konularında hem genel parti kitlesine hem de uygulamalara muhatap olan yoldaşlara tek tek özeleştiri yapılmalı ve eski konumlarına iade edilmelidirler…

Bu aşamadan sonra cezaevinde parti tabanının güvenini ve bütünlüğünü sağlamanın tek yolu, kısa sürede bunların hayata geçirilmesiyle mümkün olacaktır… Aksi takdirde MK, soruna kesin bir çözüm getirinceye kadar, gerek ideolojik siyasi sorunları ve gerekse cezaevi önderliğini değerlendirmeyi, cezaevini bir mekan kabul ederek örgütlü parti kitlesiyle tartışacağım…"

İki ayrı yazı arasındaki bu ayniyet düzeyindeki benzerlikten ve HFG'cilerden biri olan NP'nin de o o notun RA tarafından kendisine gönderildiğini ısrarla söyledikten sonra, sözkonusu notun RA'ya ait olmadığına neden inanalım ki?

Öyleyse "eğer ortada tanık olduğum bir hizipçi faaliyet olsa/olsaydı… bu faaliyete karşı çıkardım ve yönetimi de açıktan uyarırdım" diyen RA'nın samimiyetine inanmak mümkünmü? Bizce bu sözlerin zerre kadar değeri yoktur. İnandırıcı değildir.

HFG'nin içinde olan RA'dan samimiyet aramak hayalcilik-tir; çünkü kendisi bu faaliyetin yürütücülerinden biridir.Bizleri "Ortadoğu'da, meydanlarda bilmem nerelerde zulüm uygulayanlarla eş tutan RA'nın notunun içeriği ile ilgili yorum yapmaya bile gerek görmüyoruz.

Bütün bunları parti disiplininin ve illegalitenin sistemli ihlali ve HFG'nin somut adımları ve çabaları olarak değerlendiriyoruz.

Sonuç olarak HFG'ne kuşkusu ile hakkında soruşturma açıp idari-tedbir kararı alan ÖK'mız, RA'nın parti disiplinini ve illegalite kurallarını sistemli olarak çiğnediği; başkalarını da bu yönde hareket etmeye teşvik edip kendi davranışlarına ortak ettiği ya da etmeye çalıştığı; cezaevi parti örgütü şahsında partiye olan güveni sarsmaya ve güven bunalımı yaratmaya çalıştığı; alanımızda çıkan HFG'ne fiilen katıldığı, bu amaçla somut faaliyetlere yöneldiği, bu yönelimlerini inkar ederek samimi ve dürüst davranmadığı; bu yönelim içinde olanları korumaya çalıştığı; "savunma"sında bütün bu yaptıklarının özeleştirisini yapacağı ve mahkum edeceği yerde bunu yapmadığı ve en ufak bir olumlu çaba göstermediğinden partiden ve komünden atılmasına karar vermiştir.

RA'nın partiden ve komünden atılması ile ilgili kararımızın gerekçesi budur.

NİSAN 1987 ÖK.

GİZLİ YAZILAR - 5

"Gerekçeli Hüküm Üzerine"

Yoldaşlar bilindiği gibi M'deki parti yönetimi ''hizipçi faa liyetler"de bulunduğum iddiasıyla bir grup yoldaşla birlikte benim hakkımda da soruşturma başlatmış, idari-tedbir uygulamasıyla da olmayan görevlerimden alınmıştım. Bunun üzerine yaptığım savunmada cezaevinde ''hizipçilik" anlamına gelebilecek bir faaliyet olmadığını, yoldaşların parti kararlarına ve parti tüzüğüne uygun davrandıklarını yazmıştım. Tüm meselenin, cezaevi yönetiminin yıllardır faaliyetlerini değerlendirecek bir tartışmaya yanaşmaması, kendini değerlendirmeye sunmaması ve siyasi çalışma yapılmaması olduğunu anlaşılır bir şekilde vurgulamıştım. Yıllardır biriken sorunları, rahatsız oldukları konuları vs. yönetim dikkate alıp tartışmadığı için kendi aralarında konuşup yazıştıklarını anlatmıştım. Bu faaliyetlerin de MK'nin ''aynı çatı altında yaşayan yoldaşların farklı düşüncelerini nasıl ifade edecekleri" ni belirleyen genelgesine uygun olduğunu belirterek; bu faaliyetlerin değil ''hizipçilik" ,disiplin

ihlaline bile girmediğini parti deneyini de anlatarak ifade etmiştim.

Bu savunmanın ardından yönetim, ''hizip''le ilgili teorik tezlerini de ortaya koyan bir değerlendirme yayınladı. Buna karşılık ''Bir Hizip Değerlendirmesinin Analizi'' başlıklı bir yazıyı yayına hazırlarken partiden ve komünden atıldığım kararı sözlü olarak bildirildi. Ayrıca, karara itiraz etme hakkımızı bile beklemeden 'atıldığım'ız diğer siyasi hareketlere de duyuruldu. Bunun üzerine ''..Hizip Değerlendirmesinin Analizi'' başlıklı yazıyı ''Savunma-2'' başlığıyla ortak bir savunma-itiraza dönüştürerek, örgütlü parti kitlesine dağıtılması talebiyle MK'ne gönderdik. MK'si de savunmamızı geçerli saymamış olacak ki CGK'nın ''ihraç'' kararını onaylamış. (Bize yazılı tebliğ edilmedi, sözlü olarak böyle söylendi.) Şimdide bu kararın ''gerekçeli hükmü'' yayınlandı. Bu hüküm tüm parti kitlesine dağıtıldı, muhtemelen diğer siyasi grupların temsilcilerine de verilmiştir. Böyle bir '' hizip'' tespiti ve ''gerekçeli hüküm''ü yaşadığımız süre içerisinde dünyadaki komünist partilerinin çizgi mücadelelerinde görülmemiştir ve asla tanık olunamayacaktır. Yine ben inanıyorum ki bu ''gerekçeli hüküm'' komünist partileri içindeki iki çizgi mücadeleleri tarihine en olumsuz örnek olarak geçecektir. En olumsuz örneğin de TKP/M-L üzerinden geçmesi gerçekten utanç verici bir belge olarak parti tarihindeki yerini alacaktır. Doğrusu, işin bu yanı insanın içini acıtıyor.

Her şeye rağmen MK'nin bu ''gerekçe''lerle ''ihraç'' kararını onaylamayacağı inancında idim. Demekki bizim çığlıklarımız, MK'ni de hiç etkilememiş, CGK ile organize çalışmışlar ve CGK'nın cezaevindeki bütün uygulamalarını desteklemişler ! Bu gelişme benim açımdan hem acı hem de çok şaşırtıcı olmuştur. Durum böyle olunca bizim savunmalarımızda yaptığımız siyasi tespitler, yöntem ve uygulamalardaki tüm eleştirile-

rimiz MK'ne karşı da yapılmış demektir. Bu yazılarımızı okuyan yoldaşlar bundan böyle eleştirilerimizin asıl muhatabının MK. olduğunu düşünmelidir.

Okuyan her yş.ın açıkça göreceği gibi ''gerekçeli hüküm''de bir tek satır, bir tek cümle siyasi değerlendirmeye rastlanmıyor. Dolayısıyla tartışılacak bir yanı ve seviyesi olmadığı için, sadece bir-iki hususa açıklık getirmekle yetineceğim.

Yazının büyük bir bölümünde RA'nın ''samimi'' ve ''dürüst'' olmadığı vurgulanıyor. Ama hükmün ''gerekçeleri'' de önemli ölçüde RA'nın yazılı ve sözlü açıklamalarına dayandırılıyor ! Ben her türlü eylemimi açık bir şekilde sözlü ve yazılı olarak ifade ettim, savundum ve hala da savunuyorum. Hangi dürüstlükten söz ediyorsunuz, benim açıklamalarım dürüstlük değilse, sizin anladığınız dürüstlük nasıl bir şey ? Saçma sapan suçlamaları ve hilkat garibesi teorilerinizi kabul edip savunmak galiba ! Dişe dokunur hiç bir politik düzeyinizin olmamasına rağmen, tekke şeyhleri gibi düşünüp bizleri kapı kulları olarak görüyorsunuz. Kapı kulluğuna karşı çıkanları da ''dürüst'' olmamakla suçluyorsunuz.

Ele geçirildiği söylenen notların bir çoğunun da uydurma olduğuna inanıyorum. Örneğin KI'nın notundan hareketle benim de ''disiplin dışına çıkmamız gerektiğini'' söylediğim iddia ediliyor. Bu olaylar yaşandığında KI ile aynı koğuşta idik. Ben konuşabildiğim bütün arkadaşlara yapı içinde kalınarak mücadeleye devam edilmesini telkin ederek, partinin babanızın çiftliği olmadığını, egemenliğinize ancak bu şekilde son verilebileceğini düşündüğüm için arkadaşların ayrılmalarına karşı çıkıyordum. KI bazı yoldaşlarla konuşup yazıştığını ifade ediyor, ama hiç bir yazısında, konuşmasında benim düşüncelerimle ilgili iddia ettiğiniz gibi bir bilgi vermediğini söylüyor.

Partiden temelli olarak atıldığım sözlü olarak söylendiğinde komünden de çıkarıldığım bildirildi. Bunun üzerine sorumlu yoldaştan ziyaret gününe kadar bir miktar yiyecek istedim. Size sordu reddettiniz. Hiç değilse birkaç paket sigara verin dedim vermediniz. Biraz da makara olsun diye yarım paket sigara talep ettim, onu da kabul etmediniz. O günün gecesi (kayıntı zamanı) yüksek sesli bir tartışmayla uyandım. Aynı komünde kaldığımız KI ve LN, yönetimin disiplinini tanımadıklarını ilan ederek sorumlu yoldaşı komünden attıklarını söyleyerek komün mallarına el koymuşlar. Davranışlarını da "biz üç kişiyiz sorumlu tek kişi" diyerek" çoğunluk kararı"na dayandırıyorlar. Ben bunun doğru olmadığını, komünün parti örgütlenmesi olduğunu, dolayısıyla komün mallarının tasarrufunun partiye ait olduğunu vs. anlatmaya çalıştıysam da KI ve LN'yı ikna edemedim. Sonuçta oylama yaptık, ben oyumu partide kalmasından yana kullandım ve böylece çoğunluk kararı partiden yana çıktığı için parti mallarını "kurtarmış" oldum! Ben doğru ve ilkeli olanı yaptım ve komün mallarının partiye teslim edilmesini sağladım. Bu gelişmeyi sorumlu yoldaş mutlaka anlatmıştır. Cezaevinde bütün olanaklarını partiye teslim etmiş bir insanı günün birinde komünden atıyorsunuz ve onun kısa süreli temel ihtiyaçlarını bile karşılamayıp, tabiri yerindeyse aç-açık bırakıyorsunuz! Tekrar ediyorum, sizlerin (ve sizlerin bu yaklaşımlarınızı destekleyip onay verenlerin) TKP/M-L kültürüyle uzak-yakın bir ilişkisi olamaz. Sizler en genel anlamıyla insan olmanın erdemleriyle bile tanışmamışsınız. Sizler, bu partiyi ilkelerinden ve olumlu geleneklerinden uzaklaştırarak, çürütüp yozlaştırarak çete örgütlenmelerine dönüştürmek isteyenlerin değirmenine su taşımaktan başka bir işe yaramazsınız.

En son "ele geçirdik" dediğiniz "deklarasyonlar" belgesine gelince: Yş.lar, bunların bilgisizliğini ifade etmekten yoruldum

artık. Bu yüzden bazen de çok komik oluyorlar; bilgisizler ama köylü kurnazlığından da hiç vazgeçmiyorlar. Bir kere sözünü ettiğiniz yazı bir deklarasyon değildi, yazı elinizde; orada "hizip" olayı da dahil elinizdeki yazılarımın parti kitlesine dağıtılmasını tekrar talap ederek bir süre bekleyeceğimi, ardından da MK'nin genelgesi uyarınca cezaevini ortak mekan kabul ederek yazılarımı dağıtacağımı duyuran bir uyarı ve haber verme idi. Bunu gerçekten yapacaktım, hazırlanırken partiden atıldığımı bildirdiniz. Bu düşüncemi parti dışındaki birine açmış olsam bile sizi ne ilgilendirir. Kaldı ki böyle bir durum da yok. Elinizde böyle bir not da yok, dedektifinizin sözlü istihbaratı var! Öyle diyorsunuz. Kendi iddianızla kendinizi gülünç duruma düşürüyorsunuz. NP yş.daha önce bana ulaştırılmak üzere bir not yazıyor, fakat bu not bana ulaşmadan ajanlarınızın eline geçiyor. Bu olay "gerekçeli hüküm"ün başında ayrıntılı anlatılıyor. "... sana not yazan kişi (NP) bu girişiminden dolayı ilişkisi askıya alındıktan sonra disipline uymayarak aynı yönde faaliyetlerine devam ederek tavrını bu yönde belirlediği; yapılan tüm eleştiri ve uyarılara kulak tıkayıp bunda ısrar ettiği için örgütsel ilişkisi bütünüyle kesildiğinden kendisinden sorulan sorulara cevap vermemektedir..."

Daha önce benim öğrenmek istediğim sorulara cevap vermediğini söylediğiniz NP'nin başına taş mı düştü ki birdenbire size bilgi vermeye başladı, daha da ileri giderek NP'nin beni size "ihbar etti"ğini iddia ediyorsunuz ! Elinizde herhangi bir not da yok, ajanınız görmüş NP'de benden geldiğini söylemiş ! Sıkıyönetim savcılarının iddianamelerinde bile bu kadar gülünç iddialara rastlanmaz. Ya bir makaranın kurbanı oldunuz, ya ajanınız ikili çalıştığı için sizi tongaya düşürdü, ya da gerekçe üretmek için uyduruyorsunuz; dördüncü ihtimal yok !

Bunları boş verin, siz işin siyasi esasına bakın diyorum ama, siyasi bakımdan yöntem ve içerik tartışacak çapta olamadığınız için ayrıntılar içinde oyalanıyorsunuz. Kapıya dayanan felaketin farkında değilsiniz; örgütlü tabanın, sizin şahsınızda partiye olan güvenleri sarsılıyor; bu kitle dağıldığında adınız parti düşmanları olarak anılacak ve elbette bir gün tüm bunların hesabını soracak birileri çıkacaktır.

Uydurma "hizip" tezini ortaya attığınızdan beri yoğun bir şekilde benim polis tavrımı yeniden gündeme getirdiniz ve hiç bir sınır çizmeden (partiyle ilişkili olmayanlara dahi) anti-propaganda yapıyorsunuz. Üstelik gerçeği de anlatmıyorsunuz, açıktan bok atıyorsunuz. Burjuva politikacılarının bile şapka çıkaracağı bu yönteminize pes demiyorum çünkü, TKP/M-L kültüründen zerre kadar etkilenmemişsiniz; ideolojiniz kasta dönüşmüş. Ruhunuzda komünizm adına iz bile yok ki vicdanınıza biraz etki yapsın.

Yş.lar, ben 12 Eylül darbesinden yirmi gün kadar önce yakalandım. Elazığ'da sorgulanırken darbe oldu. Darbeden bir hafta öncesi (uzatma dahil) yasal gözetim süresi bitmiş olmasına rağmen savcılığa çıkarılmadım. Darbe sonrasının işkence koşullarını biliyorsunuz. Hakim sınıflar açısından büyük oranda sır olan, onların gözünde "dehşet" bir partinin üst düzey bir yöneticisi ilk kez ele geçmişti. Cezaevindeki bütün yş.lar aynı tezgahtan geçtiği, benzer süreçleri yaşadığı için koşulları anlayabilirler. 74 gün sonra Selimiye'de tutuklandım. Tutuklandığımın ilk günlerinde bir olanağı değerlendirerek dışarıya bir kaç sayfalık bir yazı gönderdim.(Yazı yş.lara ulaşmış; sanırım iki ay kadar sonra bir operasyonda ele geçen yazıyı savcı önüme koyarak kiminle, nasıl gönderdiğimi filan sordu.) Bu yazıda o günkü ruh halimle "çözüldüğümü" ifade ediyor, ancak ifadem

üzerinden somut fiziki önlemler almayı gerektiren bir sonuç olmadığını söylüyordum. Bu yazı bir yanıyla kendi adıma kısa bir özeleştiri idi, diğer yanıyla kısa bir siyasal durum analizi ve bu dönemde dışarda izlenmesi gereken politik taktiklere ilişkin önermelerdi. Sonradan düşündüğümde, polisten çıktığının ilk günlerinde, fiziksel olarak önemli ölçüde yıpranmış, ayakta durmakta güçlük çeken bir insanın ilk fırsatta böyle bir yazıyı dışardaki yş.larına ulaştıran bir insan çözülmüş olmanın ruh halini taşıyor olabilir mi diye kendime sordum. (Benzer bir durumu İst. polisinde sorgulanırken de yaşadım. Sorgu sırasında bir polisin zevzekliğinden çok önemli bir yoldaşımızın arada bir uğradığı evin gözetlendiğini öğrendim. Ertesi gün yakaladığım bir olanak üzerinden haber gönderdim. Sonradan öğrendiğim kadarıyla haber hızla yerine ulaşmış ve gerekli tedbir alınmış.)

Evet, poliste belli bir zayıflık göstermiştim, bunun mazereti yok, doğrusu hiç zayıflık göstermemektir. İbrahim Kaypakkaya gibi komünist bir önderin rehberliğini ilke edinmiş, onun kurduğu partinin yöneticisi olmanın onurunu taşıyan bir insanın poliste zayıflık göstermesi utanç verici bir durumdur. Bu özeleştirel yaklaşımımı Metris'e geldikten sonra yazıya döktüm. Ancak bu yazı ayrıntılı olarak çözülmenin analizini yapmıyordu. Kendimi toparladıktan sonra ayrıntılı bir özeleştiri yazacağımı ifade ettim. (Çözülmeler konusunda aynı zamanda eğitim amaçlı bir araştırma yapmayı düşünüyordum olmadı, bugüne kadar yapamadım. Yalnız RE'nin bu konuda yapmış olduğu özeleştiri, ki bu yazı dışarıda parti tarafından "Örnek Bir Özeleştiri" adıyla yayınlanmış; o yazının yöntemi ve temel yaklaşımı benim için de geçerliydi.)

Polis tavrının adını doğru koymak gerekir, ben bunu hiç bir gocunmaya girmeden her platformda açıkça ifade ettim; bu bir

şey ise, partinin bu tavrı değerlendirip gerekli önlemleri alması, kişiyi konumlandırması, eğitime tabi tutup tutmayacağını tespit etmesi vs. başka bir şeydir. Bilindiği gibi poliste çözülme kategorik farklılıklar gösterir. Bu katagorik değerlendirmeleri bazı yoldaşlar üzerinden hayata geçirdiğinizi çok iyi biliyorum. Özellikle dalkavukluğunuzu yapanlara fazlasıyla toleranslı davrandığınızı da biliyorum. Polise anlatacak hiç bir şeyi kalmamış düzeyde çözülen bazı kişilerin size akıl hocalığı yaptığının da farkındayım. Kısacası bu konuda da oportünizmin harika örneklerini veriyorsunuz. Parti kararları, gelenekler vs. hiç umurunuzda değil; sizin için önemli olan size biat ediyor mu, kapı kulunuz oluyor mu? Tekke şeyhlerinin bu politikası müritlerini uzun süre koruyabilir, çünkü o müritler hiç bir zaman sorgulamazlar, hatta düşünmezler bile; günahtır, yasaktır..Beyinsizdirler, bilgisiz ve cahildirler. Bugün sizin etrafınızdaki sallabaşlar ve dalkavukların biatı ise çeşitli kaygılardan, teorik yetersizlikten ve bilgisizlikden dolayıdır. Bunlar beyinsiz değildir, öğrenmeyi reddetmezler, gün gelir sorgularlar vs. Yeterli olmasa bile TKP/M-L kültüründen etkilenmeleri vardır. Düşünmeye, öğrenmeye ve sorgulamaya başladıklarında onlarla bile konuşamaz hale geleceksiniz, bu günahlarınızın altında ezileceksiniz, kendinizle yüzleşmekten ve özeleştiriden kaçacaksınız, tek kurtuluş yolunuz partiden ve onun çevresinden uzaklaşmak olacaktır. Belki insanlardan bile gizleneceksiniz. Bu dramatik sonunuzu görmeye ömrüm yetmeyecek belki; ama sonunuzun böyle olacağını adım gibi biliyorum.

Çünkü vicdanınız zayıf, belki de vicdan diye bir duyguya sahip değilsiniz. Benim polis tavrımla ilgili dışarının ilk değerlendirmesi biliyorsunuz örgütlü sempatizan konumudur. Yedi yıldır bana bu konuma uygun davranmadınız. Dışarıdan asıl değerlendirme sonra gelecekti, o da hiç bir zaman gelmedi. (Belki

de geldiği halde gizliyorsunuz.) Bu güne kadar defalarca talep etmeme rağmen polis tavrım ve örgütsel konumumla ilgili yazılı bir değerlendirme yapmadınız. Bizden yana bunaldıkça "çözüldü" lafının ötesine geçmediniz, size tepki gösteren bir çok yoldaşa "çözüldü, partiye ağır zararlar verdi" diye kulis yaptınız. Hep kaçak dövüştünüz, iki yüzlü ve inkarcı davrandınız. Partiye nasıl "zarar" verdiğimi somut olarak hiç bir zaman açıklayamadınız; açıklayamazsınız çünkü somut bir zarar vermediğimi çok iyi biliyorsunuz, dolayısıyla riyakarlık yapıyorsunuz.

Ben çözüldüğümü söylerken, poliste doğru tavrın direnmek olduğundan hareketle, onun karşıtı bir tavır gösterdiğimi ifade ediyordum. Bu tavrımın partiye somut bir zarar vermediğini, ancak moral açısından ve propagandif anlamda bir zarardan söz edilebileceğini belirtmiştim. Yakalandığım döneme ve sorgulanma koşullarıma değindim; yargılanma süreci devam ettiği için bir çok ayrıntıya değinemiyorum. Konumumu biliyorsunuz, yazamadığım pek çok ayrıntıyı sözlü olarak anlattım. Tekrar soruyorum: "ağır zarar"ları nasıl vermişim ? Kendi kişisel sorumluluklarımı ve polisin bir çok kanaldan öğrenerek çok iyi bildiği belli düzeydeki çalışma arkadaşlarımı deklere etme (ki bunların çoğunun gerçek kimliği bilinmiyordu ve benim üzerimden gerçek kimliklerine ulaşılamadı) dışında deşifre ettiğim bir tek örgüt üyesi, kadrosu, yöneticisi, sempatizanı, kitle ilişkisi yoktur. İstanbul'daki parti davalarında yargılanan kişi sayısı beşyüz civarındadır, örnek gösterebileceğiniz bir kişi var mı? Boşaltılmış dahi olsa, benim ifadelerimden gidilerek tespit edilmiş bir tek ev var mı? Üzerimde yakalanan silah dışında polise teslim edilmiş tek bir parti malı var mı? vs. vs. "Partiye ağır zararlar verdi" derken insan bir tane de örnek gösterir. Bu yüzden vicdan diye bir duyguya sahip olup olmadığınızı sorguluyorum. Ve tekrar söylüyorum, birazcık siyasi ahlakınız kalmışsa, hiç bir

zaman yazılı hale getirmediğiniz ve köşe bucak kulis yaparak iddia ettiğiniz, polis tavrımla ilgili partiye verdiğim ''ağır zararları'' yazılı olarak açıklayın. Ama çok iddialıyım açıklayamazsınız; bunu yaptığınız takdirde yalan, çarpıtma, inkar vs. üzerine kurulu tekkeniz başınıza yıkılır ve altından kalkamazsınız.

Cezaevi mücadelesine gelince: ''hizip'' değerlendirmeniz dışında söyleyecek bir sözünüz olamaz. Belkide olmasını çok isterdiniz, ama bütün yoldaşlar tavrımızı çok iyi bildikleri için bok atacak bir zayıflığımızı bulamazsınız. Pek çok konuda tavrınızı, kararınızı, görüşünüzü eleştirmekle birlikte bürokratik kör disiplininize bu güne kadar uyduk, cezaevi mücadelesine, hiç bir zayıflık göstermeden ve asla sarsılmadan devam ettik. Cezaevi ve yargılama sürecinde partiye katkılarım oldu, eksilerim hiç olmadı. Siz, duruşmalarda keskin laflar ve çıkışlarla hiç bir şey yapamazken, ben, size ve engellemelerinize rağmen tek başıma partinin prestijini yükselten eylemler gerçekleştiriyordum. Neydi bunlar, en önemlilerini özetlersem;

1.Süleyman yş.ın yakalandığını duyduğumun ertesi günü (polis sorgusundan gelen tutuklu bir polisin anlatımıydı) mahkemeye hem yazılı bir dilekçe verdim ve hem de akibetinden endişe duyduğumu sözlü olarak ifade ettim. Hemen her duruşmada konuşarak başına bir şey gelmemesi için takip ettim, mahkeme aracılığıyla kamuoyu oluşturmaya çalıştım. Başka arkadaşlar da dilekçe veriyorlardı ama sizin asıl yaptığınız; keskin söylemlerle ve sloganlarla protesto ederek duruşmalardan çıkarılmamızın veya duruşmaları erteletmenin gerekçelerini oluşturuyordunuz. Yarattığınız kargaşanın nedenlerini anlatmak yine bana düşüyordu. Ben konuşurken bile bağırıp çağırıyordunuz, benim için ''o kişi bizi temsil etmiyor, bizimle ilişkisi yok''

filan diye. Üstelik parti kitlesine benimle konuşma yasağı koymuştunuz. Benimle konuşanları partiden atmakla tehdit ediyordunuz. Her neyse, engelleme çabalarınıza rağmen ben mücadeleme devam ettim ve mahkeme heyetini ikna etmeyi başardım. Bildiğiniz gibi duruşma yargıcı, savcı Erdoğan Savaşeri'ne bağırarak "Süleyman Cihan'ın nerede olduğunu çabuk söyle" demesi üzerine savcı, "Süleyman Cihan olduğu sanılan birisi ölüdür" diye açıklama yapmak zorunda kalmıştı. Olayın mahkemedeki gelişimi yine benim ismimle tutanaklara geçti ve ertesi gün Cumhuriyet gazetesi ilgili tutanağı yayınlayarak Süleyman'ın ölümünü kamuoyuna duyurmuş oldu.

2. Bildiğiniz gibi yargılanan arkadaşlarımızın büyük bir bölümünün Metris'te kaldığı yıllarda (1981-1982) özellikle Metris'ten duruşmalara götürülürken dayak atılıyordu. Sizler duruşma başlandığında, bu durumu bağıra çağıra protesto ederken, ben sakin bir şekilde olayları anlatarak mahkeme heyetini inandırmaya ve ikna etmeye çalışıyordum. Heyet, agresif olmadan ifade edilen haklı ve masumane talepleri dinleme eğilimindeydi. Ben heyetin bu yapısını duruşmaların başladığı ilk günlerde keşfetmiştim. Bu durumdan faydalanmak gerektiğini anlatmaya çalıştıysam da, küçümseyici davranışlarınızla beni dinlemediniz bile, keskin çıkışlara devam ettiniz. Ben de bildiğim doğrultuda kendi yöntemimi uygulamaya devam ettim. Sonuçta mahkeme heyeti "tutuklulara kötü muamele yaptıkları" gerekçesiyle Metris yöneticileri hakkında suç duyurusunda bulundu. Bu karar, İst. Sıkıyönetim Mahkemelerinde ilk defa alınıyordu ve ikincisi de olmadı zaten. TKP/M-L davasının yargılama heyeti, Metris yöneticileri hakkında, tutuklulara işkence yaptıkları gerekçesiyle suç duyurusunda bulunu-

yordu! Bu olayı da tek başıma gerçekleştirdiğimi rahatlıkla söyleyebilirim.

3. Yargılandığım davada, savunma hazırlamak gerekçesiyle dava dosyasındaki belgelerin alınması sürecini biliyorsunuz. Yaklaşık altı ay boyunca bunun mücadelesini verdim. Bu mücadelede de yine yalnızdım, yine tek başıma idim. Bu belgelerin bana verilmesi için önce heyeti ikna ettim, fakat adli müşavirlik dosyaların verilmesine karşı çıkıyordu. Ben devamlı alternatif üreterek çözüm için yol gösterirken, heyet de devamlı adli müşavirliğe yazı yazarak zorluyordu. Durum öyle bir noktaya geldi ki belgelerin bana nasıl verileceği konusunda duruşma yargıcıyla ortak taktikler üzerinde konuşmaya başladık. Sonuçta bir gün sabah görevli askerler 2-3 klasör belgeyi koğuşta kucağıma bırakıp gittiler. Dava dosyasının tümünün fotokopileriydi. Müthiş bir durumdu, dosyadaki bütün belgeler, adeta parti arşivi elimizdeydi. İşin savunmayla ilgili olan yanı da önemliydi ama daha önemlisi, belgelerin eğitim ve bilgi değeri cezaevi şartlarında olağanüstü bir olanaktı. Dosyada araştırma, inceleme ve eğitim yazılarından MK. kararlarına, genelgelere ve Komünist'in bir çok sayısına kadar pek çok belge vardı. Bu belgeler çoğaltılmak üzere hemen dağıtıldı. Bunlardan bile yeterince yararlanılmadı, bir çok yoldaşın bunlardan haberi bile olmadı. Bakış açınız şöyleydi herhalde : Bu belgeler "oportünist" MK'nin faaliyetleriydi, dolayısıyla parti kitlesini "oportünizme bulaştırmamak" gerekiyordu. Parti kitlesi bu belgeleri okursa, belki sizin yok farzederek uygulamadığınız kararlarla karşılaşır, MK'nin faaliyetlerini ve çizgisini doğru bir değerlendirmeye tabi tutar, belki doğruları öğrenerek öğrendiklerini savunur. Bunun yerine içini bugüne kadar bir türlü dolduramadığınız "sağ opor-

tünist çizgi" tespitinizi soyut bir şekilde savunsunlar, sizin söylediklerinize, yazdıklarınıza inansınlar !

Ben, partiye büyük prestij kazandıran bu gelişmelerin mücadelesini verirken, yine çok iyi biliyorsunuz ki duruşumdan, düşüncelerimden ve ilkelerimden asla taviz vermedim. Hem partimi ve onun görüşlerini tavizsiz savunmaya devam ettim ve hem de bulunduğum her yerde ve ortamda onun prestijini korumaya ve yükseltmeye çalıştım.

Kısacası, polise düştüğüm ilk günden itibaren aklım fikrim aynı zamanda dışarıda idi. Her fırsatta partimi ve yş.larımı korumaya çalıştım. Gerek gözaltında kaldığım süre içinde, gerekse tutukluluk dönemimde, sözünü ettiğim bu tavrımın hem parti kitlesi tarafından gözlendiğine inanıyorum, hem de diğer siyasi hareketlerden onlarca tanığı vardır. Parti yöneticileri olarak sizler de bütün bu sürecin canlı tanıklarısınız; ne varki yaptıklarımın hiç birinin sözünü dahi etmediniz. Ellinci günlerden sonra poliste gösterdiğim kısmi bir zayıflığı abartılı bir şekilde değerlendirip "lanetli" bir tip yarattığınız için şimdilerde mutlusunuz herhalde. Birer insan olarak vicdanınız rahat mı? Bana takındığınız tavrın partiye en küçük bir yararı olduğuna ya da olacağına gerçekten inanıyor musunuz? Sizleri bu sorularla yüzleşmeye çağırıyorum.

Diğer yandan yine ''hizip'' yazısını değerlendirirken, konularla ilgili diğer KP'lerin ve partimizin deneyimlerinden aktarmalar yapacağız. Bu tecrübelerden çıkarılan derslere ve bunların doğal sonucu olarak partimiz yetkili organları tarafından alınan ve pek çoğu hala yürürlükte olan parti kararlarını hatırlatacağız. Ayrıca partimizde yerleşmiş olumlu geleneklerin hiçe sayılarak bunların yerine kaba birey mantığının nasıl ikame edilmeye çalışıldığını gözler önüne sereceğiz.

Ve nihayet yönetimin kendi deneyimini, daha da kötüsü dar mantığını teorinin ve bilimin yerine koyma çabası ve cesaretini, dolayısıyla cehaletini sergileyeceğiz. Bunları ilk kez de yapmıyoruz; bugüne kadar 'Cezaevi Mücadelesi' 'İki Çizgi Mücadelesi' 'Ulusal Sorun' 'ÖE. Çalışmaları' 'Yöntem Üzerine' vb. gibi pek çok konuda yönetime eleştiri ve çözüm önerileri götürülmüş, eğitim düzeyi yüksek, parti deneyimleri aktarılmış yazılar yazılmış ve sıkça sözlü uyarılarda bulunulmuştu. Bütün bunları yaparken tek amacımız; olumsuz gelişmeleri kangren haline gelmeden önlemek, siyasi çalışma ve tartışmalarla parti kitlesini canlı, dinamik ve üretken kılmaktı. olumlu sonuç alınamamış, daha da vahimi bütün bu gelişmeler bir şekilde dışarıya bildirilmesine rağmen müdahale etmek bir yana (en azından biz bu yönde bir bilgi almadık) MK. de cezaevi yönetiminin bu akıl almaz politikalarının onay makamı haline gelmiştir.

9 789756 099599